

Η ΝΕΟΨΑΛΛΑ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 8 (59)
25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1939-Δ'

«Η Νεολαία»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικὸ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΕ, ὅστις
καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀνατληροῦμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 2.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὁροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 8— 25 Νοεμβρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀποδείξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συναγματοῦρχου ε. ε. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

	Μελῶν	Μη & μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικὸν)	Δρ. 160	— 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	» 80	— 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	» 40	— 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Αἰρ. Ἀγγλίας	1
	Ἀμερικῆς Δολ.	6
	Αἰγύπτου Λίρ.	1

Διὰ Νομικὰ Προσώπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας) καὶ
Σχολικὰς Ἑφορίας. ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
κ. ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ.κ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Διευθυνταὶ τῶν
Σχολείων, Δημοτικῶν, Γυμνασίων κ. λ. π. ὅπως
εἰς τὰς ἐπιστολάς των πρὸς τὸ περιοδικὸν κά-
μνωσι διάκρισιν τῶν ἐγγραφομένων μαθητῶν
των ὡς συνδρομητῶν καὶ τῶν ἀγοραζόντων
τοῦτο καθ' ἑβδομάδα.

Ὅταν δηλ. ζητοῦν ὠρισμένον ἀριθμὸν τευ-
χῶν διὰ διάθεσιν λιανικὴν, ν' ἀναγράφουν «Δι'
ἑβδομαδιαίαν διάθεσιν», ὅταν δὲ
πρόκειται περὶ συνδρομητῶν ν' ἀναγράφουν
τὸν χρόνον διαρκείας τῆς συνδρομῆς αὐτῶν.

Ἐπίσης καθίσταται γνωστὸν ὅτι οἱ συν-
δρομηταὶ ἐγγράφονται ἢ παρὰ τῶν περιοδευ-
όντων ἀντιπροσώπων μας ἢ ἀπ' εὐθείας δι' ἐπι-
στολῆς.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Σχολείου πρέπει νὰ εἶναι
πλήρης, μετὰ τὴν πόλιν ἢ τὸ χωρίον, τὴν ἐπαρ-
χίαν καὶ τὸν νομὸν εἰς ὃν ὑπάγεται τοῦτο.

(Ἐκ τῆς Δ/σεως τῶν Οἰκον.
ὕπηρεσιων τοῦ περιοδικοῦ)

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ.κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλοῦμεν θερμῶς ὅπως
οἱ ἀλληλογραφοῦντες μετὰ τὸ
περιοδικὸν μας ἀναγράφωσι
πλήρη τὴν διεύθυνσίν των,
ἤτοι: Πόλιν ἢ χωρίον, ἐπαρ-
χίαν καὶ νομὸν, ὅχι μόνον ἐπὶ
τοῦ φακέλλου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
τῆς ἐπιστολῆς.

Τοῦτο εἶναι ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ
διὰ τὴν ταχύτεραν καὶ ἀσφα-
λεστέραν λήψιν τοῦ περιο-
δικοῦ.

«Η ΝΕΟΛΑΙΑ»

ΤΡΑΠΕΖΑ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ Α. Ε. ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝ ΟΦΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΒΕΣΜΙΑ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Λειτουργεῖ συνεχῶς ἀπὸ τῆς 9ης π. μ. μέχρι τῆς 7ης μ. μ.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΡΟΙ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: Κολοκοτρώνη 13
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ: Στοὰ Σπυρομήλιου (Μέγαρον Μ.Τ.Σ.)
Λεωφόρος Ἀλεξάνδρας καὶ Σπυρίδωνος Τρικοῦπης

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ ΔΕΧΕΤΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ:
ΣΩΜΣ, ΠΥΡΟΣ, ΦΑΛΑΣΣΗΣ, ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΩΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ἀπὸ τὰ Γραφεῖά μας ἢ ἀπὸ τὸν εἰς τὴν πόλιν σας
Πράκτορά μας νὰ σᾶς ἀναπτύξουν πάντα συνδυασμὸν ἀσφαλείας.
ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ, ὅπερ διακατονίζει ταχέως
καὶ ἀπ' εὐθείας πᾶσαν ζημίαν σας.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ ἐξυπηρετεῖτε τὴν
Ἑθνικὴν Οἰκονομίαν καὶ τὰ ἴδια σας συμφέροντα.

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἀθήναι, Κολοκοτρώνη 13.
Τηλ. 21-144, 29-331.

Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ

Δέν ἡμπορεῖ νά παρέλθῃ ἀμνημόνευτον τὸ γεγονός δτι ὁ Ἀρχηγὸς προέστη τῆς τελετῆς τῆς γεωργικῆς ἐξορμῆσεως τῆς Ὁργανώσεως εἰς τὸ Θριάσιον πεδῖον καὶ ἐγκαινίασε προσωπικῶς τὴν ἐξόρμησιν, ἀνοίγων τὰς πρῶτας αὐλακίας τοῦ προτύπου ἀγροῦ τῆς Ε. Ο. Ν. Δέν ἡμπορεῖ, διότι ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ἐγκαινιάζων αὐτοπροσώπως τὴν περίοδον τῆς σπορᾶς τοῦ σίτου, δέν ἐξετέλει ἓνα τύπον, ἀλλὰ πράξιν πολιτικὴν, ὅχι ὀλιγώτερον σημαντικὴν ἀπὸ τὰς ἄλλας ποὺ πλεονάζουν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς σημερινῆς Ἑθνικῆς Κυβερνήσεως. Τῆς πράξεως αὐτῆς, διὰ τὴν ἀκρίθειαν τοῦ πνεύματος, ποὺ ἐνέπνευσεν αὐτὴν τὴν πράξιν, τὴν εὐρυτάτην ἀπήχησιν βλέπει κανεὶς εἰς κάθε γωνίαν τῆς Χώρας, εἰς τὴν πολύμοχθον πανήγυριν τῆς ἐργασίας, τῆς ὁποίας ὁ γραφικὸς τόνος κυριαρχεῖ αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς ἑλληνικῆς γῆς.

Καὶ θὰ ἠθέλαμεν οἱ νέοι Ἑλληνες ἰδιαίτερος, νὰ διακρίνουν εἰς τὴν πράξιν αὐτὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ νὰ ἐκτιμήσουν τὸ βαθύτερον τῆς νόημα. Τὸν συμβολισμόν τῆς στερεᾶς ἀνασυνδέσεως μιάς παραδόσεως αἰώνων, τὴν ὁποίαν ἐχαλάρωσαν κατὰ τοὺς νεωτέρους καιροὺς τὰ ἱστορικὰ συμβάντα τοῦ ἔθνους. Ὁ ἑλληνικὸς λαός, — παρ' ὅλα ἴσως τὰ ὁποῖα ἡμποροῦν νὰ πιστεύουν πολλοί, εἴτε ἀπὸ ἀγνοίαν, εἴτε διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον φαντάζονται ὅτι ἐρμηνεύουν μερικὰ πράγματα, — ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἀπὸ τῆς διαμορφώσεώς του εἰς συγκεκοτημένην κοινωνίαν καθαρῶς γεωργικὴ καὶ καθ' ἥσονται μοῖραν ναυτικὴ καὶ ἐμπορικὴ, οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ εἶναι τοιοῦτος, εἴτε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, εἴτε κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἑλληνικῆς Αυτοκρατορίας. Οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποῖους εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ παραμειλῇ τὴν γεωργικὴν του παράδοσιν καὶ νὰ τραπῇ εἰς ἄλλους κλάδους βιοπορισμοῦ, ἦσαν πάντοτε ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὴν θέλησιν του καὶ ἀπὸ τὴν ἀφασίωσίν του εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων του. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα οἱ Ἑλληνες ἐτράπησαν εἰς τὰς τέχνας καὶ πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ μετηνάστευσαν, ἀφοῦ ἐκορέσθη ἡ γῆ των δημογραφικῶς, ἀφοῦ δηλαδὴ μὲ τὰ μέσα τῆς ἐποχῆς των, ἔφθασαν εἰς τὸ ἀκρότατον ὅριον τῆς ἐντάσεως τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ φυσικοῦ τῆς Χώρας πλοῦτος. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας, πάλιν, ἡ φυγὴ ἀπὸ τὴν γῆν, ἡ ὁποία ἐγίνετο πρὸς δύο κατευθύνσεις: πρὸς τὰ ὄρεινά καὶ πρὸς τὰ παράλια, εἶχεν αἰτίαν τὴν πίεσιν τοῦ κατακτητοῦ, ὁ ὁποῖος ἤρπαζε τὰ εὐφωρα τμήματα τῆς Χώρας καὶ ἐγκαθιδρύετο εἰς αὐτὰ, καθιστῶν τὸν βίον ἀβίωτον εἰς τοὺς πρῶτον κυρίους τῆς γῆς καὶ ἀδύνατον τὴν ἀπολαύσιν τῆς ἐργασίας των.

Ἀπόδειξις δτι δέν ἐφευγαν ἀπὸ τὴν γῆν των οἱ Ἑλληνες ἐκουσίως καὶ ἀδιάστως, διὰ νὰ ρίξουν πέτρα πίσω των, ἀλλὰ διότι τοὺς ἐπείζαν αἱ πολιτικαὶ καὶ κοινωνικαὶ συνθήκαι καὶ τὸ ἔκαινον μὲ τὴν καρδίαν σφιγμένη, εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ὅπου κι' ἂν ἐπήγαιναν δέν ἐρρίζωναν. Μὲ τὸν καμὸ τοῦ γυρισμοῦ ἐξοῦσαν καὶ ἐκοπιάζαν καὶ ἐστερητο καὶ ἠρνοῦντο εἰς τὸν ἐσπτόν των κάθε χαρὰν καὶ κάθε ἀπόλαυσιν, διὰ νὰ συγκεντρώσουν πλοῦτον καὶ νὰ χορηγοποιήσιν ἔπειτα τὴν δύναμιν ποὺ ἐδίδεν αὐτὸς ὁ πλοῦτος, εἴτε ἐπιστρέφοντας εἰς τὴν γενέτειραν, εἴτε μακρὰν αὐτῆς, δι' αὐτὴν, διὰ τοὺς συμπατριώτας των, διὰ τὴν πνευματικὴν των ἀφύπνισιν, στρώνοντες ἑαυτοὺς τὸν μακρὸν δρόμον, ποὺ ἐχρειάσθη διὰ ν' ἀνακτήσῃ ἡ Ἑλλάς τὴν ἐλευθερίαν της.

Κατὰ τὴν πρώτην ἑκατονταετίαν τῆς ἐλευθερίας ἦτο μοιραία ἡ καθυστέρησις τῆς γεωργίας. Οἱ ἰσχυροί, παρὰ τοὺς ποταμοὺς τοῦ χυθέντος ἑλληνικοῦ αἵματος, καθώρισαν ὅρια τῆς ἐλευθερίας Ἑλλάδος στενά. Ἐξ ἄλλου κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἑπταετοῦς ἀγῶνος ἡ Χώρα εἶχεν ἐρημωθῇ καὶ ὅλος ὁ ἔμφυτος πλοῦτος τῆς κατεστράφη. Ὅλοι γνωρίζομεν τὴν εἰκόνα ποὺ παρουσίαζεν ἡ Πελοπόννησος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὑπογραφῆς τοῦ πρωτοκόλλου τοῦ 1930, ἔπειτα ἀπὸ τὴν δῆωσιν — δῆωσιν ὅχι μόνον τῶν κοινοκουμένων χώρων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν ἀμπελῶνων καὶ τῶν ἐλαιῶνων ἀπὸ τὸν Ἰμβρατῆ.

Ὁ Τόπος εἶχε φτωχύνει ὅσον ποτὲ. Οἱ ἄνθρωποι ἀπεσπόθησαν ἀπὸ τὰς παραγωγικὰς των συνθηκῆς. Οἱ ὅροι ὑπὸ τοὺς ὁποῖους ἐκαλοῦντο ν' ἀνασυνδέσουν τὴν γεωργικὴν των παράδοσιν εἶχον χειροτερεύσει εἰς τὸ ἔπακρον. Ἐπειτα ἐπὶ τοῦ Κράτους καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ ἀπολυτρωθέντος τμήματος τῆς Χώρας ἐβάρυνον νέα ὑψηλότατα καθήκοντα: Ὁ ἀγὼν διὰ τὴν διεύρυνσιν τῶν ὁρίων τοῦ Κράτους καὶ διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν ἀλυτρώτων ἀδελφῶν. Κατὰ τὰ μικρὰ εἰρηνικὰ διαστήματα, εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὁ Ἕλλην ἐργαζόμενος ἐλάμβανε πολλάκις τὸν δρόμον τῆς ξενιτειᾶς, διότι τοῦ ἦτο εὐκολώτερον ἐκεῖ νὰ κατακτήσῃ τὸν πλοῦτον, τὸν ὁποῖον ἠθέλεν ὅχι μόνον διότι θὰ ἐξασφάλιζε τὴν ἀνετωτέραν ζωὴν τῆς οἰκογενείας του καὶ τοῦ ἰδίου του ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ διότι ἀκόμη θὰ ἡμποροῦσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρον τῆς ψυχῆς του, νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς τὴν πατρίδα του.

Ἄν ὅμως ἀντιμετωπίσωμεν τὰ πράγματα ὅπως ἔχουν σήμερον θὰ ἴδωμεν ὅτι εἶναι ἐντελῶς διαφορετικά. Ἡ Ἑλλάς κατ' ἔκτασιν, χάρις εἰς τὸ αἷμα καὶ τὰς θυσίας τῶν παυλλήνων, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον σημαντικὰ κράτη τῆς Εὐρώπης. Χάρις εἰς τὰ γενόμενα, ἐξ ἄλλου, ἔργα καὶ τὰ ἱλιγγιώδη ποσὰ τὰ ὁποῖα ἐδαπάνησε τὸ Κράτος, ἰδίᾳ τὸ μεταγυουστιανόν, διὰ τὴν διαρρύθμισιν τῆς κοίτης τῶν ποταμῶν, τὴν ἀποξήρανσιν ἐλῶν, τὴν ἀποστράγγισιν ἀπεραντῶν ἐκτάσεων, τὴν διάνοξιν ὁδῶν, τὴν διαφώτισιν τῶν γεωργικῶν πληθυσμῶν, τὴν κατασκευὴν γεφυρῶν, ὅλη ἡ Ἑλλάς εἶναι σήμερον, γεωργικῶς ἐκμεταλλεύσιμος, ὅσον δέν ἦτο ποτὲ ἄλλοτε. Ἡ σημειομένη ἐπαναστροφή πρὸς τὴν ἑλληνικὴν γῆν εἶναι κάτι τὸ ἐντελῶς φυσικόν. Ὁ Ἕλλην δέν ἔχει ἀνάγκην σήμερον νὰ μοχθήσῃ εἰς τὴν ξένην, νὰ ὑποστῇ τὴν ἐπίδρασιν ἐνὸς ξένου, ψυχοφθόρου πολλάκις περιβάλλοντος καὶ ὅλας τὰς βλαβεράς συνεπείας τῆς ξενιτειᾶς, τὰς ὀλικὰς καὶ τὰς ψυχικὰς. Ἡ προσήλυτος εἰς τὴν ἑλληνικὴν γῆν ἡμπορεῖ νὰ φέρῃ καὶ πλοῦτον καὶ εὐημερίαν. Αὐτὸν τὸν συμβολισμόν ἐνέκρυπτεν ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὸ Θριάσιον πεδῖον διεσάλπιζε μὲ τὴν κίνησιν ποὺ ἔδωσε τὸ χέρι τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὸ ἄροτρον τὴν ἀνασυνδέσιν αὐτὴν τῆς γεωργικῆς παραδόσεως μὲ τὸ ἀπώτατον παρελθόν των μύθων καὶ των θρύλων. Διότι πρέπει νὰ γνωρίζομεν ὅτι ἡ πάροδος τῶν αἰώνων δέν σθῆναι ὅτι εἶναι ριζωμένον εἰς τὴν ψυχὴν, ὅτι ἀποτελεῖ συνόψανσιν μὲ τὴν ὑπαρξιν ἐνὸς λαοῦ. Αὐτῆς τῆς παραδόσεως τὴν πλήρη ἀνασυνδέσιν, ἡ ὁποία θὰ εἶναι καὶ ἡ ἀφετηρία μιάς νέας, φωτοδόλου ἑλληνικῆς ἀκμῆς, θὰ τὴν πραγματοποιήσῃ ἡ νέα, ἡ ἰδική σας γενεά, νέοι καὶ ἐφηβοὶ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ τὸν ἀρραβῶνα αὐτῆς τῆς ἀκμῆς ἔδωσε τὴν περασμένην ἐβδομάδα ἡ συμβολικὴ πράξις τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὸ Θριάσιον πεδῖον.

Από την Β' συγκέντρωσιν του «Συλλόγου Γονέων»

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ
ΤΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ
ΚΑΙ
ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

»Ο γυμνασιάρχης, ο οποίος είναι φαλαγγάρχης, μπροστά στο παιδί, όταν είναι η φάλαγγ συγκεντρωμένη, είναι με την στολήν της φάλαγγος, δεν είναι πλέον ο γυμνασιάρχης, είναι ο φαλαγγάρχης, ο σύντροφός των, ο οποίος φέρει την ίδιαν στολήν μαζί με τα παιδιά, και ο οποίος τους δίδει όλην του την πείραν, ο οποίος τους δίδει όλην του την μάθησιν, την ζωήν του, ο οποίος μαζί με αυτά είναι ως ένας σύντροφος ανώτερος, ανώτερου ποιού και ανωτέρας μορφώσεως, αλλά πάντως ως ένας σύντροφος. Βλέπετε, λοιπόν, την διαφοράν.

»Η άλλη διαφορά είναι ο αριθμός. Τα δημοτικά σχολεία περιλαμβάνουν όλα τα παιδιά κατά νόμον, τα όποια είναι εις το 7ον έτος της ηλικίας των. Μένουν εις τα δημοτικά σχολεία τα παιδιά το πολύ 6 χρόνια και έπειτα φεύγουν. Εις την μέσση εκπαίδευσιν δεν πηγαίνει παρά το 1)10 (έν δέκατον) μόνον των παιδιών και είναι ζήτημα αν πηγαίη και το έν δέκατον. Δηλαδή από τα 100 παιδιά, τα όποια έτελείωσαν το δημοτικόν σχολείον, τα 10 μόνον πηγαίνουν εις την μέσσην εκπαίδευσιν, Γυμνάσια, Εμπορικάς Σχολάς κλπ. Τα άλλα 90 δεν πηγαίνουν εκεί. Πού πηγαίνουν;

»Η γυρίζουν εις τους γονείς των, ιδίως τα παιδιά των αγροτών, διότι οι γονείς των τά έχουν ανάγκην διά τας εργασίας των, ή πηγαίνουν εις άλλας εργασίας, διότι ή ζωή και μάλιστα τώρα είναι δύσκολη και δουλεύουν τα παιδιά, και αγόρια και κορίτσια. Τι γίνονται τα 90 παιδιά από τα εκατόν; Το σχολείον δεν τά έχει τί θά γίνουν; Αυτά έφυγαν από το σχολείον περίπου 12 έως 15 έτών. Έως ότου τά παραλάβη ο στρατός εις το 20όν ή 21ον έτος τί θά γίνουν; Ποιός θά τά προσέξη; Ποίον κακόν δρόμον θά ακολουθήσουν, εάν τόν ακολουθήσουν; Τίνων κακών αισθημάτων θά γίνουν λεία; Μέγα πρόβλημα. Αυτό το πρόβλημα έρχεται να λύση ή Ε. Ο. Ν. Το πρόβλημα, το όποιον δεν ήμπορεί να τό λύση το σχολείον, δεν ήμπορεί να τό λύση ή Ε. Ο. Ν., διότι συλλογισθήτε ποία είναι ή θέσις των γονέων αυτού του είδους των παιδιών, έρχεται να τό λύση ή Ε. Ο. Ν., ή όποια όλα αυτά τα παιδιά των αγροτών και των εργατών, τα παιδιά και κορίτσια των εργοστασίων, τους μικρούς υπαλλήλους των καταστημάτων, τας μικράς υπαλλήλους των καταστημάτων, πού βλέπετε κάθε μέρα, σεις οι Αθηναίοι, θά τά παραλάβη όλα ή Ε. Ο. Ν., διότι άνευ αυτής καταλαβαίνετε ποία θά ήτο ή φοβερά άπώλεια διά το Έθνος!

»Η τετάρτη διαφορά. Εις το Σχολείον πηγαίνουν τα παιδιά όλων των κοινωνικών τάξεων. Βεβαίως έμπρός εις τόν διδάσκαλον είναι όλα ίσα και κανείς δεν ήμπορεί να περιμένη ότι ο διδάσκαλος το παιδί της καλλιτέρας τάξεως θά τό μεταχειρισθί καλύτερον από το παιδί της πτωχοτέρας τάξεως. Ένας άληθινός διδάσκαλος δεν θά τό κάμη ποτέ αυτό.

»Αλλά τα παιδιά έρχονται διαφορετικά ντυμένα. Το παιδί της καλύτερας τάξεως έρχεται καλύτερα ντυμένο, φορεί ώραία παπούτσια, ώραίο καπέλλο· το παιδί της πτωχής τάξεως έρχεται ντυμένο πολύ πτωχικά, καθαρά είναι ή άλήθεια. Η μητέρα του του ράβει τά φορεματάκια

του, αλλά είναι εφθαρμένα και τά παπουτσάκια του είναι πατημένα. Η διαφορά είναι άμεσος και φανερά, διότι το ένα παιδί κάθεται μαζί με το άλλο. Βλέπετε το πλουσιόπαιδο, βλέπετε και το πτωχόπαιδο και διακρίνετε άμέσως τη διαφορά.

»Και όταν έλθη ή ώρα του φαγητού, όταν τρώγουν εις το Σχολείον, όπως γίνεται άλλοτε, ή εις μίαν έκδρομήν, το πλουσιώτερο παιδί παίρνει από το σπίτι του πλουσιώτερο φαγητό από το πτωχότερο· ή διάκρισις είναι φανερά. Εις την Ε. Ο. Ν. δεν ήμπορούν να υπάρξουν αυτά, είναι άπολύτως άδύνατον να υπάρξουν αυτά, διότι όλα εκεί τά παιδιά είναι το ίδιο.

»Όλα τα παιδιά φορούν εκεί την ίδια στολή, όλα τα παιδιά είναι ντυμένα κατά τόν ίδιο τρόπο· ούτε το ύφασμα μπορεί να είναι διαφορετικό. Εάν θά κάμουν μαζί έκδρομή και φέρουν το φαγητόν των, εκεί πού θά σταματήσουν να φάνε, θά τό ανακατέψουν. Εκείνος πού έφερε κεφτέδες θά τους ανακατέψη με τες ντομάτες του άλλου και εκείνος πού έφερε παστίτσιο, θά τό ανακατέψη με τά κρεμμύδια του άλλου και θά φάγουν όλοι από το ίδιο φαγητό· αυτό είναι υποχρεωτικόν. Βλέπετε λοιπόν ποία είναι ή διαφορά. Δηλαδή εις την Ε. Ο. Ν. αι κοινωνικαί τάξεις εξισούνται, δεν υπάρχει καμμία διαφορά.

»Ημπορεί να γίνη λοχίτης το παιδί του εργάτου και το παιδί ενός πλουσιού και μορφωμένου ανθρώπου να μη μporή να γίνη λοχίτης και θά τό διοικήσῃ το παιδί του εργάτου. Όταν βλέπετε διαφορά κοινωνικών τάξεων δεν υπάρχουν, όχι μόνον κατά θεωρίαν, αλλά ούτε κατ' έπίφασιν, ούτε και εις το πράγμα. Είναι όλα τά αγόρια το ίδιο και όλα τά κορίτσια είναι το ίδιο. Όταν δέ πηγαίνουν εις τά στρατόπεδα των κοιμούνται εις όμοια κρεβάτια και τρώγουν το ίδιο φαγητό όλα. Βλέπετε λοιπόν ποία ούσιώδεις διαφορα υπάρχουν μεταξύ σχολείου, οικογενείας και Ε. Ο. Ν.

»Και τέλος το σπουδαιότερον: Εις το σχολείον, κατ' ανάγκην, μόλις τελειώσουν τά μαθήματα, τά παιδιά χωρίζονται και θά πάνε εις τά σπίτια των. Η συμβίωσις των διαρκεί όσον και ή ώρα της διδασκαλίας ή όσον διαρκεί ή έκδρομή, ενώ εις την Ε. Ο. Ν. ή συμβίωσις είναι όμαδική, όλα μαζί τά παιδιά, σχολικά και έξωσχολικά, συμβιούν κατά την ώραν κατά την όποιαν είναι συγκεντρωμένα προς τους σκοπούς της Ε. Ο. Ν. Αυτή δέ ή συμβίωσις διά το παιδί είναι άπαραίτητος.

»Εάν νομίζετε οι γονείς ότι ανατρέφετε το παιδί σας εάν τό πάρετε από το χέρι και τό πάτε περίπατο διά να το μάθετε άλλα ώραία πράγματα, απατάσθε πολύ. Το παιδί σας δεν ήμπορεί να ανατραφί παρά πηγαίνοντας μαζί με άλλα παιδιά. Μόνον κατ' αυτόν τόν τρόπον, διά της άλληλοεπιδράσεώς των ανατρέφονται τά παιδιά. Βέβαια πρέπει να είναι και υπό τας οδηγίας ενός μεγάλου, ο οποίος να τά διευθύνη. Είναι αναμφισβήτητον αυτό, Αλλά το παιδί δεν ήμπορεί να ένοήσῃ καλύτερα παρά ένα άλλο παιδί.

»Τόν μεγάλον τόν άκούει, τόν σέβεται, τόν έμπιστεύεται, αλλά δεν τόν αισθάνεται. Όταν βλέπετε ότι ή Ε. Ο. Ν. έχει άλλας μεθόδους από την οικογένειαν και το σχολείον. Βέβαια, όλα αυτά, οικογένεια, σχολείον, Ε. Ο. Ν., βαίνουν παραλλήλως προς τόν αυτόν σκοπόν· αλλά είναι ιδιαίτεροι αι μέθοδοι, με τας όποιας εργάζεται καθ' ένας από τους οργανισμούς αυτούς.

»Αν μπορούσα να σας ειπω έτσι σύντομα, θά σας έλεγα ότι ή οικογένεια κάμνει ανθρώπους, το σχολείον κάμνει ανθρώπους πνευματικούς, μορφωμένους πνευματικώς. Η Ε. Ο. Ν. κάμνει ανθρώπους αγωνιστικούς, προωρισμένους διά τόν άγώνα, διά παντός είδους άγώνα.

(Η συνέχεια του λόγου του Αρχηγού εις το προσεχές)

Ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη καὶ ἡ πνευματικὴ γυμνότης τῶν «μοντέρνων»

Παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ περιοδικοῦ μας, ἔχουμε νὰ κάνουμε στοὺς νεαροὺς ἀναγνώστες τῆς «Νεολαίας», ποὺ δείχνουν κάποια ἰδιαίτερη κλίσι πρὸς τὴ φιλολογία, μερικὲς ὠφέλιμες ὑποδείξεις. Παρατηρήσαμε πῶς, μέσα στὸ πλῆθος τῆς συνεργασίας ποὺ μᾶς στέλνεται ἀπὸ παντοῦ, ὑπάρχουν μερικὰ κομμάτια — ἔμμετρα ἢ πεζὰ — ποὺ παρουσιάζουν σημεῖα κακῶν ἐπιδράσεων. Ἐννοοῦμε τίς τάσεις ὀρισμένων ποιητῶν ἢ πεζογράφων μας, ποὺ, ἐπηρεασμένοι ἀπὸ παραδείγματα ξένων γλωσσῶν, θέλουν νὰ μεταφέρουν στὴ λογοτεχνία μας ἐκφραστικούς τρόπους ἀσυμβίβαστους μετὰ τὴν Ἑλληνικὴ νοοτροπία καὶ τὴν Ἑλληνικὴ πράγματικότητα, καὶ πρὸ παντός μετὰ τὴν λαγαρὴ καὶ ἀρμονικώτατη ἑλληνικὴ ἀντίληψι τοῦ καλοῦ. Δὲν ἔχουμε καμμιὰ πρόθεσι μετὰ τὸ ἄρθρο τοῦτο νὰ στενέψουμε τὰ ὅρια τῆς τέχνης καὶ νὰ ὑποστηρίξουμε πῶς δὲν πρέπει αὐτὴ, ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, ν' ἀνανεῶνῃ τίς μορφές της. Αὐτὸ θὰ ἦταν κάτι παράλογο καὶ ἀδικοιολόγητο. Θέλουμε μονάχα νὰ τονίσουμε πῶς, ὅπως σὲ ὅλες τίς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, τὸ ἴδιο καὶ στὴ λογοτεχνία πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἓνα σύνορο, ἓνας φραγμός, μιὰ πειθαρχία. Ὅταν κανεὶς ἀφήσῃ τὸν ἑαυτό του νὰ τρέχῃ ἀσυγκράτητος, δὲ μπορεῖ παρὰ κάποια στιγμή νὰ κατρακυλήσῃ.

Τί εἶναι ἡ τέχνη; Καὶ σὲ ποιὸ σκοπὸ ἀποβλέπει; Ἐπειδὴ ὡς τώρα δόθηκαν πολλοὶ ὀρισμοὶ αὐτοῦ τοῦ φαινομένου καὶ ὁ καθένας μπορεῖ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ δικό του, ἂς ἀφήσουμε τὸ πρῶτο ἐρώτημα χωρὶς ἀπάντησι. Ἀπὸ τὴν ἀνάλυσιν ἄλλως τε τοῦ δευτέρου ὁ ἀναγνώστης θὰ διαφωτισθῇ καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Ἡ τέχνη λοιπὸν ἐπιδιώκει — καὶ σὲ τοῦτο δὲν χωρεῖ διαφωνία — νὰ μεταδώσῃ στὸν ἄνθρωπο μιὰ συγκίνησι ἰδιαίτερου ποιοῦ: τὴν αἰσθητικὴν συγκίνησι. Αὐτὸ θὰ κατορθώσῃ φυσικὰ ἢ ἐκφρασι, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ἀπλὴ, καθαρὴ, προσιτὴ στὸν καθέναν. Ἀμα δὲν ἔχῃ αὐτὰ τὰ γνωρίσματα, τὸ λογοτέχνημα κινδυνεύει νὰ μὴν εὐχαριστήσῃ, νὰ μὴ διαθασθῇ ὡς τὸ τέλος, νὰ μὴν ἐκπληρώσῃ μετὰ ἄλλα λόγια τὸ σκοπὸ του. Αὐτὸ ἴσα-ἴσα παθαίνουν ὅσοι γράφουν σκοτεινὰ καὶ ἀφηρημένα, ὅσοι χάνονται μέσα σὲ νεφελώματα, ὅσοι ἐπιδιώκουν νὰ καταπλήξουν τὸν ἄλλον. Ἡ ἀσάφεια στὴν ἐκφρασί φανερώνει τίς περισσότερες φορές χαμηλὴ τέχνη, ἔλλειψι δηλαδὴ ἀπὸ ποιητικὰ χαρίσματα. Ἡ ἐπιτήδευσι ἐξ ἄλλου καταλαβαίνεται εὐκολά

καὶ ὅσοι προσπαθοῦν μετὰ τὸ μέσο αὐτὸ νὰ συγκινήσουν δὲν τὸ πετυχαίνουν. Ὑπάρχουν κι' ἐκεῖνοι ποὺ λένε πῶς κάνουν τέχνη γιὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς. Αὐτοὺς μὴν τοὺς πιστεύετε. Ἡ τέχνη ἢ ἀληθινὴ ἔχει πλευρὲς προσιτὲς στοὺς πιὸ ἀπλοῦς καὶ στοὺς πιὸ κοινούς ἀνθρώπους καὶ βάθος μεγάλο γιὰ τοὺς σοφοὺς. Ἐκεῖνος ποὺ πραγματικὰ ἔχει νὰ πῇ κάτι, τὸ λέει δίχως περιστροφές καὶ ἀοριστίες, μετὰ τρόπο ἀντιληπτὸ ἀπ' τὸν καθέναν, φωτεινὰ καὶ ὠραῖα. Ἰσχυρίζονται μερικοὶ πῶς ἡ λογικὴ δὲν πρέπει νὰ πολυφαίνεται στὴν ποίησι, γιατί χαλάει τάχα τὴν ἐντύπωσι. Ἡ ἀντίληψι αὐτὴ μπορεῖ δίχως δυσκολία ν' ἀποδειχθῇ σφαλερὴ. Ἀρκεῖ νὰ θυμηθῇ κανεὶς τοὺς ἀρχαίους μας μετὰ τὸ λαγαρό τους ὕφος, τὰ δημοτικὰ τραγούδια μας ὕστερα, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πῶς ἡ ἀληθινὴ ποίησις ὅλων τῶν ἐποχῶν ἦταν λαγαρὴ καὶ καθάρια σὰν τὸ κρῦο νερό, ἐνῶ τὰ ἀκαταλαβίστικα, τὰ σκοτεινὰ στὴν ποίησι μπορεῖ νὰ ξεγέλασαν λίγους ἢ πολλοὺς μιὰν ἐποχὴ, ἀλλὰ δὲν ἔζησαν στὴ διάρκεια.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ παραδείγματα ὅλων σχεδὸν τῶν παλαιότερων λογοτεχνῶν μας, οἱ νεαροὶ Ἕλληνες, ποὺ ἔχουν σχετικὲς φιλοδοξίες, ἂς μελετήσουν μετὰ προσοχὴ πολλὴ τὸ μεγάλο πλοῦτο τῆς λαογραφίας μας: τραγούδια, παραμῦθια, θρύλους. Αὐτὰ πρὸ παντός. Θὰ ἴδουν τότε πῶς εἶναι ὅλως διόλου φυσικὸ καὶ πῶς βρίσκεται πέρα γιὰ πέρα μέσα στὴν ἑλληνικὴ παράδοσι τὸ νὰ γράφουν σὲ κανονικὴ δημοτικὴ, νὰ χρησιμοποιοῦν νοήματα ἀπλᾶ, ν' ἀκολουθοῦν μέτρα καὶ ὁμοιοκαταληξίες στοὺς στίχους, νὰ μὴν περιφρονοῦν τὴν περιγραφὴ καὶ τὴν ἀφήγησι στὰ πεζὰ. Μονάχα ἔτσι ὑπάρχει ἐλπίδα ἓνας νέος ποὺ ἔχει ταλέντο νὰ διακριθῇ κάποτε στὰ γράμματα. Οἱ νεαροὶ μας λοιπόν, ποὺ γράφουν, ἂς μὴ ζηλεύουν τὴν ἐφήμερὴ δόξα μερικῶν θορυβοποιῶν. Ἀς προσέχουν τίς δοκιμασμένες μορφές ποὺ ἐδοκιμάσθησαν καὶ ἔδειξαν τὴν ἀντοχὴν τους καὶ ἂς εἶναι βέβαιοι πῶς αὐτὸς εἶναι ὁ σωστὸς δρόμος. Οἱ ἀκρότητες τῶν ἄλλων προέρχονται ἀπὸ παρεξήγησι τοῦ νοήματος τῆς τέχνης καὶ δὲν ἔχουν ἄλλο σκοπὸ ἀπὸ τὸ νὰ συγκαλύπτουν τὴν πνευματικὴν τους γυμνότητα. Τόσο ἡ ἑλληνικὴ τέχνη ὅσο καὶ ἡ ἀνθρώπινη, γενικά, δὲν ἐπιτρέπουν παρόμοιες ἀπόπειρες, ποὺ καὶ ὅταν δὲν εἶναι ἐπιζήμιες κατανοοῦν πάντως ἀνώφελες.

Κτε

ΕΙΣ ΑΓΕΡΩΔΕΙΣ

Η ΑΛΙΕΙΑ

ΑΞΙΟΛΟΓΟΣ ΤΑΧΥΤΗΣ

Σιγά σιγά ανακαλούνται κατά τμήματα είναι αλήθεια και εις άκτίνα περιορισμένην τά μέτρα πού έλαθεν ή Έθνική Κυβέρνησις μόλις έκπρύχθη ό εύρωπαϊκός πόλεμος, άναστέλλουσα την έκτέλεσιν όλων των έργων, πλην εκείνων πού είχαν σκοπόν την έθνικήν άμυναν. Είναι αι άνακλήσεις αύται ή καλλιτέρα πιστοποίησις της σταθερότητος της έλληνικής ούδετερότητος και έν γενεί της ειρηνικής ασφαλείας εις την Βαλκανικήν και εις την Μεσόγειον.

Με την άνάκλησιν των μέτρων περί άναστολής των έργων δέν συνεχίζεται μόνον κανονικώς ή πορεία της τεχνικής ανόδου της Χώρας, αλλά και άνακατούν τάς εργασίας των εργάται, τεχνίται και μηχανικοί και υποχωρεί τό κύμα της άνεργίας. Έτσι έλαττώνεται σιγά σιγά αι κοινωνικαί και οικονομικαί διαταραχαί, τάς όποιás έφερε μέχρις ήμών ό αντίκτυπος του πολέμου. Βεβαίως δέν ήμπορεί άκόμη να γίνει λόγος περί ολοκληρωτικής έξουδετερώσεως, αλλά ότι ή άποκατάστασις μιás ισορροπίας συντελείται με άξιόλογον ταχύτητα είναι γεγονός επιβεβαιούν διά μίαν άκόμη φοράν την προσαρμοστικότητα της ελληνικής οικονομίας.

ΜΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Μας συγκινούν Ιδιαίτερως τά σημεία της διαθήκης του Μεσοβίτου ευεργέτου, τά όποία προνοούν διά τά τραγούδια και διά τάς ελληνικάς ένδυμασίας του Μεσοβίου. Είς έποχήν, πού χάρις εις τον ανομιισμόν και την άμάθειαν του νεοπλουτισμού όλοι οι βαρβαρισμοί της παρακμής της Δύσεως κατέκλυσαν την Έλλάδα, ή διαθήκη του άειμνήστου Πίχτου έρχεται να μας ένθυμήση ότι υπάρχει και εις τό τραγούδι και εις τάς άμφιείας του λαού ευγένεια ελληνική ίση με την ευγένειαν της Ακροπόλεως και των αρχαίων μνημείων, την όποιαν μόνον άμουςαι άνθρωποι παραμελούν και περιφρονούν.

Τά μέτρα διά τά όποία προνοεί ό έκδοθείς πρό όλίγων ήμερών νόμος περί οργανισμού άλιείας τά έπερίμενε ή Χώρα από χρόνια. Δέν είναι καθόλου τυχαίον τό γεγονός, ότι εις ένα Τόπον όπου ή θάλασσα εισδύει από παντού, εις μίαν Χώραν με τόσην έκτασιν άκτών, όπως ή Ιδική μας, πού μοιάζει όλη ώσαν πλοίο πού άρμενίζει, δέν είχαμε ποτέ έπάρκειαν ψαριών, μ' όλο πού ή άναλογία της κατ' άτομον καταναλώσεως του είδους ήτο χαμηλότητα. Καί με τον πλούτον των θαλασσών μας συνέβαινε ό,τι και με τον πλούτον της γής. Η μακρά διακοπή κάθε παραδόσεως παραγωγικής έκμεταλλεύσεως των φυσικών πλουτοφόρων πηγών του Τόπου έτρεψε τάς έθνικάς δυνάμεις εις κάθε είδους τυχοδιωκτικόν παρασιτισμόν. Η δουλεία εις τάς οικονομικάς πλάνας επέζησε και μετά την άποτίναξιν του ζυγοϋ του κατακτητοϋ. Ακόμη και σήμερα αύτων των πλάνων τά άποτελέσματα τά διακρίνει κανείς καθαρώτατα εις τάς Ιδέας, εις την ζωήν, εις την έκπαίδευσίν μας. Καί αν ύπάρχη κάτι πού διαστέλλει έντονώτατα την μετασυγυουσιανήν από την προσυγυουσιανήν Έλλάδα, είναι ακριβώς ή άρνησις της θεωρίας κατά την όποιαν οι Έλληνες δέν είναι λαός παραγωγών, άλλ' ευγενών παρασίτων και ή Έλλάς, ως φύσις και ως έκτασις, δέν είναι βιώσιμος οικονομικός.

Ό,τι ήρχισε με τόσον πάθος και με τόσην πίστιν να γίνεται διά την άξιοποίησιν του Έθνικού θησαυροϋ της γής, δέν ήτο δυνατόν παρά να επεκταθί και εις την θάλασσαν. Αύτην την έννοιαν έχει ό ίδρυόμενος άλιευτικός οργανισμός.

Τό πρόβλημα της άλιείας έχει βεβαίως και κοινωνικών χαρακτήρα, έφόσον με τάς τάχας της άλιείας συνδέεται σημαντικόν πλήθος συμπαθεστάτων επαγγελματιών, πού έσυνέχισαν μέσα εις όλας τάς αντίξοότητες, άδοθήτοι, με τά πενηρότατα των μέσων, την άλιευτικήν παράδοσιν εις τον Τόπον. Μεταξύ αυτών είναι άλληδες ότι συγκαταλέγοντο και οι όλίγοι, οι όποιοι από άμάθειαν περισσότερον παρά από άπληστian έγινοντο παραίτιοι των ληστροικών έκμεταλλεύσεων, πού έχουν έλαττώσει τρομερά τον άλιευτικόν πλούτον των θαλασσών μας. Τά σφάλματα των τελευταίων αυτών είναι μικρότερα πάντως από τό έγκλημα της Πολιτείας, ή όποία τους άφηνε χωρίς καθόδηγησιν, χωρίς προστασίαν, χωρίς έλεγον. Όπωςδήποτε ή ύπαρξις μιás μειοψηφίας ληστροικών έκμεταλλευτών δέν πρέπει να δυσφημίη τους άλιευτικούς πληθυσμούς της Χώρας, με την παράδοσιν, την επαγγελματικήν δεξιότητιάν και την πείραν των, άρετάς τάς όποιás θα καταστήση γονιμωτάτας ό νέος Οργανισμός.

Η νέα οργανώσις της άλιείας θα θέση ευθύς εξ άρχής τέρμα εις τάς βαρβάρους μεθόδους της άδιακρίτως έποχών άλιείας και των δυναμιτιστικών επιθέσεων εις τους άλιευτικούς όρμους. Τοιουτοτρόπως θα προστατεύση τον γόνον, δηλαδή την κανονικήν παραγωγήν του θαλασσίου πλούτου. Έπειτα θα κατευθύνη τεχνικώς και θα ένισχύση οικονομικώς την άλιείαν και τους άλιείς μας, εις τρόπον ώστε ή εργασία των να γίνη άποδοτικώτερα Έκ παραλλήλου θ' άρχισή μία εργασία μελέτης και έρεύνης, ή όποία θα έχη ως σκοπόν να βελτιώση την σημερινήν άπόδοσιν εις τους σημερινούς άλιευτικούς χώρους, να επεκτείνη τους χώρους αυτούς και ν' ανακαλύψη νέους εις τάς άκτάς και εις την άνοικτήν θάλασσαν Έδω αι ύπάρχουσαι δυνατότητες είναι εύρόταται. Ο σκοπός είναι πρώτον να τελειώση ή κατάστασις ύποτελείας εις την όποιαν εύρισκόμεθα σήμεραν από τάς ξένας Χώρας, από τάς όποιás προμηθευόμεθα ψάρια νωπά και διατηρημένα, και δεύτερον ή αναπλήρωσις των εισαγωγών από την έγχώριον παραγωγήν, χωρίς να έλαττωθί ή κατανάλωσις ψαριών εις τον Τόπον.

Τό έργον πού άρχίζει δέν θα είναι, βέβαια, εύκολον εις την άρχήν θ' άπαιτήση και μέσα χρηματικά και εργασίαν και ένθουσιασμόν και πίστιν εις την προσπάθειαν. Θ' άπαιτήση πρό παντός έπιστήμην και ειδίκευσιν. Είναι εύτόχημα ότι ό νέος Οργανισμός προνοεί δι' όλα αυτά. Ιδιαίτερώς μάλιστα προνοεί διά την δημιουργίαν έπιστημονικών στελεχών, τά όποία θα χρησιμοποιηθούν και εις την διοίκησιν του Οργανισμού, πρό παντός όμως διά ν' άποτελέσουν τους πρώτους πολυτίμους πυρήνας διά την επαγγελματικήν μόρφωσιν των νέων γενεών των άλιέων. Καί τοϋτο, μέσα εις όλα τά άλλα, τά σημαντικά και τά σπουδαία, είναι τό σπουδαιότερον.

ΕΙΣ ΑΓΕΡΩΔΕΙΣ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

Εις την ύπαιθρον τό σύνθημα όλων πρέπει να είναι: Πρώτον, περισσότερα και καλλιτέρα εργασία. Δεύτερον, περισσότερα τρόφιμα. Η Κυβέρνησις εύρέθη εις την άνάγκην να θεσπίση ώρισμένους περιορισμούς εις την καλλιέργειαν των έξαγωγικών προϊόντων. Οι λόγοι πού επέβαλαν αυτούς τους περιορισμούς είναι κυρίως έμπορικοί. Όπωςδήποτε πρέπει να ξέρουν οι γεωργοί μας ότι κατά τάς σημερινάς περιστάσεις και έως ότου τελειώση ό πόλεμος, τό ίδιον των χρέος είναι να παράγουν περισσότερα τρόφιμα. Τόσα όσα θα φθάνουν με όλην την δυνατήν φειδώ να εξασφαλίσουν την διατροφήν των κατοίκων της Χώρας εις περίπτωσιν πού ό έπισιτισμός της θα ήπειλαιο από ολανθήποτε αίτίαν. Τό έργον δέν είναι βεβαίως εύκολον, είναι όμως δυνατόν. Καί ή εκπλήρωσις του θ' άμειφθή πλουσιοπαρόχος. Όχι δέ μόνον υλικώς, αλλά και ήθικώς. Θά στερεώση τον γεωργικόν κόσμον της Έλλάδος εις την έκτίμησιν και εις τον σεβασμόν όλου του Έθνους.

ΠΡΟΣΟΧΗ Ι

Συνιστάμεν εις τους νέους μας να διαβάσουν με προσοχή τό άρθρον πού τεύχους αύτοϋ στην 3η σελίδα «Η Έλληνική Τέχνη και ή ανωματική γυνώτης των μοντέρνων». Εις τον τόπον αυτόν, όστις είναι ό τόπος της γεννήσεως της Τέχνης, δέν είναι έπιτετραμένον ή ντα γενεί να μη την συνεχίση ακολουθούσα τά χιάρια εκείνων πού επί αιώνας την ανέδειξαν ως βάθρον του ανθρωπίνου πολιτισμού.

Δέν έννοούμεν βέβαια ότι δέν πρέπει να παρακολουθώται ή πρόοδος του Λόγου και της Τέχνης εις τους άλλους τόπους, αλλά από αυτά να σταχυολογούν οι νέοι μας ό,τι δύναται να προσάγη την Έλληνικήν Τέχνην και όχι να συναρπάζονται από τάς όπερβολάς και τάς ακρότητας, εις τάς όποιás άντιστοιπα παραουρούνται, όχι εύτυχώς μεγάλος αριθμός, αλλά όσοι από πνεύμα μοντερνισμού ή ματαιοδοξίας καταναλίσκουν κύτταρα του έγκεφάλου των εις τεχντροπίας πού φθάνουν την γελοιοτητα και προωρισμένες να αποθάνουν πριν άκομή γεννηθούν.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Εις την πρώτην: Η Α. Υ. ό Διάδοχος Παύλος. Εις την τελευταίαν: Άπομς παλαιού Βυζαντινού Ναού.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΑΒΙΛΛΗ

25 - 28 Νοεμβρίου 1912.

«Ο Στρατός μας πολεμάει στην "Ηπειρο έναντιον του έχθρου και των στοιχείων της φύσεως... Κι' ο έχθρος αντίστέκεται σθεναρά στην προέλασι του στρατού μας ταμπουρωμένος στα φυσικά όχυρά των "Ηπειρωτικών βουνών, μά το χιόνι και το κρύο φοβίζουν περισσότερο το στρατό...»

«Ο Δρίσκος είναι κι' αυτός με τις ψηλές του κορφές χιονισμένος και άγριος.... Οί δικοί μας δεν μπόρεσαν ακόμα να τον υποτάξουν, κι' οί έχθροι τον κρατούν...»

Και τώρα πρόκειται να τον διεκδικήσουν από τα έχθρικά χέρια οί Γαριβαλδηνοί!... Είναι το σώμα του Γαριβάλδη, σώμα έθελοντικό, από "Ελληνες, "Ιταλούς, "Αγγλους, με άρχηγό τον Πετρίνο Γαριβάλδη και ύπαρχηγό τον Ρώμα... Είναι οί "Ερυθροχίτονες με την περιεργή στολή τους, που ένωούν να πεθάνουν για την έλευθερία του εύγενικού "Εθνους μας με την μεγάλη πνευματική κληρονομία!...

Μέσα σ' αυτός, Γαριβαλδηνός λοχαγός είναι κι' ο Μαβίλλης, σέ ηλικία 52 έτών, σεβάσιμος στη μορφή, γλυκός, πειθαρχικός στους ανωτέρους του!...

«Εκεί κι' αυτός μέσα σέ κείνους που ζητούν να καταλάβουν τον Δρίσκο, κι' από τις άπρόσιτες κορυφές του ν' άγναντέψουν τα Γιάννενα, την θρυλική πολυθασανισμένη πρωτεύουσα της "Ηπείρου...»

Και καθώς ξεκινάνε από τη Χρυσοβίτσα, στή χιονισμένη έκτασι λάμπει τώρα ένας καφτερός φθινοπωρινός ήλιος, που δίνει κουράγιο στους πολεμιστές...»

Οί αξιωματικοί με τα χακί παντάλνια, τους κόκκινους χιτώνες και τους γαλανούς μανδύες, και μαζί τους κι' ο Μαβίλλης, απολαμβάνουν τον ήλιο...

Κι' ο Μαβίλλης μονολογεί, σάν ώνειροπαρμένος από το θέαμα:

—Τι χαρά Θεοδ... Κι' ώστόσο πάμε έμεις να σκοτώσουμε ανθρώπους!... Και προχωρούν...

Σέ λίγο πρόκειται να διαθούν τον παραπόταμο του "Αράχθου, τον Μπαλντούμα!...

Στό γηραιό λοχαγό, τον ποιητή, προσφέρουν άλογο για να περάση!...

Μ' αυτός δεν τό δέχεται... Τόν στενοχωρούν μάλιστα αυτές οί προτιμήσεις... Είναι βέβαια μεγαλείτερος σχεδόν από όλους, μά όχι!... "Η άξίζει ή δεν άξίζει!... "Η μπορεί να ύποστη κι' αυτός τις κακουχίες με όλους, ή, άν δεν μπορεί, δεν έχει τη θέσι του εκεί μαζί τους... Και μπαίνει στο ποτάμι μαζί με τό λόγο του και τό διαβαίνει σάν παλληκάρι δέκα όχτώ χρόνων, συνηθισμένο να τρέχη στις ρεματιές και στις κακοτοπιές των βουνών και των λόγγων!...

Σέ λίγο στεγνώνει, αχνίζοντας όλος, κι' είναι χαρούμενος για τούτο σάν μικρό παιδί!...

Και προχωρούν κατόπιν!...

Προχωρούν για ν' αντικρύσουν τό

τουφεκίδι που άρχίζει τη νύχτα, στις 25 και τελειώνει στις 28 Νοεμβρίου... Τρεις μέρες κρατάει ή μάχη!... Οί Γαριβαλδηνοί από την πρώτη μέρα κερδίζουν έδαφος και άπωθούν τους Τούρκους... "Ο Δρίσκος βρίσκεται ούσασι-κά στα χέρια τους...

«Ο Μαβίλλης άνεβαίνει σέ μία κορφή για να δη τα Γιάννενα!... Μά δεν τά βλέπει... "Η καταχνιά έχει καλύψει την πεδιάδα και δεν φαίνεται τίποτε!... Μά ο ποιητής μαντεύει τη θέσι των και σκιρτάει ή καρδιά του με αγαλλίασι και μία γλυκειά προσδοκία!...

Πότε θα μπή εκεί μέσα; Πότε θα πατήση τό πόδι του στα Γιάννενα, θά δη τά γαλανά νερά της λίμνης και θά τά τραγουδήση με τη θεία μουσα του!...

Και ξαφνικά, σάν σέ θαύμα, ή ομίχλη διαλύεται και τά Γιάννενα φαίνονται... "Ο ποιητής - πολεμιστής ξεχνιέται σους ρεμβασμούς του...»

Κι' εκεί δίπλα του τον παραμονεύει τό άνεπάντεχο τέλος...»

—Τι εύτυχία, καπετάν Λορέντζο, να πεθαίνη κανείς για τα Γιάννενα!... Τι εύτυχία!...

Και νά! Πρωί - πρωί στις 28 του Νοεμβρίου ξαναρχίζει τό τουφεκίδι κι' ή μάχη βρίσκεται στο πιο κρίσιμο σημείο της.

«Ο Μαβίλλης πολεμάει σάν λεοντάρι και όρθιος... "Ορθιος γιατί αυτή είναι ή παράδοσι των Γαριβαλδηνών: Να πολεμούν όρθιοι!... Είναι γενναίος και όρμητικός παρά τά 52 χρόνια του!... Δίνει παντοδ συμβουλές, έμφυχώνει τους πολεμιστές...»

Μά σέ μία στιγμή κλονίζεται!...

Μιά σφαίρα του περνάει τά δύο μάγουλα... Τά αίματα τον πλημμυρίζουν, μά δεν χάνει τό θάρρος του.

—Δέν είναι τίποτα... "Ας προχωρούμε...

«Ο παπās των Γαριβαλδηνών, ο παπās Φώτης, προσπαθεί να τον πείση να άποσυρθη παραδίδοντας σ' άλλον την διοίκησιν του λόχου του. Τά αίματα

Λορέντζος Μαβίλλης

τον έχουν πλημμυρίσει και ύποκύπτει στην πίεσι του κληρικού...»

Και ξεκινάει για τό χειρουργείο...»

Τόν πηγαίνουν. Μά καθώς ξεφεύγει γυρίζει τό πρόσωπό του για να ξαναδη τό λόγο του που άφήνει...

Μιά δεύτερη σφαίρα τον βρίσκει στον λαιμό και βγαίνει από τον τράχηλο!

«Εκείνη τη στιγμή έθανε ο Ρώμας... —Μπράβο, σέ συγγαίρω, του λέει...»

«Ο Μαβίλλης συγκέντρωσε τις δυνάμεις του όλες για να σταθή σέ προσοχή και χαίρετση...»

Μά ταυτόχρονα σχεδόν έπεφτε...

«Ήταν πιά σωριασμένος στο χώμα, που βάφκε με τό αίμα του...»

Είχε πεθάνει σάν ήρωας, σάν "Ελληνας...

Στην "Αθήνα, πληροφορούνται έπειτα από 6 ημέρες τό θάνατο του ποιη-

Κάθε άληθινή γυναίκα είναι μητέρα. Γι' αυτό οί "Ελληνίδες, που είναι άληθινές γυναίκες, δεν μπορεί παρά να την πάρουν ως μητέρες την ύπόθεσι των μαθητικών συσσιτίων. Να την βοηθήσουν μ' όλη τη θαυματουργή δύναμι της μητρικής τους στοργής. Τά 200.000 άπορα "Ελληνόπουλα θά έχουν τό συσσίτίό τους. Θά τους τό έξασφαλίση ή στοργή των μητέρων όλης της "Ελλάδος.

τη. Τό σχετικό τηλεγράφημα έρχεται από τά Τρίκκαλα!...

«Τρίκκαλα 5 Δεκεμβρίου.

«Ο Μαβίλλης έπεσε μαχόμενος όρθιος εις την πρώτην γραμμήν με την χαρακτηριστικήν του γαλήνην, έπολεμούσε σάν λέων!...

Μιά σφαίρα έτρύπησε τάς παρειάς του, άλλ' ο Μαβίλλης έξηκολούθησε πολέμων, γαλήνιος, κατενθαρρύνων τους στρατιώτας του... Δυστυχώς όμως και δεύτερα σφαίρα, έισελεθούσα έντός του στόματός του, κατέστρεψε τον λάρυγγα, και ή αιμόρραγια έπήλθεν ακατάσχετος. "Εν τούτοις ο Μαβίλλης έπροχώρησε μόνος προς τό νοσοκομείο! "Όταν δέ έφθασεν εις την κορυφήν του λοφίσκου συνήντησε τον στρατηγόν Γαριβάλδη, όστις έσπευσεν εις βοήθειάν του. Τότε ο Μαβίλλης ένέτεινε κάθε δύναμιν και έσθασε τον στρατηγόν, ο όποιος του έφώναζε:

—Εβίβα, Μαβίλλη έβίβα.

Μόλις έπρόφθασε να του σφίξη τό χέοι, και έπεσε νεκρός...»

Και τον κλαίνε όλοι, τον κλαίνε...

«Όλοι του χαρίζουν ποιήματα...»

«Η "Ελλάς τον κλαίει!...

Και την ίδια στιγμή που ο Μαβίλλης πέφτει στο Δρίσκο, τά Γιάννενα τυλίγονται πάλι στο στακτόχρουν πέπλο της καταχνιάς, σά να θέλουν να κρύψουν τό πρόσωπό τους από τη μεγάλη συγκίνησι.

"Αγγ. Μεταξάς

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΘΕΛΗΣΕΩΣ

*Άρθρον του κ. Δημ. Ν. Ἀλιπράντη

Ἡ ἐσωτερικὴ δύναμις, ποὺ διαθέτει ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἀπετέλεσε πάντοτε σπουδαῖο ζήτημα μελέτης καὶ ἐρεῦνης τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς πρακτικῆς. Διότι ἀπ' ἀνέκαθεν παρουσιάσθη τόσο δημιουργικὴ καὶ ἰσχυρά, ὥστε, μὲ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐνεργείας καὶ δράσεώς της, ἐξεκρίθη εἰς «συμπαράστατην δημιουργόν» ἔργων σημαντικῶν, ἔργων συμπληρωματικῶν καὶ πολλακίς καὶ «ἀνταγωνιστικῶν» τῶν ἔργων τῆς φύσεως. Ὁμογενῶς δὲ ἐκρίθη ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶναι ἐφευρὴς καὶ ρυθμιστὴς δυνάμεως, ὅτι ἡ δύναμις ποὺ κλείνεται μέσα εἰς τὴν ζωὴν του ἐξεκρίθη εἰς δημιουργικὴ καὶ παραγωγικὴ καὶ μόνον ὅταν δὲν χρησιμοποιεῖται λογικὰ καὶ σκόπιμα μεταβάλλεται σὲ δύναμι ἀνηθική, παθητικὴ καὶ καταστρεπτικὴ. Καὶ ὅτι, ὅταν ὁ ἀνθρώπος πιστέψῃ καὶ θελήσῃ, ἡ πίστις του ἐκείνη, ἐκδηλουμένη καὶ ὡς «θεληματικὴ ἀπόφασις», γίνεται δύναμις ἐμπνεύσεως καὶ ἐνεργείας, καὶ τὸν δηγεί πρὸς τὰ καταληκτικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀνθρωπίνης δημιουργικῆς δράσεως.

Ὅλα τὰ μεγάλα ἔργα, ποὺ ἐπιδεικνύει καὶ παρουσιάζει ἡ ζωὴ, ἐκτελεσθέντα ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ἔμπνευσι καὶ θέλησι, διαλαλοῦν τὴν μεγάλη καὶ ἀκατανίκητη δύναμι τῆς θελήσεως καὶ ἐνεργείας τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ δύναμις αὐτὴ τῆς ἀνθρωπίνης δημιουργικῆς ἐνεργητικότητος ἀπορρέει καὶ κατευθύνεται ἀπὸ τὸν νοῦ καὶ τὴ σκέψι. Ἀπὸ τὴν ἐπιμόνως συγκεντρουμένη σκέψι τοῦ ἀνθρώπου πέρει ἐνὸς σκοποῦ καὶ ἐνὸς ἔργου! Τὴν ἀλήθεια αὕτη τὴν ἐγκυροποιεῖ ἡ ἀπάντησις, ποὺ ἔδωκε ὁ διάσημος Νεύτων, ὅταν ἠρωτήθη ποῦ ὀφείλονται αἱ πολλαὶ ἀνακαλύψεις του: «Ἐκαμα, εἶπε, τίς τόσες ἀνακαλύψεις, γιὰ τίς εἶχα πάντα μέσα σὸ μυαλό μου! Γιὰ τὰ ἀποβῆ ὅμως ἐνεργητικῇ, καρποφόρῳ καὶ δημιουργικῇ ἡ ἀνθρωπίνη θέλησις, πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ ὅλους ἐκείνους τοὺς κανόνες, τοὺς ὁποίους ἔχει καθορίσει ἡ λογικὴ, ἡ πείρα τῶν δοκιμασμένων καὶ ἡ ἀποτελεσματικὴ δρᾶσις, ὅλων τῶν «μεγάλων».

Γιὰ νὰ ἐνθαρρύνουμε αὐτὴν τὴν ἐσωτερικὴ μας δύναμι, καὶ γιὰ νὰ γίνουμε δημιουργικοὶ, πρέπει νὰ ἔχουμε ἀποφασιστικότητα καὶ νὰ μὴ διστάζουμε. Οἱ ἀναποφάσιμοι καὶ οἱ διστακτικοὶ εἶναι ἐκείνοι, ποὺ δηγοῦν τὸν δῆτοῦς τῶν πρὸς τὴν ἀποτυχίαν καὶ τὸν μαρασμό. Καὶ δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ ἀποφασιστικότης καὶ τὸ νὰ ἐκφράζουμε τίς σκέψεις μας, ἐκλέγοντες τὸν καλλίτερον δρόμον γιὰ τὸ μέλλον μας, ἀλλὰ ἐπιβάλλεται στὴν κάθε περίστασι τῆς ζωῆς μας, καὶ σὸ κάθε ἔργο, ποὺ ἀναλάβουμε νὰ φέρουμε εἰς πέρας, νὰ ὑπερπηδῶμε, μὲ κάθε δυνατὴ προσπάθειαν, ὅλες τίς δυσκολίας, ὅλες τίς ἀντιδράσεις καὶ ὅλα τὰ ἐμπόδια μας. Γι' αὐτὸ καὶ μᾶς χρειάζεται ἡ γνώσις καὶ ἡ ἀσκήσις ποὺ φέρει καὶ τὴν «εἰδικευμένην» πείρα στὸν ἀνθρώπον καὶ τὸν καθοδηγεῖ, ἀποτελεσματικὰ, εἰς τὸ νὰ ρυθμίσῃ, σύμφωνα καὶ μὲ τοὺς νόμους τῆς λογικῆς, τὴν ἐσωτερικὴν του δύναμι καὶ νὰ τὴν κάμῃ εὐεργετικὴ καὶ δημιουργικὴ.

Γιὰ τὴν Νέα Ἑλληνικὴ γενεά, γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Νεότητα, ποὺ ἀκολουθεῖ τίς φάλαγγες τῆς «Ἑθνικῆς Ὁργάνωσης Νεολαίας», μοναδικὸ καὶ ἐξαιρετὸ σύγχρονον «ὕποδειγμα», ποὺ πληρῶνει κάθε ἔννοια καὶ διαλύει τὴν κάθε πλάνην καὶ τὴν κάθε ἀμφιβολία, γιὰ τὰ δημιουργικὰ ἀποτελέσματα ποὺ φέρει στὴ ζωὴ, ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃ εἰς τὴν Ἑλληνικὴ Ἱστορίαν ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ δόφωτα φαινόμενα τῆς ἀκαταβλήτου Ἑλληνικῆς ἐμπνεύσεως καὶ ἐνεργητικότητος, ὁ ἀνθρώπος τῆς ἀκαταβλήτου θελήσεως καὶ πρωτοβουλίας ποὺ ΗΘΕΛΗΣΕ καὶ ΕΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΕ τὸ μοναδικὸ ἰδανικὸ τῆς ζωῆς του, νὰ ἰδῇ τὴν Ἑλλάδα νὰ βαδίξῃ καὶ πάλιν στὸν ἴδιον ἐκεῖνον δρόμον τῶν ἱστορικῶν πεπραγμένων της.

Εἶναι Δημιουργὸς—Ἀρχηγὸς τοῦ Νέου Κράτους, ὁ ἐμπνευστὴς καὶ καθοδηγητὴς μας, ὁ ἀναστήσας τὴν ζωὴν τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος, ὁ πρῶτος ἐργάτης, ὁ μεγάλος πατέρας, ὁ Ἰωάννης Μεταξάς!

Ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἀποτελεῖ ἓνα διαρκές, ἓνα ἔντονον, ἓνα ἀκαταγώνιστο καὶ ἀλύγιστο «φαινόμενο» ἀτομικῆς ἐμπνεύσεως, δραστηκῆς πρωτοβουλίας καὶ ἐνεργητικότητος, ἓνα «φαινόμενο» καὶ ἓνα ἄρτιο «ὕποδειγμα» τῆς πειθαρχημένης θελήσεως καὶ τῆς δημιουργικῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως.

Ὅλοι τοὺ οἱ διαλογισμοί, αἱ ἐμπνεύσεις, αἱ πρωτοβουλίαι, αἱ ἐκδηλώσεις, αἱ ἐνέργειαι, αἱ παροτρύνσεις, οἱ πολυχρόνοι ἀγῶνες καὶ αἱ πολύμορφαι ἔθνικαι τοῦ προσπάθειαι, οἱ ἑλληνικοὶ παλμοὶ καὶ δραματισμοὶ του, ὅλα αὐτά, ἀπ' ἀνέκαθεν, ἔφεραν καὶ φέρουν ἐπάνω τῶν τὴν σφραγίδα ποὺ δείχνει φανερά τὸ τί ἡμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὴν ΘΕΛΗΣΙ ΤΟΥ, ὅταν ὑπάρξῃ καὶ ζωντανὴ κυκλοφορὴ μέσα στὴ ζωὴ του, ὅταν μελετήσῃ τοὺς νόμους τῆς ζωῆς, ὅταν λάβῃ τὴν ἐγκυρότητα τῆς γνώσεως καὶ τῆς πείρας, ὅταν ΠΙΣΤΕΥῃ στὸ σκοπὸ του καὶ στὴ δημιουργικὴ του ἀποστολή!

Τὸ μακρὸν παρελθόν του, ἡ κάθε ὥρα ποὺ ἔζησε καὶ ζῇ, ποὺ εἰργάσθη καὶ ἐργάζεται, ποὺ ἐμπνέεται καὶ σκέπτεται, ποὺ ἀποφασίζει καὶ ἐκτελεῖ, ὁ μοναδικὸς σύγχρονος Ἕλληνας «ΑΡΧΗΓΟΣ—ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΣΤΗΣ», ὅλες οἱ ὥρες καὶ ὅλες οἱ στιγμῆς του, ὅλα, μᾶς δίδουν δλοκάθαρην τὴν μεγαλειώδη εἰκόνα τῆς πειθαρχημένης δράσεως καὶ τῆς δυνάμεως, ποὺ φέρνει ἡ θέλησι στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ σημερινικότερα προσφορά του πρὸς τὴν Ἑθνικὴν Νεολαίαν, ἀπὸ ὅλες τίς πατρικῆς συμβουλές του καὶ παραινέσεις, εἶναι τὸ ἐμπνευσμένο παράδειγμα τῆς ζωῆς του, ποὺ τὴν ἀνοίξε διάπλατα καὶ τὴν παρέδωσε εἰς τὰ Ἑλληνικὰ νεῖα ὡς «πρωτοπόρο», ὡς «ὕποδειγμα», ὡς «παράδειγμα»!

Τὸ «παράδειγμα» αὐτὸ τῆς ζωῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἡ θεληματικὴ ζωὴ του, παρουσιάζει ὅλα τὰ ἀγνότερα ἀποστάγματα τῶν εὐγενεστέρων ἰδανικῶν τοῦ ἀτόμου, ὅλων ἐκείνων τῶν ἰδανικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ συναισθηματικοῦ κόσμου, ποὺ τὰ ἐκαλλιέργησαν καὶ τὰ ἐμορφολόγησαν οἱ τόσο ἱστορικοὶ αἰῶνες τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ τὰ ἀνέδειξαν οἱ τόσες θυσίες τοῦ παραδειγματικοῦ ἀλτρουϊσμοῦ καὶ ἡρωϊσμοῦ τῶν Ἑλληνικῶν γενεῶν, καὶ ἀποτελεῖ, γιὰ μᾶς τοὺς νέους, τὸ φωτεινὸ δίδαγμα, ποὺ πρέπει νὰ μᾶς δηγῇ πρὸς τὸ δρόμον τῆς λυτρώσεως καὶ ἐξυψώσεως τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς μας.

Ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἱστορικὴ «προσωπικότης» τοῦ Ἀρχηγοῦ εἶναι γιὰ μᾶς ἡ μεγαλύτερα καὶ πρακτικότερα προσφορά του, ποὺ, μέσα ἀπ' αὐτὴν, ξεπετιέται ὅλη ἡ ἀπέραντη στοργὴ του, ὅλοι οἱ μεγάλοι, οἱ ἔθνικοι Ἑλληνικοὶ δραματισμοὶ του, γιὰ τὴν ἀνύψωσι τῆς νέας γενεᾶς, γιὰ τὴ δημιουργίαν «Μιάς Ἑλλάδος Νέας»!

Καὶ τὸ «παράδειγμα» τῆς ζωῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ, ποὺ φανερώνει καὶ ἐπιδεικνύει τὸ τί μεγάλο καὶ σημαντικό ἀποτέλεσμα ἡμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ ἡ ἀνθρωπίνη θέλησις, ὅταν ὑπάρξῃ πραγματικὴ καὶ ὅταν κατευθύνεται ἀπὸ τοὺς κανόνες τῆς λογικῆς καὶ τὰ συμπεράσματα τῆς ἀνθρωπίνης πείρας, ὡς χρησιμεύσῃ ὡς τὸ πληρέστερον «ὕποδειγμα» καὶ ὡς «παράδειγμα» ἀξίον νὰ μᾶς διδάξῃ, νὰ μᾶς ἐμπνεύσῃ, καὶ νὰ μᾶς κατευθύνῃ πρὸς τὸ δρόμον τῆς πραγματοποιήσεως τῶν Ἑλληνικῶν ὁνείρων καὶ δραματισμῶν, ποὺ ἐπανεφέρει εἰς τὴν ζωὴν μας ὁ Δημιουργὸς—Ἀρχηγὸς τοῦ Νέου Κράτους.

Κάθε γυναῖκα εἶναι μητέρα. Γι' αὐτὸ οἱ Ἕλληνίδες ποὺ εἶναι ἀληθινὲς γυναῖκες δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὴν πάρουν ὡς μητέρας τὴν ὑπόθεσι τῶν μαθητικῶν συσσιτίων. Νὰ τὴν βοηθήσουν μ' ὅλη τὴ θαυματουργὴ δύναμι τῆς μητρικῆς τους στοργῆς. Τὰ 200.000 ἄπορα Ἑλληνόπουλα θὰ ἔχουν τὸ συσσιτίό τους. Θὰ τοὺς τὸ ἐξασφαλίσῃ ἡ στοργὴ τῶν μητέρων ὅλης τῆς Ἑλλάδος.

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΜΕΛΑ

Νύχτα ξεκινούμε για τη Στάτιστα. Τό χάραμα — σάν έπιασε και πήρε τ' αυγινό άγέρι — μάς βρήκε πάνου στο διάσελο, όπου ήταν στημένες καμιά κοσαριά καλύβες σαρακατοάνικες.

Μιά σαρακατοάνισσα ρίχνει κλαδί στο φούρνο, ό νέος γιός του άρχισέ- λιγγα βγαίνει και μάς φωνάζει στο καλύβι τους να μάς φιλέψη.

Ό σύντροφός μου φαριστά και τραβά ίσα κάτω μέ τ' άλογο τη ρε- ματιά, ενώ έγω τόν άκολουθώ ανά- καρδια από πίσω.

Ό ήλιος βγαίνει πιά όταν μπαίνου- με στο φαράγγι της Στάτιστας. Έ- νας πλατύς δρόμος, μιά σωστή λεω- φόρος μέσα στο δάσος, παίρνει πλάι δ- λα τουτα τα πανύψηλα τριγωνικά βου- νά, κάνοντας κάθε τόσο στροφές σάν ταντέλλα. Μιά χα- ρωπή ήρεμία βασι- λεύει παντού. Μά έ- τσι που σιγοσιούνται κάποτε τα κλά- δια, θαρρείς πώς δ- λο και θά πεταχτή από μέσα τους κανέ- νας αντίρτης. Μιά στιγμή ή φυλλοσκέ- παστη λεωφόρος τε- λειώνει και μάς βγάζει στο ξέγναν- το.

Ρίχνω μιά ματιά γύρω μου.

Παντού βουνά, βουνά πανύψηλα μά κι' όμορφα έτσι πού δέν είναι μήτε γυ- νιά, μήτε δάσος. Έπάνου σκόρπιες ή δρυές και κάτω πιό πυκνά τ' άγριο- θαλάνια. Όπως κά- θονται ξεχωριστά, τό καθένα μοιάζου- νε από μακριά σάν στρατιώτες, σέ σχη- ματισμούς μάχης.

Κάτου στο ρέμα φαίνονται πιά τα καλυδόσιπα της Στάτιστας μέσα σέ μιά σειρά από θεό- ρατες λευκές πού πιάνουν όλο τό φαράγγι. Γιουθενά δέν έχω δη τόσο ψηλόγινες λευκές σκέ- πτομαι: Μήπως άρά γε τραβούν πά- νω άπ' τό φαράγγι για να βρουν ήλιο; "Η μήπως θέλουν να μοιάσουνε δλα τουτα την όμορφιά του Καπετάν Ζέζα; Ποιό άπ' τά δυό πάει να μοιάση τό άλλο; Ούτε θέλω να τό μάθω μιά πού ή ψυχή μου κάθεται συγκινημένη μπροστά στην τόσο ταιριαστή όμορ- φιά τους.

Τό βράδυ έμεινα μόνος μου στο χω- ριό. Η ψυχή μου είναι βουρκωμένη κι' άνήσυχη. Ζητώ και με πάνε στον τάφο του. Ένα χορταριασμένο μνη- μα μ' ένα σταυρό δίχως όνομα κι' από κεί στο σπίτι πού σκοτώθηκε.

Εδώ ειχεν έρθει με βροχή από τό Νάρετ ό Καπετάν Μίκης Ζέζας με τά παιδιά του και κόνεψε. Κι' ό Μητρο Βλάχος, ό καπετάνιος ό Βούλγαρος,

πού ήταν κι' αυτός στη Στάτιστα, τόν παίρνει ειδησι και πιάνει και γράφει στους Τούρκους στο Κουνοπλάτι ότι εγώ ό πρόεδρος της Στάτιστας σου καταδίνω πώς ό καπετάν Μητρο Βλά- χος κατέθηκε και κόνεψε στο χωριό μας.

Και ξεκινούν διακόσιοι Τούρκοι ά- πο τό Κουνοπλάτι και διακόσιοι άπ' την Πρέσνιτσα και ζώνουν τη Στάτι- στα. Και τά παιδιά του Καπετάν Ζέ- ζα από τό Ζέλοβο "Ηλιας Γκαδούσης και καπετάν Παύλος Κύρου τού λένε: «Σήκω καπετάνιο να πάμε στο Ζέλο- βο γιατί εδώ είναι Τούρκοι κι' ό Κα- πετάν Μητρο Βλάχος ό Βούλγαρος θά μάς προδώση».

Κι' ό Καπετάν Ζέζας άψήφησε.

Σέ λίγο μιά γυναίκα έρχεται και

λέει πώς οι Τούρκοι έξώσαν τό χωριό. Σηκώθηκε τότε ό Ζέζας και πήγε στο παράθυρο και ειδη τους Τούρκους μέ- σα στο χωριό σκορ- πιστά. Και άιέσως ηνιά στα καταλύμα- τα να είναι έτοιμοι και να μην κουνη- θή κανείς. Σέ λίγο έρχονται δυό γυναί- κες και τού λένε πώς ό στρατός τρα- βούσε κατά τόν ά- πάνου μαχαλά και άν θέλουν να φύ- γουν. Έρχονται κι' άλλες γυναίκες από τά καταλύμα- τα και ρωτούν τί να κάνουν. Και σηκώ- νουνταν πιά οι Τούρ- κοι να φύγουν, δ- ταν κάτι Τουρκόγυ- φτοι γύρισαν πίσω, και γτυπούσαν για ψωμί στο σπίτι πού- ταν δίπλα ό Καπε- τάν Μίκης Ζέζας δ- που κρύβονταν όκτώ παλληκάρια του. Και καθώς δέν άνοι- γαν από μέσα οι Τουρκόγυφτοι πή- ρανε πέτρες και γτυπούσαν την πόρ- τα φωνάζοντας: «Νά κάσουμε τό σπι- τι». Και σάν ειδη πιά ό Καπετάν Ζέ- ζας πώς τά παιδιά του κινδυνεύανε, σηκώνει τό όπλο και βαρεϊ έναν Τουρ- κόγυφο. Βαρεϊ κι' ό χωριανός πούνε δίπλα του. Αρχίζουν κι' άπ' τ' αντι- κρινά καταλύματα και βαρούνε. Και τότε φώναξε ή σάπιγγα κι' όλο τ' ά- σκέρι γύρισε πίσω. Και βάσταξε ή μά- χη ως πού βράδυσε. Σά νύχτωσε πιά, σηκώθηκε ό Καπετάν Ζέζας με τους δυό από τη Στάτιστα να φύγουνε. Μά την ώρα πού κατέβαινε τη σκάλα, μιά σφαίρα άπ' αντίκρη τόν βρίσκει στη μέση, και τού τρώπησε τό κεμέρι και μπήκε στο πλευρό. «Τό καθήκον μου τδκανα», ειπε και φωνάζοντας ένα από τά παιδιά του τούδωσε τό σταυρό, να τόν δώσουνε της γυναίκας του, και τό ντουφέκι του στο γιό του, κι' ειπε στα παιδιά του να φύγουνε. Και κείνος

τραβήχτηκε κάτω στο κατώγι μέσα στον άχυρώνα και ξεψύχησε.

Πολύς λόγος γίνεται σήμερα για τά δπλα- παγίδες πού οι έμπόλεμοι χρη- σιμοποιούν στον άγώνα με τέτοιο τρόπο ώστε να εξαπατούν τόν έχθρό τους. Αφθονα είναι τά δπλα αυτά και οι τρόποι πού χρησιμοποιούνται στην έποχή μας. Υπάρχουν τά πλοία- πα- γίδες, τά φρούρια- παγίδες, πού είναι κρυμμένα μέσα σέ δάση ή κάτω από τη γή κλπ. Ωστόσο την πρώτη παγίδα την έφευραν οι προϊστορικοί Έλλη- νες και την χρησιμοποίησαν στην πο- λιορκία της Τροίας.

Είναι γνωστό από τη μυθολογία ότι ό Πάρις, ό γιός του βασιληά της Τροίας Πριάμου, άπήγαγε την ώραία Έλένη, γυναίκα του βασιληά Μενε- λάου.

Οι Έλληνες για να έκδικηθούν την προσβολή και να τιμωρήσουν τόν άπι- στο φίλο, έξεστράτευσαν έναντίον της Τροίας. Δέκα δλόκληρα χρόνια την πολιορκούσαν χωρίς να κατορθώσουν να την κυριεύσουν. Τότε ό πολυμήχα- νος βασιληάς της Ίθάκης, ό περίφημος Όδυσσεύς, έπρότεινε ένα έξυπνο σχέ- διο στους Έλληνες. Συμφωνα με τό σχέδιο αυτό οι Έλληνες προσποιη- καν πώς έγκατέλειπαν την πολιορκία της πόλεως και ξαναγύριζαν στην πα- τρίδα τους. Στο στρατόπεδό τους δ- μως έγκατέλειψαν ένα τεράστιο έξύλινο ίππο, τόν Δούρειο λεγόμενo ίππο, ως άφιέρωμα στους Θεούς της Τροίας. Έ- κείνοι έφυγαν και κρύφτηκαν στα πλοία τους.

Οι Τρῶες ένθουσιασμένοι γιατί τά βάσανά τους τελειώσαν, άπεφάσισαν να μεταφέρουν τόν ίππο στο Νάό. Ήταν όμως τόσο κολοσσιαίος, ώστε αναγ- κάσθησαν να κατεδαφίσουν ένα μέρος των τειχών της Τροίας για να μπορέ- σουν να φέρουν μέσα στην πόλι τό έξύλινο όγαλμα. Έπειτα άρχισαν τό γλέντι. Μέσα όμως στην τεράστια κοι- λιά του έξύλινου ίππου, πού ήταν άδεια- νή, ειχαν κρυφτή πολεμιστάι. Αυτοί βγήκαν τη νύχτα, άνοιξαν τις πύλες της πόλεως κι' έδωσαν τό σημείο στους κρυμμένους Έλληνες να έπιτε- θούν. Έτσι κατελήφθη έπειτα από δέ- κα χρόνια ή Τροία. Ό Δούρειος ίππος είναι ή πρώτη καμουφλαρισμένη πα- γίς πού αναφέρει ή Ιστορία.

I. N. B — ς

τραβήχτηκε κάτω στο κατώγι μέσα στον άχυρώνα και ξεψύχησε.

Έτσι πέθανε — στις 13 'Οκτωβρίου — ό Παύλος Μελάς, ό Καπετάν Μίκης Ζέζας, της Μακεδονίας ό Νεό- μάρτυρας.

Στ. Δούκας

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ διήγηση τούτη, κατὰ τὴ γνώμη του, εἶχε ὅ,τι χρειάζεται γιὰ ν' ἀρέσῃ: τὸ ἀναπάντεχο, τὸ φοβερό, τὴν κρίσιμη στιγμή — ἐκεῖ λόγου χάριν ποὺ τὸ φεγγάρι πηγαίνει νὰ βασιλέψῃ καὶ οἱ κουροῶροι στὰ σκοτεινὰ πιά καὶ μὲ ἀσφάλεια μποροῦν νὰ κάμουν τὴν ἐπίθεσίν τους — καὶ τελικά τὴν εὐχάριστη λύση, τὸ θρίαμβο τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀντρείας ἐναντίον τῆς σκοτεινῆς δυάμεως... Τὸ θαῦμα, μὲ λίγα λόγια, θάνατι σάν ἓνα μυστήριον! μὰ σπαρταριστό, ξεσηκωμένο ἀπὸ τὴ ζωὴ. Κι' ὅπως ὁ τυπικὰ ῥῆς λέει ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ τὰ προσέξουν οἱ θεατῆς, τὸ ἴδιον κι' αὐτὸς τὴ στιγμή ποὺ διάλεξε σάν τὴν πιὸ κατάλληλη, θάλεγε στὸ δοῦλο: «Πῆς στ' ἀρχοντό-πυλο, τὸ γυιὸ τοῦ Ἀκρίτα Κομιτᾶ νὰ ὀρίσῃ!». Ἡ παλατιανὴ πείρα τοῦ κύρ Γρηγοῦρᾶ εἶχε κατασταλάξει σ' ἓνα δόγμα: Τὸ κάθε πρᾶμα γιὰ νὰ κάμῃ ἐντύπωση χρειάζεται τὴν ἀνάλογη σκηνοθεσίαν.

Ὁ Γρηγόρης καθότανε λοιπὸν μπρὸς στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ περιμένε ἀνυπόμονα καὶ μὲ χτυποκάρδι νὰ τὸν καλέσουν. Οἱ σκέψεις του κομμένες, ἀταχτές, στριφογυρνοῦσαν σάν εἰκόνες ἀπὸ βιβλίον ποὺ τὸ γυρίζει κανεὶς τόσο γρήγορα, ὥστε δὲν προκάνει καν νὰ τίς πάρῃ τὸ μάτι. Καὶ βέβαια ποὺ τὸ νοιώθει! Ἦταν ἡ κρίσιμωτερή στιγμή τῆς ζωῆς του. Διαλέγει ἓνα δρόμο, ὀρίζει ἓνα ἰδανικόν, ὅπως λέμε, ἀφοῦ κάμῃς ὅλες σου τίς ἐτοιμασίες, ὅ,τι περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι σου, παρουσιάζεσαι ὑπερὰ μπροστὰ στὴ Μεγαλειότητά Της τῆς Μοῖρας καὶ τῆς ρωτᾷς: «Θὰ μὲ βοηθήσῃ, κυρά; ἔ τι λές;». Ἐκείνη σὲ κοιτάζει καλὰ καλὰ ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ πόδια καὶ χωρὶς νὰ σοῦ δώσῃ ἀπόκριση κλείνεται στὴν κάμαρά της γιὰ ν' ἀποφασίσῃ... Περιμένεις... Νὰ βγάλῃς ἓνα συμπέρασμα ἀπὸ πρὶν; Τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον... Ἡ κυρά εἶναι τόσο παράξενη ποὺ μπορεῖ νᾶσαι βέβαιος καὶ νὰ πῆσῃς ἔξω...

Τέτοιες στιγμὲς γίνεται κανέναν προληπτικὸς. Κοιτάζοντας τὸ φεγγάρι ὁ Γρηγόρης ἔλεγε: «Ἄν τώρα δά ἀμέσως σκεπασθῇ ἀπὸ κανένα σύννεφο εἶναι κακὸ σημάδι, ἂν τὸ ἀντίθετο δὲ θάρθῃν βολικά».

Ἡ σάλα φωτιζότανε ἀπὸ ἓνα ἀσημένιον πολυκάντηλο. Ἦσαν κι' ἐδῶ βαρεῖς ἀκαλιστὲς καρέκλες τοποθετημένες κοντὰ στὸν τοῖχο... Ἐνα μεγάλο ντιβάνι στρωμένο μὲ δερμάτι ἀ-

γρίου ζώου... «Ἰσως νᾶναι λυκοτόμαρο...» σκέφτηκε ὁ Γρηγόρης ψάχνοντας τίς τραχεῖες τρίχες ποὺ εἶχαν ἓνα χρώμα μελί. Ἀπὸ τὸ τρίκλινον ἔφτανε ὡς ἐκεῖ ὁ θόρυθος τῶν ἀρχόντων ποὺ ἔτρωγαν κι' ἔπιναν. Θάβηλε ἂν ἦταν μπορετὸ νὰ δῇ τοὺς φίλους του αὐτῇ τῇ στιγμῇ... πῶς κάθονται... τί κάνουν...

Ξαφνικὰ ἄκουσε ὁμιλίες κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Δυὸ δοῦλοι τοῦ Ἐπαρχοῦ εἶχαν σταθῇ ἐκεῖ καὶ κουβέντιαζαν. Χωρὶς νὰ θέλῃ ἄκουσε τὸ τί λέγανε κι' ἔμαθε, ἔτσι τυχαία, πράγματα πολὺ σπουδαῖα δίχως ἄλλο!

— Καὶ δὲ φοβήθηκες μὴ σὲ δοῦνε; ρωτοῦσε ὁ ἓνας.

— Πῶς νὰ μὲ δοῦν;... Ὁ Φωκάς εἶχε γυρισμένη τὴν πλάτη πρὸς τὸ μέρος μου... Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλο... τὸν καλόγερο... αὐτὸς, ἀδερφέ μου, σὲ κοιτάζει μέσ' στὰ μάτια καὶ δὲ σὲ βλέπει... Τέτοιον ἀλλοπαρμένον ἄνθρωπο δὲν ἔχω ἀπαντήσει ποτέ μου...

— Λοιπὸν, λοιπὸν... τὸν ἔκοψε ὁ πρῶτος ἀνυπόμονος.

— Ναί... καθὼς τοὺς παρακολουθοῦσα λοιπὸν παραμερίζοντας λιγάκι τὸ βῆλο, τί νὰ δῶ!

— Τί, τί; Θὰ μὲ κάνῃς νὰ σκάσω!

— Τὸ Δομέστικο νὰ γονατίξῃ καὶ νὰ μὲν ἔτσι κάμψοι ὥρα ἀμύλητος, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, πολὺ ταπεινωμένος, σὰ νὰ βρισκότανε μπροστὰ σὲ ἑξαγορευτὴ. «Τί θέλεις, παιδί μου;» ρώτησε ὁ καλόγερος... «Τὴν εὐλογία σου, πατέρα» ἀποκρίθηκε κείνος... «Ἦρθε νὰ σοῦ πῶ πῶς φεύγουμε αὐριο. Τὸ βασιλικὸ πλόμιον, ποὺ θὰ μᾶς πᾶν στὴ βασιλεύουσα, βρίσκεται στὸ λιμάνι... Ὁ παραβοκύρης παρουσιάστηκε σήμερα καὶ μούδωσε αὐτὸ τὸ πιττάκι ἀπὸ μέρους τοῦ Νικηφόρου. Εἶναι γιὰ τὴν ἀγιότητά σου». «Ὁ Θεὸς μαζί του!» εἶπε ὁ καλόγερος κι' ἔκαμε τὸ σημάδι τοῦ σταυροῦ. «Μεγάλες δοκιμασίες τοῦ φυλάει ὁ

Ὁ Γρηγόρης καθόταν μπρὸς στὸ παράθυρο.

Κύριος... Πρέπει νὰ σταθοῦμε ὅλοι στὸ πλευρό του... νὰ τοῦ δώσουμε τὸ χέρι στὴ δύσκολη στιγμή γιὰ νὰ μὴν πέσῃ καὶ χαθῇ γιὰ πάντα!».

Ἦστερα σοῦ ὀρκίζομαι, πρόστεσε ὁ δοῦλος, νὰ, μὰ τὸ λόγο ποὺ ἔχω νὰ δώσω στὸ Θεό, τὸ πρόσωπο τοῦ καλόγερου ἄλλαξε, λίγνεψε, ἔγινε σάν ἀπόκοσμο καὶ εἶπε τὰ λόγια τούτα μὲ παραλλαγμένη φωνὴ ποὺ θαρρεῖς καὶ δὲν ἦταν ἡ δική του: «Ὁ Σατανᾶς ἐρχεται κοντὰ του κρατώντας στὰ καταραμένα χέρια του τὸ στέμμα τῆς οἰκουμένης!»

— Τὸ εἶπε αὐτό; Τὸ εἶπε αὐτό;

— Ναί, νὰ, δὲ σοῦ παραλλάξω λέξη...

Ἄ! ἔκαμε τότε ὁ Δομέστικος καὶ τινάχτηκε ἀπάνω... Γύρισε ὀλοῦθε σὰ νὰ φοβόταν μὴν ἄκουσε κανεὶς καὶ εἶδα μιὰ στιγμή, σάν μιὰν ἀστραπὴ, θαρρεῖς, τὸ πρόσωπό του ἀλλαγμένο ὀλότελα... μὰ ἀπὸ τρόμο ἢ ἀπὸ ἀγρία χαρὰ δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω... κι' οὔτε μπόρεσα ν' ἀκούσω περισσότερα. Ἐφουα εὐτὺς μπουσουλώντας στὰ τέσσερα... «Κακομοίρη Θεόδουλε», εἶπα μέσα μου, «ἂν τύχῃ καὶ σὲ δοῦνε, πᾶς χαμένος!»

— Μὴν πῆς σὲ κανένα τίποτα.

— Τρελλάθηκα, θαρρεῖς; Καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνω τάχα πῶς αὐτὸ εἶναι μεγάλο μυστικὸ ποὺ μπορεῖ νὰ μοῦ κοστίσῃ τὴ ζωὴ μου;

Ἀκολούθησε μικρὴ σιωπὴ...

— ἔτσι λοιπὸν... τὸ στέμμα τῆς οἰκουμένης!... Λές νὰ προφήτεψῃ ὁ καλόγερος;

— Ἐμ δὲ χρειάζεται δά καὶ προφητεία... Ὅλος ὁ κόσμος ἔρει πῶς ὁ βασιλιάς πεθαίνει... Μπορεῖ νὰ πέθανε κιόλας...

— Ἐ καλὰ κι' ὁ γιός του καὶ διάδοχος Ῥωμαῖος;

— Χι... αὐτὸς μάτια μου... Νὰ σοῦ πῶ... Προχτὲς ἄκουσα τὸν Ἐπαρχο...

— Μωρὲ σὺ ὅλα τ' ἄκουες... τὸν ἔκοψε μὲ θαυμασμὸ ὁ ἄλλος.

— Ἀφοῦ δὲ μοῦ τὰ λένε τί νὰ κάνω; Ἐξ ἄλλου μὴν ξεχνᾷς πῶς εἰμαι καὶ ὁ ἔμπιστος τοῦ ἀφεντικοῦ μου.

Γέλασαν δυνατὰ.

«Τί ἀδιαντροπία!» σκέφτηκε ὁ Γρηγόρης κι' ἐσφίξε τίς γροθιές του ἀπὸ θυμὸ. Ὡς τόσο δὲν μπόρεσε νὰ μᾶθῃ περισσότερα, γιὰτὶ κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Πρωτοσπαθάρη ἐρχότανε κατὰ τὴ μεριά κείνη καὶ οἱ δοῦλοι εὐτὺς μάκρυναν μὲ γοργὰ βήματα καὶ γάθηκαν ἀνάμεσα στὰ μαῦρα ἀκίνητα δένδρα.

Τὰ λόγια τους ὅμως ἀντιλαλοῦσαν στ' αὐτιά τοῦ Γρηγοῦρᾶ σάν κραυγὴ ποὺ ἀκούεται ξαφνικὰ σὲ σιωπηλὲς βουνοπλαγιές καὶ ἡ μιὰ τὴν πετάει στὴν ἄλλη γιὰ κάμψοι ὥρα... «Ὁ Νικηφόρος... τὸ στέμμα τῆς οἰκουμένης... ὁ Σατανᾶς...»

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Μυστήρια: δράματα μὲ ὑπόθεση θρησκευτικὴ ποὺ συγγενίζονται πρὸς τὸν μυστικιστικὸν κόσμον.

ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ ΣΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Γιὰ νὰ ἰδοῦμε πῶς ἔβλεπε ὁ λαὸς μας τὰ νειάτα δὲν ἔχουμε παρὰ ν' ἀκούσουμε τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι ποὺ εἶναι ὁ πιὸ γνήσιος «πομπὸς» τῆς λαϊκῆς ψυχῆς. Στὴ σημερινή μας μελέτη θὰ περιοριστοῦμε στὴν περίοδο ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς «Μέσους χρόνους» μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος ἀπ' τὸν τουρκικὸ ζυγὸ. Εἶναι τὰ χρόνια ποὺ τῇ νύχτᾳ τῆς σκλαβιάς σκίζουν οἱ φλόγες τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνα. Στὰ χρόνια αὐτὰ ἡ Πατρίδα μας ἡ πανάρχαια μὰ καὶ αἰώνια Νέα δημιουργήσε τὴ νεώτερη παράδοσι, τὴ νέα γλῶσσα, τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι. Στὸ δημοτικὸ τραγοῦδι ἡ ἰδέα τῶν νειάτων κυριαρχεῖ. Τὰ νειάτα γιὰ τὸ λαὸ μας εἶναι ἡ λεβεντιά καὶ γι' αὐτὴν κρούει τὶς χορδὲς τῆς γλυκειᾶς καὶ πολυφωνικῆς λύρας του. Ὁ λαὸς μας γεννημένος κάτω ἀπ' τὸν ἀνοιχτογάλαντο οὐρανὸ καὶ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Φοῖβου εἶναι λαὸς μὲ νέα ψυχὴ, λαὸς γεμάτος αἰσιοδοξία. Πιστεύει στὴ ζωὴ, στὴν ἀξία της, στὴν ἀκατάλυτὴ ἀλήθεια της. Διψάει γιὰ ζωντάνια, γιὰ δρᾶσι, γιὰ ὁμορφιά καὶ παλληκαριά. Τὸ θάνατο, τὰ γηρατειὰ καὶ τὸ μαρασμὸ τὰ μισεῖ. Καλεῖ τὰ νειάτα στὴ χαρὰ τῆς ζωῆς:

Χαρῆτε νιοί, χαρῆτε νέες κι' ἡ μέρα ὀλοδραδιάζει,
Κι' ὁ χάρος τίς ἡμέρες μας μιά - μιά τίς λογαριάζει.

Τὸν νέον ὁ λαὸς μας τὸν λέει λεβέντη, ἀντρεωμένον, παλληκάρι. Τὴ νέα τὴ λέει λυγερή. Καὶ λεβέντη ὅταν λέγει ἐννοεῖ κάθε νέο κι' ὥριμο ἀκόμα ἄνδρα. Μὰ ἐμεῖς στὴ μελέτη μας τούτῃ θὰ περιοριστοῦμε στὸ παιδί καὶ στὸν ἔφηβο, στὴν ἡλικία ποὺ ἔχουνε οἱ Σκαπανεῖς κι' οἱ Φαλαγγῖτες μας:

Ὡς μεγαλύτερο χαμὸ ὁ λαὸς μας θεωρεῖ τὸ χαμὸ ἐνὸς νέου. Τὰ σπαρτακτικώτερα μοιρολόγια εἶναι τὰ ἀφιερωμένα στὸ θάνατο τῶν παιδιῶν. Σ' ἓνα μοιρολόγι ἀναφέρονται τρεῖς ποταμοὶ ποὺ χωρίζουνε τοὺς ἀνθρώπους ἀπ' τὴ ζωὴ, μὰ:

κι' ὁ τρίτος ὁ φαρμακερὸς τὴ μάνα ἀπ' τὰ παιδιά της

Ἄλλοι ὁ νέος κι' ὁ χάρος παλεύουνε. Ἐννιά φορὲς ὁ νέος βάζει τὸ χάρο κάτω. Στὸ τέλος ὁ χάρος πιάνει τὸ νέο ἀπ' τὰ μαλλιά ποὺ συμβολίζουν τὴ δύναμι καὶ τὸν νικᾷ. Δηλαδή τὰ νειάτα ἀντιστέκονται στὸ θάνατο, δὲν πέφτουνε γρήγορα.

Ἄλλοι ὁ λαϊκὸς τραγουδιστὴς διαμαρτύρεται γιὰ τὸ χαμὸ τῶν νέων, τοῦ ἀνθρώπου τῆς ζωῆς:

Δὲν εἶναι κρίμα κι' ἀδικο παραλογία μεγάλη
νὰ στέκουν τὰ παλιόεντρα καὶ τὰ σαρκασμένα,
νὰ πέφτουνε τὰ νύδεντρα μὲ τ' ἀνθή φορτωμένα;

Ἡ μάνα σκυμμένη πάνω ἀπ' τὴν κούνια τοῦ παιδιοῦ της ἀφήνει τὴν ψυχὴ της νὰ ἀπλώνεται σὲ γλυκὰ ὄνειρα τοῦ μέλλοντος:

Κάμε Χριστὲ καὶ Παναγιά, καὶ θρέψε τὸ παιδί μου,
νὰ μεγαλώσῃ, νὰ ὁραφῇ καλὸ παιδί νὰ γίνῃ.
Τυχὴ χρυσὴ ἂς τοῦ δίνεται καὶ φῶτισι μεγάλη,
νὰ μάθῃ γράμματα πολλὰ καὶ φρόνιμο νὰ γίνῃ...

Τὶς μεγαλογιορτές, Χριστούγεννα καὶ Πάσχα, ὅταν λένε τὰ κάλαντα, εὐχονται γιὰ τὸ μικρὸ γυιὸ ἀρχίζοντας:

Κυρά, ἔχεις ὁμορφὸ μικρὸ, στὸ μῶσκο ἀναθρεμμένο,
τὸ λούζουν τὸ στολίζουνε, στὸ δάσκαλο τὸ στέλνεις...

Γιὰ τὸ μεγάλο γυιό:

Ἔλα κι' εὖς τὸ παινέσουμε τοῦτο τὸ παλληκάρι,
ὅπου κεῖ πλατὺς γι' ἄρματα κι' ἄρμους γιὰ τὸ λιθάρι
καὶ χέρια γοργόγυριστα νὰ ρίχνουν τὴ σάιτα...

Γιὰ τὴ θυγατέρα:

Μάνα, τὴ θυγατέρα σου, τὴ μικροκακακάρη,
τὴν ἔλουσες, τὴ χτένιζες, στὰ συννεφὰ τὴν κρύβεις...

Ὁμορφιά σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ἀναζητᾷ ὁ λαὸς μας στὰ νειάτα. Μὰ μαζί μὲ τὴν ὁμορφιά πρέπει νὰ εἶναι κι' ἡ ἀντρεωσύνη.

Τρία πουλιὰ λαλοῦσαν ψηλὰ στὸν οὐρανὸ
ποῖος θέλει κι' ἀγαπάει νὰ σέρη τὸ χορὸ,
Πρέπει νὰ εἶναι λεβέντης καὶ νᾶναι κι' ὁμορφος,
νύχτᾳ τὰ μάτια μαύρα, τὸ μπόι του ψηλὸ,
νὰ σείεται, νὰ λυγίζεται σὰν τὸν βασιλικὸ.

Στὰ ἀκριτικὰ τραγοῦδια, τὰ ἀφιερωμένα στοὺς ἀνδρείους ὑπερασπιστὲς τῶν συνόρων τοῦ μεγάλου Βυζαντινοῦ κράτους ποὺ μάχονται μὲ τοὺς Σαρακηνοὺς βαρβάρους τῆς Ἀνατολῆς, ἀναφέρονται νέα ἀκριτόπουλα.

Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ μικρὸς κι' ὁ Ἀλέξης ὁ ἀντρεωμένος
καὶ τὸ μικρὸ βλαχόπουλο, ὁ καστροπολεμίτης...

Στὸν μεγάλον καὶ ἱερὸ ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐλευθερία, τὰ παιδιά μόλις μποροῦσαν καὶ σηκώνουνε ντουφέκι στὰ χέρια λαβαίνανε μέρος στὸν πόλεμο. Ἡ τρισέβδοξη ἱστορία μας ἀναφέρει ἀπειρες περιπτώσεις παιδιῶν, ἐφήβων καὶ μικρῶν ἀκόμα. Ὁ γυιὸς τοῦ Ἀμπέρου Τζαβέλλα, ὁ Φῶτος, ἀτικρίζε ἀφοδὰ τὴ λύσσα τοῦ Ἀλῆ πασᾶ. Ὁ Μισαούλης 16 χρονῶν ἀκόμα βυθίκε κουρσάρος. Καὶ πόσα ἀκόμη... Οἱ καπετανεῖοι εἶχανε κοντὰ τοὺς μικροὺς ἀνέψιους τοὺς ἢ ἄλλους ποὺ τοὺς λέγανε ψυχγογιούς. Αὐτοὺς τοὺς δίνανε σὰν πεθαίνανε τὴν ἀρχηγία καὶ τὰ δοξασιμένα μπαρουτοκαπνισμένα ὅπλα τους.

Ὁ ἥλιος ἐβασίλεψε κι' ὁ ἄνθρωπος παραγγέλλει:
Σᾶτε παιδιά μου στὸ νερό, ψυμὶ νὰ φατε ἀπόψε,
κι' οὐ λαμπράκη μου ἀνήμει, ἔλα κάποιον κοντὰ μου,
νὶ σοὺ χάρισω τ' ἄρματα νὰ γίνῃς καπετανός.

Στὸ Σούλι ἦταν γενικὸς κανόνας νὰ πολεμοῦνε ὅλοι, γέροι, νέοι, γυναῖκες καὶ παιδιά. Νὰ τί λέει ἓνα Σουλιώτικον τραγοῦδι:

Εἰδὼ εἶν' τὸ Σούλι τὸ κακὸ εἰδὼ εἶν' τὸ κακο-Σούλι
ποὺ πολεμᾷν μικρά παιδιά, γυναῖκες μὲ τοὺς ἀνδρες.

Κακὸ Σούλι λέγοντας ἐννοεῖ βέβαια τὸ βασανισμένο Σούλι. Ἡ Λενιώ τοῦ Μπότσαρη, 15 χρονῶν κορίτσι, πολέμαε στὴ μονὴ τῶν Ἀγράφων, ὅταν καταστράφηκε τὸ Σούλι:

Σκλαβώθηκαν οἱ ὀρφανές, σκλαβώθηκαν οἱ μαῦρες
κι' ἡ Λένη δὲν ἐπύρασε, δὲν τὴν ἐπύρασαν σκλάβοι.
Μόν' πῆρε διπλὰ τὰ βουνά, διπλὰ τὰ κορφοβούνια,
οἶρνε τοῦφέκια σισανέ κι' ἐγγλέζικα κουμπούρια,
ἔχει καὶ στὴ μεσοῦλα τῆς σπαθὶ μαλαματένιο.

Ὅταν σκοτώθηκε ὁ ἀδελφός της Γιαννάκης ἔφυγε καὶ πῆγε κοντὰ στὸ θεῖο της Νίκζα, κοντὰ στὸν Ἀχελῷο ποταμὸ.

Σ' ἓνα κλέφτικο τραγοῦδι ἀναφέρεται πῶς ἐνῶ οἱ ἄλλοι κλέφτες χορεύανε καὶ γλεντοῦσαν, τὸ μικρὸ κλεφτόπουλο ὄνειρεύεται δόξες καὶ τρόπαια:

Κι' εἶναι μικρὸ κλεφτοπουλο δὲν παίζει δὲ χορεύει,
μὲν τ' ἄρματα ἀνέγραψεν καὶ τὸ σπαθὶ τροχάει.
Τοῦφέκι μου περῆσαν, σπαθὶ μου παυνέμει,
Πολλὲς φορὲς μὲ γλύτωσες, βόμβα καὶ τούτην ὥρα,
νὰ σ' ἀσημώσω μάλαμα νὰ σὲ σμαλτώσω ἀσῆμι.

Οἱ μαγάνες καμαρώνουν τὰ παιδιά τους:

Νόσουνε πετροπέρδικα ν' ἀνέβαινε στα πλάγια
ν' ἀνέβαινε τὸ γυιόκι μου μπροστὰ στὰ παλληκάρια.

Ἄλλο τραγοῦδι ἀναφέρει τὴ σκληρὴ κι' ἀπανθρώπη ἐκείνη τακτικὴ τῶν Τούρκων, τὸ παιδομάζωμα:

Γράμμα τραπὺ μο' στέλνουν, φερμαὶ ἀπ' τὸ Ἰπτολάτι,
νὰ στείλω νιους νὰ γίνουνε γενίτσαροι στὴν Πόλη.
ἔχουνε ἄλλο θεό, Χριστὸ νὰ μὴν πιστεύουν...

Κι' ἐξακολουθεῖ ἡ περιγραφή τῆς ἀνατροπῆς τῶν παιδιῶν αὐτῶν ὥστε νὰ γίνουν σκληροὶ, αἰμοχαρεῖς πολεμιστὰ τῶν πατέρων τους.

Μὰ τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι στρέφεται κι' ἄλλοι. Κάποιον μακαρίζονται οἱ νέοι τῶν βουνῶν ποὺ ζοῦνε ἀνάμεσα στὴν ὁμορφὴ φύσι.

Χαρὰ στοὺς νιους ποὺ γεύονται ἀπάνω στὴ μαδάρα
καὶ τρώνε τὴν πάχνη τοῦ χιονοῦ, τὸ δροσερὸ ἀέρι
καὶ κάνουν ὅμι ὁμορφὴ ὡς εἶν' τὸ πορτοκαλί.

Κ. ΚΛ.

Μορφές του απελευθερωτικού αγώνα.

Ο ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ Π. ΦΑΡΜΑΚΗΣ

ταρικά σχέδια
σχέδια του βαλῆ
τῆς Ρούμελης Ὁ-
μὲρ Βρυώνη, πού
θέλει μὲ κάθε
τρόπο νὰ τὸν δο-
λοφονήσῃ μὲ τοὺς
διαφόρους ἐμπί-
στους τοῦ Τουρ-
κόλου.

καλοκαὶ πού στέλνει ὡς δῆθεν φί-
λους του.

Μὲ τὸ πρῶτο ροδοχάραμα τῆς ἀ-
ναστάσεως τοῦ Γένους, ἀπὸ τὴν πρῶ-
τη στιγμή τῆς ἀγίασμένης ἡμέρας τῆς
Ἐπαναστάσεως, ὁ Φαρμάκης ρίχεται
μὲ ὅλη του τὴν ψυχὴ γιὰ τὴν ὀργάνωσι
καὶ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἱεροῦ αγῶνος.
Ἄλλως τε εἶναι καὶ μεμυημένος εἰς
τὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας ἀπὸ τὸ Μο-
ναχὸ Ἀσμεῖο πού τὸν ἐστεῖλε ὁ Γρη-
γόριος δ' Ε'.

Τὸ ὄνομά του, τὰ ἡρωϊκά κατορθώ-
ματα καὶ ἡ ἀσύγκριτη παλληκαριά
του, πού δὲν λογαριάζει τὸ θάνατο,
ξεπερνοῦν τὰ ὅρια τῆς ἀπλῆς φήμης.
Γίνεται ὁ τρόμος καὶ ὁ φόβος τῶν
κατακτητῶν, τὸ καμᾶρι καὶ ἡ λεθαι-
νία τῶν ὑποδούλων. Προσφέρει τὶς ὀ-
πηρεσίες του παντοῦ. Προτάσσει τὸ ἀ-
τρόμητο στήθος του προπύργιο ἀλη-

ρωϊκώτερη σελίδα τῆς Ἐπαναστάσε-
ως ὑπὸ τὸν Ὀδυσσεῆ Ἀνδρουῦτσο.

Γιὰ ὅλες του τὶς ὑπηρεσίες τιμῆθη-
κεν ἀπὸ τὴ Γερουσία - Ἀρειο Πάγο
μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ Ἐκατοντάρχου. Τὸ
Μάρτιο τοῦ 1825 ἡ Κυβέρνησις τὸν ἐ-
τίμησε μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ Ταξιάρχου, τὸν
δὲ Ἰούλιο ἡ Ἐπιτροπὴ Μεσολογγίου
τοῦ ἀπένευμε τὸ βαθμὸ τοῦ 500άρχου.
Τέλος τὴν 19ην Νοεμβρίου 1828 προ-
ήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Χιλιάρχου.
Ἐπὶ Καποδιστριαῦ ἐποποθετῆθη εἰς
τὸν τακτικὸν στρατὸν, ὡς Διοικητῆς
τοῦ 18ου Τάγματος εἰς τὴν Ναύπα-
κτον μέχρι τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Ὁθωνος.

Μὲ ἀπαράμιλλη ἱκανότητα κατέλα-
βε διαδοχικὰ τοὺς ἀνωτέρους βαθμοὺς
τῆς στρατιωτικῆς ἱεραρχίας μέχρι
τοῦ Συνταγματάρχου. Ἀπὸ τοῦ 1844
ἐπολιτεύθη καὶ ἐξελέγητο συνεχῶς
πληρεξούσιος καὶ βουλευτῆς, ὑποστη-
ρίζοντας μὲ φανατισμὸ καὶ εὐσυνειδη-
σία τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους καὶ
παίρνοντας μαθήματα εὐγλωττίας ἀπὸ
τὸν περίφημο Τερτέτι.

Ὅλη του ἡ ζωὴ εἶναι ἕνας αγῶνας
ἱερὸς χωρὶς τελειωμό. Ὁ πόθος τῆς
λευτερίας δὲν τὸν ἀφῆσε ἥσυχον. Παν-
τοῦ καὶ πάντοτε, εἴτε πολιορκητῆς εἴ-
ναι εἴτε πολιορκουόμενος, ἐνσπείρει τὸ
ρόθο καὶ κατατροπώνει τὸν τύραννο.
ἐνῷ τὸ αἷμα τῶν τραυμάτων του ποτι-
ζει καὶ καθαγιάζει τὶς χαράδρες καὶ
τὶς βουνοκορφές τῆς Ἑλληνικῆς γῆς.

....Ὡς τὴν τελευταίαν του στιγμήν ζῇ
καὶ προσεύχεται γιὰ τὴν ἐλευθερία
τῆς πατρίδος του... Στὰ αὐτόγραφα
ἀπομνημονεύματά του γράφει: «Οἱ
παλληκαριές μου, τὰ κατορθώματά
μου, ἡ πρόοδος στὴ στρατιωτικὴ ὑπη-
ρεσία μου, ὅλα τὰ ἐπέτυχα, διότι ἀπὸ
τὴν ἐφηβικὴν μου ἡλικίαν εἶχα τὸν
φλογερὸν παλμὸν τῆς ἐλευθερίας τῆς
πολυαγαπημένης πατρίδος, δι' αὐτὸ
καὶ καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ζωῆς
μου ὑπεράνω ὅλων ἔβανα τὴν ἱστορι-
κὴν πατρίδα μας. Σήμερα καταλαβαί-
νω τὴ μεγαλύτερη χαρὰ στὴ ζωὴ μου,
γιατὶ βλέπω πῶς τὸ μόνο μου ὄνειρο
ἐπραγματοποιήθη. Ἡ αὐτοθυσία μου
ὡς μένη παράδειγμα εἰς τοὺς ἐπιγίνο-
μένους. Οἱ ἀπόγονοι ὡς φυλάττουν τὴν
ἀνεξαρτησία τῆς ἱστορικῆς πατρίδος
μας, καὶ νὰ ἀγωνισθοῦν καὶ αὐτοὶ διὰ
δ.ὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἄλλων ὑποδού-
λων ἀδελφῶν μας. Ὁμόιοι, ἀγάπη,
ἀδελφοσύνη καὶ ὑπεράνω ὅλων ἡ πα-
τρίδα μας...»

Λόγια ἱερά. Γεμᾶτα παλμὸ συγκινη-
τικὸ καὶ πατριωτικὸ ὑπέροχο. Ὑπο-
θήκες ὕψλης καὶ ἀγίες, πού σὰν πα-
ράκλησι καὶ ὡς συμβουλή ἀφή-
νουν τὴ βαρεὰ κληρονομία τοὺς στοὺς
ἐπιγινόμενους... Ἡ Νέα Ἑθνικὴ γε-
νεὰ ἀγκαλιάζει μὲ ὑπερηφάνεια τὸ ἡ-
ρωϊκὸ καὶ ἀγίασμένο παρελθόν τέ-
τοιων μαρτυρικῶν ἡρώων. Τὰ δοξα-
σμένα βουνὰ τῆς Ρούμελης μὲ τὸ ἀχο-
λόγημά τους θυμίζουν στὸν καθένα
τὴν περασμένη ἀσύγκριτη δόξα.

Κ. Βέρροιος

θ.νὸ στὶς ὁρδές τῶν Τουρκαλβανῶν,
μοιράζει μὲ γενναιοδωρία καὶ εὐχα-
ρίστησι τὰ χρήματά του στὰ παλληκά-
ρια πού τὸν ἀκολουθοῦν. Λαμβάνει
μέρος εἰς 107 μάχας. Πολεμáει στὴν
Ἀμφισσα μὲ τὸ Πανουργιᾶ, στὴν Ἀ-
λαμάνα μὲ τὸ Διάκο, στὶς Θερμοπύ-
λες, στὴν Ἀμπλιανὴ τῶν Σαλώνων,
στὴν Παπαδιά τῶν Κραθάρων μαζί μὲ
τοὺς ὀπλαρχηγούς Καραϊσκάκη, Τζα-
βέλλα καὶ Σιαφάκας. Στὸ θρυλικὸ χά-
νι τῆς Γραβιάς εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς
120 ἐκλεκτοὺς πού ἔγραψαν τὴν ἡ-

Ἀνάμεσα στὶς ἐκλεκτότερες ἡρωϊ-
κὲς μορφές καὶ φυσιογνωμίες τοῦ ἀ-
πελευθερωτικοῦ αγῶνος μας, πού ἀ-
γωνίστηκαν καὶ ἔδωσαν ζωὴ καὶ περι-
ουσία, γιὰ νὰ στήσουν τὸ φάρο τῆς
Ἐλευθερίας περιφανῇ ἐπὶ τῶν ἐρει-
πίων καὶ τῶν τάφων τῆς δουλείας, ξε-
χωρίζει ἡ ἀντρεωμένη μορφή τοῦ ἡ-
ρώα τῆς χιλιετραυδετηνῆς Ρούμε-
λης, τοῦ Ἰωάννου Παν. Φαρμάκη.

Γεννήθηκε στὴ Βοϊτοῶ τῆς Ναυπα-
κτίας τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1801, καὶ σὲ
ἡλικία 8 ἐτῶν ἔμεινε ὀρφανός. Στὴν
Ἀρτοτίναν, κοντὰ στὸ θεῖο του, ἐφημέ-
ριο Παπαθεοχάρη, πῆρε τὰ πρῶτα
μαθήματα.

Ζωηρὸς καὶ ἀπειθάρχης, ὅπως εἴ-
ναι, δὲν μπορεῖ νὰ ζῇσῃ κάτω ἀπὸ τὸ
στενὸ ὁρίζοντα τοῦ περιβάλλοντος
καὶ τὶς σχολαστικὲς παρατηρήσεις
τοῦ Παπαθεοχάρη. Τὰ στήθη του τὰ
φουσκώνει καὶ τὰ κεντρίζει ἕνα ἀκα-
τανίκητο πάθος γιὰ τὴν ἀπόκτησι τῆς
ἐλευθερίας τῆς ἀγαπημένης του πα-
τρίδος, τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι ἀποφαι-
σμένος νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τὸ πᾶν. Τὰ
μάτια του πετοῦν φλόγες καὶ ἡ φαν-
τασία του πλάθει ἕνα παραμυθένιο κό-
σμο, πού δὲν θὰ τὸν βαραίνουν οἱ ἀ-
λυσίδες τῆς σκλαβιάς καὶ πού θὰ
ξαπλώνεται πέρα — πολὺ μακριὰ ἀπὸ
τὰ βουνὰ τοῦ χωριοῦ του...

Κάποια θεῖα δύναμις τοῦ δυναμώνει
τὰ σχέδια καὶ τὰ ὄνειρα. Ἡ ἱστορικὴ
ὥρα γιὰ τὸ νεαρὸ ἥρωα ἔχει φθάσει.
Μιά ὁμάς Ἀρτοτιναίων φεύγει γιὰ τὴ
Λαμία καὶ ὁ Φαρμάκης τὸ σκάει κρυ-
φὰ γιὰ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.

Παιδί 16 χρονῶν ἀκόμα, γνωρίζε-
ται μὲ τὸν ὀπλαρχηγὸ Σιαφάκα πού
κατέχει ἐμπιστευτικὴ θέσι στὸν Ἀ-
λῆ Πασᾶ. Ἐνθουσιώδης καὶ ὀρμητι-
κός, κινεῖ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τὴν
προσοχὴ τοῦ ὀπλαρχηγοῦ. Τὸ ὄπλο
γι' αὐτὸν εἶναι ἕνα παιγνίδι, γιατί ἀπὸ
μικρὸς ἔμαθε νὰ ὀπλοφορῇ καὶ νὰ
σημαδεύῃ περίφημα. Ὁ Σιαφάκας
τὸν παίρνει μαζί του καὶ τὸ 1819 ὁ
18ετής ἥρωας κερδίζει ἀμέριστη τὴν
συμπάθεια τῶν ἄλλων παλληκαριῶν,
καταρτίζει δικὸ του σῶμα καὶ δρᾷ,
κατὰ τοῦ κατακτητοῦ, ὡς ἀρματολὸς
πάνω στὰ κρησφύγετα καὶ τὶς σπη-
λιές τῶν ἐπαρχιῶν Βενετῶν, Κρα-
θάρων, Δωρίδος καὶ Φθιώτιδος. Ἀρ-
γότερα «ταμπουρωμένοι» στὴν ὀχυρὴ
θέσι «Κερασιές» — ὅπου καὶ ὁ ὁμῶ-
νυμος πύργος του — ἐνοχλεῖ μέχρι τοῦ
1821 καὶ ἐπιφέρει μεγάλες ἀπώλειες
στὸν κατακτητὴ, παραμένοντας ἀ-
σύλληπτος καὶ ματαιώνοντας τὰ σα-

ΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

σης της και κάθε χρόνος που έρχεται, είναι ένας άγραφος τόμος, που περιμένει να συμπληρωθούν τα κεφάλαια που τους τίτλους των έχει χαράξει ο Ένας, ο Άρχηγός.

Νέο κορίτσι,

Στη ζωή σου σαν φύλλα άφθαρτα ενός πολυτίμου λευκώματος θα μετράς άργότερα τα χρόνια αυτά της νιότης σου, που πέρασες μέσα στην άγκαλιά της Όργάνωσης σου, κάτω από την πατρική φροντίδα Έκεινού. Γιατί κάθε χρόνος σου φέρνει όχι μόνο την ώριμότητα του σώματος, αλλά σου ναρτίζει και σου προετοιμάζει την άνθηση και την ώριμότητα της ζωής σου.

Ένας χρόνος της εποχής μας για σένα στην Όργάνωση είναι συμπύκνωμα χρόνων μιάς άλλης εποχής. Γιατί, διότι συλλογισθείς σήμερα η ψυχή σου και το πνεύμα σου σ' ένα χρόνο, δεν μπορούσε και δεν ήτανε βολετό να το συλλάβει σ' όλα τα νεανικά σου χρόνια. Κι αυτό γιατί δεν εύρισκε την εύκαιρία ν' άνοιξη τη χρυσή θύρα της στο φως μέσα στο οποίο πρέπει να λουσθής η νεανική ψυχή. Τώρα δεν φροντίζει η Όργάνωσή σου να σου βρής μόνο μιά θεσούλα που ν' άράξης, αλλά φροντίζει να σου εύρουν τη γνώση και να σου μεταγγίσει την επίγνωση της εποχής στην οποία ζής. Φροντίζει να σε αφοσιώσει σ' ένα άκατάλυτο σύνολο με το λαό σου, που από φυλή και αίμα ανήκεις. Σήμερα δουλεύεις έξω για όλους και όλοι για σένα. «Με τη συναίσθηση αυτή δεν μπορεί ο άνθρωπος να πεθάνει από θλίψη». Είναι παντοδύναμος και γερός!

Έτσι κάθε χρόνος που περνά και κάθε νέος που έρχεται τη μέρα που άναστήθηκε η Όργάνωσή σου, είναι μιά ιστορική σελίδα για τη δική σου ζωή και για τη δόξα του Έθνους σου. Μιά επέτειος, που γιόρταζεις τις προάλλες, δεν ήτανε μόνο μιά γιορτή για συνελεύσεις και λόγους. Ήτανε ένα συμβολικό πανηγύρι για όλους μας. Με έσπερική συγκέντρωση, σταθήκαμε στη μέση του δρόμου. Ρίξαμε μιά ματιά Ικανοποίησε στα πίσω και άποψαμε με γερή καρδιά το δρόμο που θα τραβήξουμε ακόμα. Τίποτα δεν μας είναι δύσκολο για την τελειοποίησή μας ως άτομων και ως λαού. Ο καθένας στη θέση του κι ο καθένας το κατά δύναμη. Η προσφορά μας άς έρχεται κατ' ευθείαν από την καρδιά για να είναι ιερή και να φέρη καρπούς.

Σ. Καρ.

ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

«Χαίρω πολύ διότι η Όργάνωσις της Έθνικής Ν. ολίστας εμπιστευμένη σ' χέρια καλά προχωρεί τόν δρόμον της προς τα εμπρός...»

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Μιά άστραπή μέσα στο άπειρο είναι ένας χρόνος που περιβά από την άπεραντοςύνη των αιώνων. Όμως δεν είναι έτσι για ένα χρόνο που στην εποχή μας κλείνει για ν' άρχισή ένας άλλος. Για την Όργάνωσή μας είναι ένας δείκτης δημιουργίας και θέσεως σκοπών.

Μιά φορά κι Έναν καιρό — έτσι πρέπει να μιλούμε, όταν αναφέρουμε τις συγχισμένες εκείνες πρό της 4ης Αυγούστου εποχές — ζούσε μιά νεολαία πατημένη και τσακισμένη κάτω από τάπρόσεχτα βήματα των μεγάλων. Ποιος να δώσει προσοχή στους μικρούς, άφου και οι μεγάλοι δεν μπορούσαν να βρουν τόν έαυτό τους; Ζούσανε κι αυτοί στην κατάστασι που αναφέρει ο Γάλλος σορός Μπυφόν: «Αν παρατηρούσαμε τούς ανθρώπους, θα βλέπαμε, πώς σχεδόν όλοι ζούν μιά ζωή δειλή και φιλό-νικη και πώς οι περισσότεροι πεθαίνουν από θλίψη».

Γιατί όμως και η δική μας ψυχή πραγματικά είχε φθάσει στο σημείο, που αναφέρει αυτός ο σοφός; Γιατί πριν από την 4ην Αυγούστου ζούσαμε μιά ζωή δειλή και πραγματικά πεθαίναμε από θλίψη;

Άλήθεια! Οι μεγάλοι πέθαιναν και οι μικροί δεν μπορούσαν να ζήσουν.

Γιατί δεν τούς είχαμε δοθή σκοποι άξιοι για ζωή και κατευθύνσεις που να έξαγνίσουν και να καθαρίσουν το έσωτερικό τους. Μ' όλη την φαινομενική κίνησι και τη φασαρία η έλληνική ψυχή άρχισε να μαραίνεται και να νεότητα που δεν είχε καθοδηγητές και άρχηγούς.

Νέο κορίτσι,

Τότε δεν άνέτελλε νέος χρόνος, δεν όπληρχε καμιά επέτειος, γιατί όλοι οι χρόνοι περνούσαν όμοια μονότονοι, γκριζοί και χωρίς ενδιαφέροντα. Δεν όπληρχε το μέτρο, που θα μπορούσαμε να παραβάλουμε τόν Ένα με τόν άλλο χρόνο. Κι αυτό γιατί δεν είχαμε καταπιαστή με μεγάλους σκοπούς, δεν είχαμε την ψυχική δύναμη για να οργάνω-με, δεν τρεπόμαμε για νέους δρόμους. Η θύλησι μονομερής και σποραδική μπορούσε να όπληρχε, όμως δεν όπληρχε η γενναία εκείνη παρόρμησι, που θα μας έξωθούσε σιελικά σε κάτι νέο και άξιο.

Τι μπορούσε να έπιτύχη και η νεότητα μέσα σ' εκείνη την αδράνεια; Περνούσαν τα χρόνια της, μεγάλωνε σωματικά, μά η ψυχή της έμενε μικρή, άνίδεη και άνασποφάσιστη. Δεν της έλειπαν μονάχα τα παραδείγματα, της έλειπαν και οι γραμμές.

Τώρα πόση διαφορά στην έπιφάνεια και στο βάθος! Σάν Ένα ρέμα όρμητικό κινείται η νεότητα για την κατα-νόησι και την κατάκτησι άξιών και σκοπών.

Κάθε χρόνος που περνά είναι Ένα χρυσό βιβλίο της δρά-

νέες εξορμήσεις

των ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ μας

ΖΑΧΑΡΙ ΑΠΟ ΦΩΣ, ΑΕΡΑ ΚΑΙ ΝΕΡΟ

Για να μη μας πούν πως φροντίζουμε μόνο και όλο για το στομάχι μας, άς πούμε εδω και κάτι για το πνεύμα μας.

Τα πράσινα φυτά και μόνο αυτά έχουν την παράξενη Ικανότητα, με το πολυσύνθετα φασμαμένο πράσινό τους χρώμα, να συλλομαβάνουν το φως του ήλιου και να το μεταβάλλουν σε χημική ενέργεια. Μεταχειρίζονται τη χημική αυτή ενέργεια από τα ουστατικά του νερού, που με τις ρίζες των βυζαίνουν από τη γη, από το ύδρογόνο και δευγόνιο δηλαδή, και από το άνθρακικό οξύ που παίρνουν από τον αέρα, να φτιάσουν ζάχαρη. Αότη τη ζάχαρη την ενώνουν με άλλα ουστατικά που εόρσκοονται στο χώμα και βοηθούν στην ανάπτυξη.

Το ούσιώδες σ' όλα αυτά είναι ότι τα πράσινα φυτά — κι' αυτό δεν μπορεί να το κάνει άλλη ζώσα ύπαρξη — παράγουν θρεπτικές ούσιες από τον αέρα και το νερό. Μ' αυτό όμως δεν εξυπηρετούν μόνο τον εαυτό τους αλλά θέτουν δλοκληρο τον δυνατό κύκλο της ζωής, που δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς αυτά, σε κίνησι.

ΓΛΥΚΙΣΜΑ ΑΠΟ ΚΑΡΟΤΑ

Πρέπει να το δοκιμάσετε! Κι' εγώ, αγαπητές μου φίλες, κούνησα το κεφάλι μου σαν το διαβασα. "Όμως ή δοκιμή μ' έπεισε ότι μπορεί κανείς κι' από τα πιο κοινά πράγματα να φτιάσει κάτι καλό, φθάνει μονάχα να θέλη.

Χτυπήσατε τα κίτρινα των αυγών με το νερό και με τα 3/4 της ώριμης ζάχαρης σε μία πηχτή μάζα. Το υπόλοιπον της ζάχαρης βάζετε σιγά - σιγά στ' άσπραδια των αυγών, που χτυπάτε ως που να γίνουν τόσο πηχτά που να κόβονται σχεδόν με το μαχαίρι. ("Έχετε ένα εργαλείο γι' αυτό το σκοπό: Είναι τόσο φθινό και σās ξεκουράζει). Το άσπραδι το ρίχνετε κατόπιν στη μάζα των κροκόν κι' έπειτα το αλεύρι ανακατωμένο με τη σόδα ή την αγοράσμένη σε πακετάκια σκόνη και την κοκκισμένη σκόνη της πουτίγκας, και στο τέλος τα τριμμένα καρυδιά και τα επίσης τριμμένα καρότα.

Αλείψετε μία μακροά φόρμα με βουτυρο, ύποστρώσατέ την με

χαρτί διαφανές χοντρό που τυλίγουν τα λιπώδη και στρίβτε το στο φούρνο που πρέπει να ψηθή επί 30-40 λεπτά σε μέση θερμότητα.

Το έτοιμο γλύκισμα ραντίσατε με ψιλή ζάχαρη ή ντύσατέ το με στρώμα σοκολάτας και γαρνιρέτε το με καθαρισμένα αμύγδαλα. Το στρώμα σοκολάτας γίνεται ως εξής: 100 δρ.ζαχαρη ψιλή με 3-4 κουταλιές νερό και 2-3 κουταλιές σοκολάτα σκόνη. Δουλέψτε τα καλά ως που να κάνουν φουσέκες κι' έπειτα περιχύσατε το γλύκισμα.

Δόσεις:

- 3 αβγά.
- 2 κουταλιές νερό.
- 125 δρ. ζάχαρη.
- 1 λεμονιού το φλούδι τριμμένο.
- 1 πακετάκι σκόνη πουτίγκας.
- 80 δρ. αλεύρι.
- 1 κουταλάκι σκόνη για άνηθασμα ή σόδα.
- 75 δρ. τριμ. καρύδια.
- 120 δρ. τριμμένα καρότα.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΚΕΝΤΗΜΕΝΕΣ

Κάμποσον καιρό ή κεντημένη μπλούζα είχαν έκτοπιισθή από τα διάφορα πολύχρωμα και πολυποίκιλα ύφασματα. Όμως το κέντημα δεν ήταν δυνατό παρά μία μέρα να έπαιρνε τη θέση που του πρέπει. Η λαϊκή μας τέχνη είναι πλούσια σε κέντημα. Οι διάφορες ένδυμασίες με τα δύσκολα και τα πολύχρωμα κεντίδια τους φανεώνουν την προσήλωσι της γυναίκας του λαού μας ανέκαθεν σ' αυτό το είδος της χειροτεχνίας. Σε μερικά μάλιστα μέρη έχει φθάσει σε θαυμαστή τέχνη και δεξιοτεχνία. Ποιός από μας δεν θαύμασε τα βαρύτιμα πλουμιά πάνω στις διάφορες ένδικες ένδυμασίες, που έωσανε στο στάδιο, σά να πούμε, συνέντευξι στις γιορτές της 4ης Αυγούστου; Μέσα στις χρυσοκεντημένες και πλουμισμένες εκείνες φορεσιές ή ελληνίδα γυναίκα έδειχνε μία άρχοντιά και μία άριστοκρατία απάράμιλλη. Ξέρουμε ότι τα κειμήλια αυτά ένοσ λαού φανερώνουν σ' ένα τομέα τον πολιτισμό του.

"Έπειτα ένα κεντίδι, ένα σχέδιο, μία σύνθεσι χρωμάτων φανεώνει και τον ψυχικό κόσμο του λαού ή του μέρους εκείνου του λαού από το οποίο προέρχεται. Οι περιοχές των βουνών με το σκληρό και τραχύ τους κλίμα δείχνουν άλλα σχέδια και χρώματα από τις περιοχές των νησιών με την αιώνια γαλανή θάλασσα και με τα μαϊστράλια. Η ήπειρωτική φορεσιά, ογέδιο ή χρώμα, είναι αλλοιώτικη από την κρητική!

Μας παραπήρε ο ένθουσιασμός μας για τη λαϊκή μας χειροτεχνία και τέχνη και ξεχάσαμε τις μπλούζες μας.

Δεν ήτανε λοιπόν δυνατό, πρό πάντων σ' έμάς, να οδήση το κέντημα με τα τυπωμένα και χρωματιστά ύφασματα, σε μας που το λαϊκό μας τραγούδι ψάλλει τη βασιλοπούλα με το ούμοτικό:

Κεντούσε ή κόρη το σκουτί
στ' Αυγούστου το φεγγάρι
Κεντούσε τον όμορφονό
που θάρρη να την πάρη.

Πόσο νεανικές και πόσο χαριτωμένες δεν είναι αυτές οι δυο μπλούζες από άνοιχτό μεταξωτό ή μάλλινο ύφασμα. Σε μία συναναστροφή, άπογευμα ή βράδυ, όταν το κορίτσι θέλη να είναι σεμνά και συγχρόνως ωραία ντυμένο, δεν υπάρχει ωραιότερο από μία κεντημένη μπλούζα. Με μία μπλέ ή μαύρη φούστα πλισσέ ή κλός αποτελεί ωραίο σύνολο. Θαλασσι, ρόζ ή και κρέμ μάλλινο τώρα το χειμώνα είναι ωραία και χαρούμενα χρώματα. Μπορεί όμως να γίνουν και σε σκούρα ύφασματα.

Το σχέδιο μπορεί να σχεδιάση κανείς μόνος του. Έχετε μόνο ύπ' όψιν σας ότι πρέπει να άποφεύγετε τα πολύ μεγάλα άνθη και γενικά τα γεμιστά, νιά να μη γίνεται ή πλούζα γοντροκομμένη. Άισθη, περιπλοκαδες, αλλά και άστεράκια ή μικρές φιγούρες ζώων και νύστιμα σχέδια διακοσμητικά, κατάλληλα τοποθετημένα, άποτελούν άληθινά καλλιτέχνημα. Προσέχετε όμως στα χρώματα! Πιο καλά είναι τα χρώματα να είναι στους συγγενικούς τόνους.

Το ρόζ π. χ. μπορεί να κεντηθή με 3-4 άποχρώσεις μπλέ. Το πράσινο με μπέζ και καφέ. Το θαλασσι με ρόζ. Το μαύρο σηκώνει διάφορα χρώματα, αλλά άσπρο και μπλέ είναι πάντα άριστοκρατικό.

"Αν κεντήσετε το στήθος και τα μανίκια, είναι αρκετά, άφήσετε το γιακά ελεύθερο για να μη φαίνεται ή μπλούζα παραφορτωμένη.

Γι' αυτό και το κέντημά μας άς γίνεται με μέτρο για να έχουμε μία καλλιτεχνική μπλούζα.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χειρίς οικογένεια

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

— Πρόσχε! Ξεακολούθησε! αν γλι-
στρήσης μην άφεθής να πέσης ως κάτω.
Κρατήσου απ' όπου μπορείς

Δέν είχα ανάγκη απ' αυτές τις συμ-
βουλές για να συγκινηθώ, γιατί ποτέ δέν άφίνει κανείς,
χωρίς κάποια συγκίνησι, τό φώς για τό σκοτάδι, την έπι-
φάνεια της γής για τά βάθη της.

Μιά στιγμή από ένστικτο, γύρισα πίσω μου. Μά είχαμε
προχωρήσει αρκετά στη στοά και ή ήμέρα, στην άκρη
του μακρού και σκοτεινού εκείνου σωλήνα δέν ήταν παρά
μιά σφαίρα άσπρη, σάν φεγγάρι, με μαύρο κι άναστρο
ούρανό. Ντράπηκα για τό μηχανικό αυτό κίνημά μου
που δέν έβόσταζε παρά όσο μιά άστραπή κι' ξεακολου-
θησα να περπατώ πίσω απ' τό θείο Γάσπαρο χωρίς να
ξαναγυρίσω.

— Τό νού σου, μου είπε σέ λίγο, ή σκάλα. "Ημαστε
μπροστά σέ μιά μαύρη τρύπα και στά βάθη της τ' άκα-
ταμέτρητα για τά μάτια μου έβλεπα να κινούνται ένα σω-
ρο φώτα. "Ήταν οί λυχνίες των έργατών που είχαν κατε-
βή πριν από μάς στ' άνθρακωρυχείο. Οί συνουιλίες έφθα-
ναν ως τ' αυτιά μας σάν υπόκωφος ψίθυρος που μάς τόν
έφερνε ένας χλιαρός άέρας. Και ό άέρας αυτός είχε μιά
παράξενη μυρωδιά που πρώτη φορά την άισθανόμουν, κά-
τι σάν σπίρτο και σάν αίθέρας.

"Υστερα απ' τη σκάλα, άνεμόκαλες. Κι' ύστερα απ'
αυτές άλλη μιά σκάλα.

— Φθάσαμε στο πρώτο μου είπε ό θείος. "Ημαστε σέ
μιά μεγάλη στοά με ίσους τοίχους και με θόλο.

Δέν ήταν πιά άψηλη από τό άνάστημα ενός ανθρώπου.
Σέ μέρη-μέρη όμως ό θόλος χαμήλωνε και για να πε-
ράση κανείς έπρεπε να σκύψη. Κάτω ήταν στρωμένες γραμ-
μές σιδηροδρόμων και δίπλα τους έτρεχε ένα ποταμάκι.

— Τό ποταμάκι αυτό μου εξήγησε ό θείος, από τά νε-
ρά που αναβλύζουν εδώ μέσα ένώνεται με άλλα κι' όλα
μαζί πέφτουν σέ μιά δεξαμενή. Χίλια ως χίλια διακόσια
κυβικά μέτρα νερό χύνει ή άντλία στο Διθόνα κάθε μέρα.
Και έπειδή έκανα χωρίς να τό θέλω ένα κίνημα, ό θείος
Γάσπαρος έβαλε τά γέλια.

— Σέ βάθος πενήντα μέτρων μου είπε δέν υπάρχει φώ-
θος να σέ πνίξη.

— Κι' αν έκανε καμιά τρύπα;

— Δέ βαρύνσαι. Οί στοές περνούν
και ξαναπερνούν δέκα φορές κάτω
απ' τό ποτάμι.

"Υπαρχουν άνθρακωρυχεία που έ-
χουν φόβο και από πλημύρα. Μά δ-
χι τούτο εδώ.

"Όταν φθάσαμε στο μέρος της έρ-
γασίας μας, ό θείος Γάσπαρος μου έ-
δειξε τί έπρεπε να κάνω' κι' άμα γέ-
μισε τό βαγονάκι μας κάρβουνο τό
έσπρωξε μαζί μου ως τό πηγάδι για
να μάθω.

Καλά μου έλεγε. "Η εργασία αυτή
δέν ήταν καθόλου δύσκολη. Και τό
πιά άμάρτητο παιδί μπορούσε σέ λίγες
ώρες να μάθη να την κάνει καλούτκι-
κα. Δύναμι μόνο ήθελε, μά ευτυχώς
που ήμουν καλά δυναμμένος απ' τη
ζωή που έκανα τά τελευταία χρόνα
και πομπάντων απ' τό τρίμηνο ταξεί-
δι μου.

"Ετσι τά κατάφερα χωρίς να δει-
χνω κούρασι κι' ό θείος Γάσπαρος έι-
πε πώς ήμουν καλό παιδί και μπορού-
σα να γίνω μιά μέρα καλός εργάτης.

Μά αν είχα μεγάλη επιθυμία να κατέβω στ' άνθρακωρυχείο,
δέν είχα όμως καμιά όρεξι να μείνω. Περιέρχων άίσθα-
νόμουν, όχι κλίσι. "Η ζωή μου ως τώρα ήταν δλως διόλου
διαφορετική, κι' εύρισκα πολύ μελαγχολικές τις ώρες που
έσπρωχνα τό βαγονάκι μου στις φοβερές στοές του άνθρα-
κωρυχείου χωρίς άλλο φώς απ' τη λυχνία που κρατούσα,
χωρίς άλλον ήχο απ' τό μακρινό κύλισμα των βαγονιών,
από τό μουρμούρισμα του νερού στα ρυάκια και καπου
κάπου απ' τις κανονιές των φουρνέλλων, που καθώς άν-
τηχούσαν στην πένθυμη εκείνη σιωπή την έκαναν πιά πέν-
θυμη ύστερα....

"Επειδή είναι μεγάλος κόπος τό άνθρακατέβασμα οί
εργάται μένουν στ' άνθρακωρυχείο όλη την ήμέρα, δώδε-
κα ώρες και τό μεσημέρι δέν πηγαίνουν στά σπίτια τους
άλλά τρώνε εκεί μέσα. Στο μέρος που έδούλευε ό θείος
Γάσπαρος είχαμε γείτονα έναν κυλιστή, που άντι νάναι παι-
δι σάν κι' έμένα ήταν ένα γεροντάκι μ' άσπρα γένεια.
("Όταν λέγω «άσπρα γένεια» έννοώ πώς ήταν άσπρα μόνο
τα γένια, την μύτη του μεγάλου κατήρασε. Γιατί
από τη Δευτέρα άρχιζαν να γίνονται σταχτιά, κι' ως
τό Σάββατο καταντούσαν δλούμυρα). "Ήταν πάνω
από έξηντα χρονών. "Άλλη φορά στά νιέδια του
ήταν ξυλάς. Τοποθετούσε δηλαδή και διατηρούσε τά
ξύλα που σχηματίζουν τις στοές του άνθρακωρυχείου.
Μά σέ κάποιο δυστύχημα, σέ μιά κατάρρευσι έχασε τρία
άλλα κι' αναγκάστηκε ν' αφήση τά έργαλεία. "Η έται-
ρεία τότε του έβγαλε μιά μικρή σύνταξι, γιατί όχι μόνο έ-
παθε στην ύπηρεσία της παρά έσωσε και τρεις συντρό-
φους. Μερικά χρόνια έζησε με τη σύνταξι του. "Επειτα
 όμως, έπειδή ή έταιρεία εκείνη έχρεοκόπησε, ό άνθρωπος
βρέθηκε χωρίς πόρο ζωής και τότε μπήκε στον Τρουγγέρα
να κάνει τόν κυλιστή. Τόν έλεγαν δάσκαλο γιατί ήξερε
πολλά πράγματα που δέν τά ξέρουν συνήθως οί εργάτες
και μιλούσε γι' αυτά όλος καμάρι για τη σοφία του.

Γνωριστήκαμε στο τραπέζι και γρήγορα με συμπαθή-
σε. "Εμένα μ' άρεσε να ρωτώ για να μαθαίνω. "Εκείνος
τρελλανόταν για να μιλή, για να διδάσκη. Στο άνθρα-
κωρυχείο που συνήθως δέν μιλούν μάς έβγαλαν λογάδες.
"Όταν άξαφνα ρωτούσα τό θείο Γάσπαρο, «Τι πράγμα
είναι αυτός ό γαιάνθραξ;» μου άποκρινόταν: «Κάρβουνο
που βρίσκεται μέσα στη γή». "Άλλά ή απάντησις αυτή
δέν με ικανοποιούσε, γιατί ό Βιτάλης μ' είχε μάθει να μην
εοχαριστιέμαι με τόσα λίγα.

Πολύ διαφορετικά μ' άποκρίθηκε ό δάσκαλος όταν του
έκανα την ίδια έρώτησι. "Ο γαιάνθραξ, μου έίπε, είναι κι'

αυτός κάρβουνο από ξύλο. "Αντί να
ρίχνουμε στά τζάκια μας δένδρα της
έποχής μας, που άνθρωποι σάν κι' έ-
σένα και σάν κι' έμένα τά έκαμαν
κάρβουνο, ρίχνουμε δένδρα από τά
δάση πολυ παλαιάς έποχής, που τά έκα-
μαν κάρβουνο, δυναμεις φυσικές, έν-
νοώ πυρκαϊές, ήφαιστεια, σεισμοί.

Κι' έπειδή τόν κύτταξα έκπληκτος:

— Σήμερα δέν έχουμε καιρό να
μιλήσουμε για αυτά μου έίπε. Αύριο
 όμως είναι Κυριακή. "Ελα στο σπίτι
μου να σου τά εξηγήσω. "Εκεί έχω
μιά συλλογή από γαιάνθρακες και άλ-
λα όρυκτά που πολλά θά σου μάθω.
Γιατί άλλο να σου τά λέγω κι' άλλο
να τά βλέπεις με τά μάτια σου. "Εδώ
με λένε δάσκαλο κοροϊδευτικά. Θά
δής όμως πώς ό δάσκαλος κάτι άξι-
ζει.

Γιατί ό άνθρωπος δέν είναι μόνο
χέρια, είναι και μυαλό. "Ετσι κι' έγώ
στην ηλικία σου ήμουν περίεργος.
Ζούσα σ' ένα άνθρακωρυχείο κι' ήθε-
λα να ξέρω ό,τι έβλεπα γύρω μου κά-

Ο Δομένικος Θεοτοκόπουλος γεννήθηκε περί τα 1545 εις Κρήτην. Τυχόν άρτίαις παιδεύσεως εις την γενέτειράν του άπήλθε νέος εις 'Ιταλίαν προς συμπλήρωσιν των καλλιτεχνικών του σπουδών. Χρηματίας άγαπητός μαθητής του μεγάλου 'Ιταλού ζωγράφου Τισιανού, δέν έθρόνυνε νά επιβληθί μεταξυ του 'Ιταλικού καλλιτεχνικού κόσμου. Μία εικών του φίλου του Γκιούλιους Κλόβιο άπεκάλυψε τόν δυνατόν καλλιτέχνην. Τήν φήμην του ως μεγάλου καλλιτέχνου έστερέωσαν τά άριστουργήματά του «'Η Ιασις του τυφλού» του μουσείου της Πάρμιας, τó «Μικρό παιδάκι» του μουσείου της Νεαπόλεως και «'Η λατρεία των μάγων» και «Τό μαρτύριον του 'Αγίου Μάρκου» της Πινακοθήκης της Βιέννης. Τό μέγα πλεονέκτημα τó όποϊον διέκρινε τά έργα του Θεοτοκοπούλου από τούς συγχρόνους του και από τά έργα των διδασκάλων του είναι μία άνυπέρβλητος δύναμις ζωής την οποίαν κατάρθωνε νά διδη εις τά έργα του με συνδυασμόν όλιγίστων χρωμάτων.

Κατά τó 1576 ό Θεοτοκόπουλος γνωστός ήδη εις τούς καλλιτεχνικούς κύκλους υπό την επωνυμίαν «Γκρέκο» μετέβη εις 'Ισπανίαν κατόπιν προσκλήσεως του Βασιλέως Φιλίππου του Β'. Έγκαταστάθεις εις τó Τολέδον, εις την πόλιν αυτήν με τας ιδιορρυθμούς κατοικίας, την όποιαν συχνάκις ανετάρασαν πάθη φοδερά, ό Θεοτοκόπουλος παρήγαγεν έργα πρό των όποϊων άνισχυρος διέρχεται ό χρόνος χωρίς νά κατορθώνη νά μειώση την αξίαν των εις τó παράπαν. «'Η ανάστασις», «'Ο Άγιος 'Ιωάννης ό Εργοληστής», «'Ο Άγιος Βερνάδος», «'Ο Βαπτιστής», «'Ο Άγιος Βασίλειος», «'Η κεφαλή του Χριστού», «'Ο Άγιος Κηρύκος», «'Ο Έστασμάριος», «'Η εμφάνισις του Άγγελου εις την Μαγδαληνήν», «'Ο 'Ιησούς δικάσκων την Μαγδαληνήν», «Τό Συμπόσιον», «'Η στέψις της Παρθένου», «'Η

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΜΙΤΕΧΝΕΣ

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ ΘΕΟΤΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Παρθένος εις τά σύννεφα», «'Η Βάπτισις του Σωτήρος», άποπνέουν μίαν ευγένειαν και χαρακτηρίζονται από προσοχήν μανάδικήν περί την εκτέλεσιν.

«'Ο Άγιος 'Ιωάννης ό Βαπτιστής»

Τόν Θεοτοκόπουλον πολλοί σύγχρονοί του τόν εξέλαβον ως τρελλόν. 'Η αϋτή ψυχική κατάστασις ήτις ήνάγκασε τόν Σπινόζαν νά κλεισθί εις τόν οίκον του και νά γίνη μισάνθρωπος

ήνάγκασε και τόν μέγαν Έλληνα καλλιτέχνην νά ζήση εις μίαν «Θείαν άπομόνωσιν». Άπογοητευμένος διότι δέν κατάρθωσαν οι Τολεδιασιν νά έννοήσουν τά έργα του, κατέφυγεν επί τι διάστημα εις την αρχιτεκτονικήν και την γλυπτικήν, δά νά ριφθί με περισσότεράν ζέσιν έπειτα εις την ζωγραφικήν. Τότε

έζωγράψισε τόν «Χριστόν φέροντα τόν Σταυρόν του», Έργον τó όποϊον άποπνέει κάτι τó θείον. Έμπρός εις την τραγικήν αϋτήν φυσιογνωμίαν του 'Ιησού την ένσαρκώνουσιν την θυσίαν και την έγκατέρτησιν Ισταται κανείς πλήρης δέους και προσηλώσεως. 'Η έκφρασις του 'Ιησού είναι τοιαύτη εις τó άριστούργημα του Θεοτοκοπούλου, ώστε ούρει προς Έκείνον τόν θεατήν, είτε πιστός είτε άπιστος είναι, και τόν άναγκάζει νά γονυπετήση πρό του Συμβόλου και της Πίστεως.

Ό Θεοτοκόπουλος άνέρχεται πλέον ταχύτατα τας βαθμίδας προς την δόξαν και την άθανασίαν. «'Η ταφή του κόμητος Δ' Όργκάς», Έργον έκτελεσθέν κατά παραγγελίαν του καρδινάλιου Γκρορόγκα κατά τó 1854, έκπληκτικόν διά την σύνθεσιν του, τó πλήθος των προσώπων, άτινα άποτελούν τόν περίφημον πίνακα, τó διάφορον των αισθημάτων άτινα τόν διέπουν, ό άσπογος και άσστηρός χρωματισμός, ό συμβολισμός του διπλοϋ αϋτού έργου, του όποϊου τó έν μέρος διεξάγεται εις τόν ούρανόν τó δέ έτερον εις την γήν, άνέδειξε τόν Θεοτοκόπουλον πρώτον ζωγράφον της 'Ισπανίας και ένα των μεγίστων της έποχής του. Εις τó άπόγειον της δόξης του ό Θεοτοκόπουλος έφθασε με τόν άθάνατον πίνακα του «'Η άμωμος σύλληψις», Έργον τó όποϊον τόν κατέταξε μεταξύ των μεγαλυτέρων ζωγράφων, τούς όποϊους έγέννησεν ό κόσμος.

Κουκ.

θε μέρα. Ρωτοϋσα τούς μηχανικούς γιά όλα και διάβαζα μόνος του. Όταν έχη κανένας καλά μάτια και βάνη και τά γυαλιά πού μάς δίνουν τά βιβλία στο τέλος βλέπει πολλά πράγματα. Τώρα δέν έχω πολυ καιρό νά διαβάζω, ούτε λεπτά ν' αγοράζω βιβλία. Έχω όμως ακόμα τά μάτια μου και τά κρατώ άνοιχτά. Έλα αύριο. Μ' εύχαρίστησι μου θά σέ μάθω και σένα νά βλέπης γύρω σου.

Τήν άλλη μέρα είπα στο θείο Γάσπαρο πώς ήθελα νά πάω στού Δασκάλου.

— ΆΙ μοϋ άποκριθήκε γελώντας, βρήκε άνθρωπο γιά νά λιμάρη. Πήγαινε παιδί μου άφοϋ τó έπιθυμείς. Πάντα κάτι θά μάθης. Πόσοξε όμως νά μην ύπερηφανευής. Άν ό Δάσκαλος δέν ήταν περήφανος θάταν ένας καλός άνθρωπος.

Ό Δάσκαλος δέν κατοικοϋσε όπως οι περισσότεροι εργάτες μέσα στην πόλι, παρά έξω, μακριά, στίς Σπηλιές.

— Έτσι λέγεται αϋτό τó μέρος, γιάτι εκεί κοντά στο πλευρό του βουνού ύπάρχουν ένα σωρό τρύπες — στο σπίτι μιās γρηάς πού ό άνδρας της εργάτης είχε σκοτωθί σε κάποια κατάρρευσι. Τό δωμάτιό του ήταν σχεδόν ύπόγειο, και τόσο ύγρο πού στή ξύλινα πόδια του κρεββατιού του φύτρωναν μανιτάρια.

Μά γιά άνθρωπο συνηθισμένο νά ζή στην ύγρασία του άνθρακωρυχείου αϋτό δέν είχε σημασία. Του έφτανε πού ήταν κοντά στίς σπηλιές εκείνες γιά νά τίς ψάχνη και νά πλουτίζη την όρυκτολογική συλλογή του και πού είχε άρκετό τόπο γιά ν' άραδιάζει όπως ήθελε τά κομμάτια τους.

Με προϋπάντησε καθώς μπήκα και με χαρούμενη φωνή μοϋπε:

— Σου έτοίμασα και μιá μπιρουλάδα γιάτι άν τά παιδιά έχουν αϋτιά και μάτια, έχουν όμως και λαρόννι και γιά νά τάχη κανείς καλά μαζί τους πρέπει νά τούς Ικα-ιοποιή όλα.

Ή μπιρουλάδα πού έλεγε ό Δάσκαλος ήταν ψημένα κάστανα πού θά τρώγαμε με κρασί άσπρο, όπως συνηθίζουν πολυ στην Κεθέννα.

— Υστερα, έπρόσθεσε, θά μιλήσουμε και μιλώντας θά σοϋ δείχνω τή συλλογή μου.

Ό έφορος ενός Μουσείου δέν θά έπρόφερε τή λέξι «συλλογή» με περισσότερη περηφάνεια. Ή αλήθεια όμως είναι πού ή συλλογή του Δάσκαλου φαίνονταν πολυ πλούσια καθώς έπιανε όλο τó δωμάτιο, με τά μικρά της κομμάτια τοποθετημένα σε ράφια στούς τοίχους, και με τά μεγάλα κατάχαμα. (Άκολουθεί)

16.000.000 χρειαζονται γιά νά έξασφαλισθοϋν τα μαθητικά σιτισία σ' όλη τή χώρα, γιά όλο τó χειμώνα. Τά χρηματα αϋτά θά βρεθοϋν. Δέν μπορεί ταρα νά βρεθοϋν. Γιάτι δέν ύπαρχει σημερα οϋτε ένας Έλλην πού νά μην σίσθαιται ως χρεος και νά μην είναι προθυμος νά στηριξη εις το προσωπο των παιδιων την αύριανή Έλλάδα.

Ἀνω: Παρεκκλή-
 Φαλαγγτισσὼν
 Πιερίας.
 Κάτω: Φαλαγγ-
 γίται τῆς Ὑποδιο-
 κήσεως Νότου Ἀ-
 θηνῶν.

Ἐν Ἀθῇς
 ἡμερᾶς
 τῆς
 διὰ τὴν καλλιερ-
 γειαν εἰς τὰ Σκο-
 πία.

- 1) και 3) Ο Άρχηγος με τους φαλαγγίτες το 31ου Υπαρχηγός Αθηνών
- 2) Παράκλητος Σιατανίου κατά των έορτασμών της (πέτρου)
- 4) και 5) Η Α Μ ο Βασιλέας κατά την όρρωσιν και παρ-
λαιν των νεοσυλλέ-
κτων

- 6) Νέοι τῶν Ταγματῶν Ἐργασίας κατὰ τὴν δοξολογίαν τῆς Μητροπόλεως.
- 7) Ἡ Ε.Ο.Μ. Κερατέας κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μητάρχου Ἀττικῆς.
- 8) Βαθμωτοὶ τῆς Ε.Ο.Μ. Ἀμαλίας.
- 9) Τάγμα τοῦλητιστῶν Ε.Ο.Μ. Πιερίας.

Με την πιστην οτι επιτελείτε ανθρωπινον και εθνικον καθήκον
ένισχύσατε όλοι τον έρانون των Μαθητικων συσσιτίων.

Από τον παραθερισμόν των Φαλαγγιτιστών εις τό Στρατόπεδον ε'Ι. Μεταξάς
παύται Μέλη της Χορωδίας της Περιφερειακής Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Καβάλλας

«Ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου φαγεῖν τὸν ἄρτον σου», παραγγέλλει νόμος τῆς Γραφῆς, ποῦ ἔμεινεν ἀναλλοίωτος στοὺς αἰῶνες. Τὸ ἴδιο ἐπανελάθε κι' ὁ Αἰσχύλος μὲ τὴν φράσι του: «Οὐδεμία ἀρετὴ ἄνευ ἰδρώτος». Τὰ ρητά

Παρί όλα ὅμως αὐτὰ τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἐργασίας
ἱκανοῦν ἄθροιστο οἱ ὅποιοι θιαροῦν. ἀι ἐξουσιαστές νῶ

Здравствуй
ЗТОУЗ НЕОУЗ

Ἀγαπητοί μου Φίλοι,

...λάς βαδίζει τον δρόμον της προόδου και της
...ύλικής αλκής σύμφωνα με τας ιστορικές της τα...

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τη στιγμή όμως εκείνη η Τζέννυ πού κοιτάζε απ' τόν ξέωστη, τούς εσταμάτησε με μιά φωνή:

— Καπνός!.. Μου φαίνεται πώς βλέπω καπνό πάνω από τὸ Φελσενγκάιμ! Ναι, η Τζέννυ είχε δίκιο. Καπνός, πού ὁλοένα γινόταν πυκνότερος, φαινόταν πάνω από τούς βράχους πού ἐκλείναν πίσω τὸ Φελσενγκάιμ. Αὐτὸ τούς ἔκανε νὰ ἐλπίζουν, κι ὅλα ξεχάστηκαν διὰ μιάς. Ἀλλὰ γρήγορα ἄρχισαν νὰ σκέπτονται ψυχρότερα, τοῦλάχιστον ὁ πλοίαρχος Γκούλδ κι' ὁ Τζὼν Μπλόκ. Κι' ἂν ἦταν ὁ ἐπιδρομείς;... Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ πλησιάσουν με τὶς μεγαλύτερες προφυλάξεις.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Τζέννυ είχε ξαναπάρει τὸ κυάλι καὶ ξανακοίταξε ὁλόγυρα.

— Νὰ κι' ἡ σημαία στοῦ νησάκι τοῦ Καρχαρία. Σημεῖο πὼς οἱ δυὸ οἰκογένειες εἰν' ἀκόμη ἐδῶ κι' ὅτι δὲν ἐξέρχονται ἀπ' τὸ νησί.

— Ἐμπρός! Ἐμπρός! φωνάζει ὁ Φραγκίσκος καὶ διευθύνεται πρὸς τὴ σκάλα.

— Σταθῆτε!... σταθῆτε!.. τούς λέει ἀξαφνὰ ὁ ναύκληρος με σιγανή φωνή. Καὶ τὸν βλέπουν νὰ σκαρφαλώνη στὸν ξέωστη, νὰ παραμερίζη τὰ φυλλώματα, νὰ βγάξη μιά στιγμή τὸ κεφάλι του καὶ πάλι νὰ τὸ τραβᾷ πρὸς τὰ μέσα.

— Τί εἶναι; τὸν ρώτησε ὁ Φρίτς.

— Οἱ ἄγριοι! ἀποκρίθηκε με πνιγμένη φωνή ὁ Τζὼν Μπλόκ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'.

Ἕνας ὄμιλος ἀπὸ πέντε ἀνθρώπους, μισόγυμνους καὶ μαύρους σὰν τοὺς Ἰθαγενεῖς τῆς δυτικῆς Αὐστραλίας, ὠπλισμένους με τόξα καὶ βέλη ἐρχόταν ἀπ' τὴ δεξιόστοιχιά. Ὅτι ἡ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας εἶχε τώρα κι' ἄλλους κατοίκους, τὸ ἔβλεπαν. Ἀλλὰ τί εἶχαν γίνει ὁ κ. Ζερμάττ κι' οἱ δικοί του; Μπόρεσαν τάχα νὰ φύγουν ἢ νικῆθησαν σ' ἕναν ἀνισο ἀγῶνα;

Οἱ ἄγριοι ὁλοένα πλησίαζαν. Τί ἐσκόπευαν νὰ κάνουν; Θά ἐμπαιναν ἀράγε στὴν αὐλὴ καὶ κατόπιν στὴν κατοικία, πού τὴν ἤξεραν καὶ τὴν εἶχαν λεηλατήσει;... Καὶ δὲν ἦταν φόβος ν' ἀνακαλύψουν τώρα τὴν πόρτα τῆς ἐσωτερικῆς σκάλας; Ἀλλ' ἀφοῦ ἦταν μόνο πέντε, εὐκόλως μποροῦσαν νὰ τοὺς ξεκάνουν: θὰ τοὺς παραφύλαγαν στὴν ταράτσα καὶ καθὼς θὰ παρουσιαζόταν ἕνας-ἕνας, θὰ τὸν ἄρπαζαν καὶ θὰ τὸν πετοῦσαν ἀπὸ τὰ κάγκελλα, δηλαδή ἀπὸ ἕνα ὕψος πενῆτα ποδῶν.

Ὅταν ἔφθασαν στὴν ἄκρῃ τῆς δεξιόστοιχίας, οἱ πέντε ἀραπάδες σταμάτησαν. Ἀφοῦ σταμάτησαν γιὰ λίγο, οἱ ἄγριοι ξεκίνησαν πάλι, ἔφθασαν στὸ ὁράχτι τῆς αὐλῆς καὶ τὸν τριγύρισαν. Τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς μπῆκαν στὴν αὐλὴ καὶ ξαναδύθηκαν σχεδὸν ἀμέσως. Ὑστερα, οἱ τρεῖς ἄγριοι ἐνώθησαν με τοὺς ἄλλους δυὸ, κι' ὅλοι μαζί πῆραν τὸ μονοπάτι τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ πο-

ταμοῦ τοῦ Φάλκενχορστ καὶ κατέβηκαν στὴ θάλασσα.

Τότε, χωρὶς νὰ χροιοτριβήσουν, πῆραν τὴν ἐξῆς ἀπόφασιν:

Ὁ Φραγκίσκος με τὸν Τζὼν Μπλόκ, αἷμα θὰ σκοτείνιαζε, θὰ ἔφευγαν μαζί καὶ θὰ πῆγαιναν στὸ Φελσενγκάιμ. Ἐκεῖ, με προφυλάξεις, θὰ ζητοῦσαν νὰ δοῦν μήπως ἦταν οἱ δυὸ οἰκογένειες. Κι' ἂν δὲν ἦταν, θὰ γύριζαν ἀμέσως στὸ Φάλκενχορστ, καὶ τότε θὰ ξεκινούσαν ὅλοι μαζί, γιὰ νὰ φθάσουν πρὶν ἡμερώσει στὸ Τσοῦκερτοπ. Κι' ἡ ἀπόφασιν γιὰ νὰ πᾶνε καὶ νὰ γυρίσουν δὲν ἦταν περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὥρες δρόμο.

Ἔτσι, μαζεύτηκαν μέσα στὴ σάλα, καὶ περιμέναν τὴν ὥρα πού θὰ σκοτείνιαζε.

Ἀί τί ἀργὰ πού περνοῦσαν οἱ ὥρες. Ποτὲ ὁ πλοίαρχος Γκούλδ κι' οἱ σύντροφοί του δὲν βρεθήκανε σὲ πῶς στενὸ γωρὴ θέσι. Οὔτε δταν τοῖς ἀφίσταν με τὴ βάρκα στὸ ἔλεος τοῦ Ὁκεανοῦ, οὔτε δταν ἡ βάρκα αὐτὴ ἔσπασε στοὺς βράχους τοῦ ὁρμου τῶν Χελωῶν κι' ἐκινδύνευαν νὰ περάσουν τὸ χειμῶνα στὴν ἀγρία ἐκείνη ἀκτὴ!

Ὡστόσο ἡ μέρα προχωροῦσε. Κάθε λίγο, πότε ὁ ἕνας, πότε ὁ ἄλλος, καὶ συχνότερα ὁ Φρίτς κι' ὁ Τζὼν Μπλόκ, σκαρφαλώνουν στοὺς κλώνους τῆς μαγκλιέρας γιὰ νὰ βλέπουν τὴ θάλασσα καὶ τὴν ἐξοχὴ.

Ἦθελαν πρὸ πάντων νὰ ξέρουν ἂν οἱ ἄγριοι ἦταν ἀκόμη στὰ περίχωρα τοῦ Φάλκενχορστ ἢ ἂν εἶχαν πάρει τὸ δρόμο γιὰ τὸ Φελσενγκάιμ.

Ἀλλὰ δὲν ἔβλεπαν τίποτε. Μονάχα τὴ στήλη ἐκείνη τοῦ καπνοῦ π' ἀνέβαινε πάνω ἀπὸ τοὺς βράχους. Κι' ὡς τὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα, κανένα περιστάτικὸ δὲν ἄλλαξε τὴν κατάστασιν.

Τὴ στιγμή πού ἐτοιμάζονταν νὰ φαῖν, ἀκούσθηκε μιά κανονιά.

— Τί εἶναι; ἔκαμε ἡ Τζέννυ.

— Κανονιά! φώναξε ὁ ναύκληρος.

— Ποιὸς νὰ τὴν ἔρριξε; ρώτησε ὁ Φρίτς.

— Κανένα πλοῖο, ἴσως ὁ «Ξιφίας»!.. φώναξε ἡ Τζέννυ.

— Μὰ τότε θὰ εἶναι κοντά, ἀποκρίθηκε ὁ Τζὼν Μπλόκ, γιὰτὶ ἡ κανονιά ἀκούσθηκε καλά.

— Στὴν ταράτσα! Στὴν ταράτσα! φώναξε ὁ Φραγκίσκος, ὁρμώνοντας πρὸς τὸν ξέωστη.

Κι' ὁλωνῶν τὰ βλέμματα στράφηκαν πρὸς τὴ θάλασσα.

Κανένα πλοῖο δὲν φαινόταν. Κι' ὁμως ἡ κανονιά ἐκείνη εἶχε πέσει ἀπὸ πλοῖο.

Μόνο μιά βαρκοῦλα εἶδαν στὸ πέλαγος, με δυὸ ἀνθρώπους μέσα, πού πολεμοῦσαν νὰ φθάσουν στὸ Φάλκενχορστ.

— Μὴν εἶναι ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζάκ; ψιθύρισε ἡ Τζέννυ.

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς, οἱ δυὸ καπηλῆδες εἶναι ἄγριοι κι' ἡ βαρκοῦλα εἶναι πιρόγα.

— Μὰ γιατί φεύγουν ἔτσι; ρώτησε ὁ Φραγκίσκος. Τοὺς κυνηγοῦν;

Ὁ Φρίτς ἔβγαλε μιά κραυγὴ, — κραυγὴ πού, αὐτὴ τὴ φορὰ, ἦταν ἀπὸ ἐκπληξὴ καὶ χαρὰ.

Εἶχε φθάσει στὰ μάτια τοῦ μιά ζωερὴ λάμψιν, μέσ' ἀπὸ ἕνα πυκνὸ ἄσπρο καπνὸ, καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἀντήχησε δευτέρη κανονιά. Συγχρόνως φάνηκε ἕνα βλήμα πού ἀγγίζοντας τὴν ἐπιφάνεια ἔκανε τὸ νερὸ ν' ἀναπηδήσῃ ἀφρισμένο, σὲ ἀπόστασιν λίγων μέτρων ἀπ' τὴν πιρόγα, πού ἐξακολουθοῦσε νὰ φεύγῃ με ὅλη τῆς τὴ γρηγοράδα.

— Ἐκεῖ!.. ἐκεῖ!.. φώναξε με ἑξαλλή χαρὰ ὁ Φρίτς. Ὁ πατέρας μου, ὁ κύριος Οὐόλστον, ὁλ' οἱ δικοί μας, εἰν' ἐκεῖ!..

— Στὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία!

Πραγματικά, ἀπ' τὸ νησάκι ἐκεῖνο εἶχαν πέσει οἱ δυὸ κανονιές ἐναντίον τῆς πιρόγας.

Δὲν χωροῦσε πιά ἀμφιβολία πὼς ὁ κ. Ζερμάττ κι' ὁ κ. Οὐόλστον με τὶς οἰκογένειές τους πρόφθασαν νὰ καταφύγουν ἐκεῖ, πού τοὺς ἐπροστάττει τὸ μικρὸ πυροβολεῖο.

Ἀπερίγραπτη χαρὰ ἐκυρίεψε τότε τὸν Φρίτς, τὸν Φραγκίσκο, τὴν Τζέννυ, τὴν Ντόλλ, τὸν Τζέιμς καὶ τὴ Σουζάνα! Ἀφοῦ οἱ δικοί τους μπόρεσαν νὰ καταφύγουν στὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία, δὲν εἶχαν ἀνάγκη νὰ τοὺς ἀναζητήσουν οὔτε στὸ Τσοῦκερτοπ, οὔτε σὲ κανένα ἄλλο σημεῖο τῆς Νέας Ἑλβετίας.

Δὲν ἔγινε πιά λόγος νὰ πᾶνε στὸ Φελσενγκάιμ.

Τὸ κυριώτερο ἦταν νὰ μὴ προδοθοῦν. Γι' αὐτὸ θὰ ἦταν φρόνιμο νὰ μὴ κάνουν ἀπολύτως τίποτε, νὰ μὴ δώσουν σημεῖα τῆς παρουσίας των, ἕως δτου νυχτώσῃ.

Στὰ κλίματα ἐκεῖνα ἡ νύχτα διαδέχεται τὴν ἡμέρα χωρὶς δειλινὸ. Ὑστερ' ἀπὸ τὶς ἑπτὰ ἦταν πιά σκοτάδι.

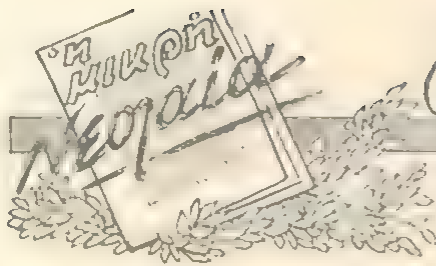
Κατὰ τὶς ὀκτώ, ὁ Φρίτς, ὁ Φραγκίσκος κι' ὁ ναύκληρος θὰ κατέβαιναν στὴν αὐλὴ. Κι' ἂν οἱ ἄγριοι δὲν ἦταν

Ἕνας ὄμιλος ἄγριων φαίνεται νὰ περνοῦν

244

245

Ο ΚΗΨΟΣ

ΤΑ ΜΑΘΗΤΙΚΑ ΣΥΣΣΙΤΙΑ

“Εί τι νά τὸ κρύβουμε; Ἀπὸ μᾶς τοὺς Σκαπανεῖς θὰ ἔχη ὁ Ἀρχηγὸς περισσότερα ἀπ’ ὅσα περιμένει. Δὲν προφθάνει νὰ πῇ καλὰ-καλὰ κάτι κι’ ὅλοι μας ριχνόμαστε στὴ δουλειά.

Εἶπε γιὰ τὴν καλλιέργεια τῆς γῆς κι’ ἐβάλαμε τὰ δυνατὰ μας. Λέγει τώρα πὼς ὅλοι, μικροὶ-μεγάλοι, πρέπει νὰ βοηθήσουμε τὰ Μαθητικά Συσσίτια κι’ ὁ καθένας μας κάνει τὸ χρέος του.

Νὰ τί ἐσοφίστηκε ὁ Σκαπανεὺς Γιώργος ὁ Τσαμπῆς: Ἐκάλεσε τοὺς συμμαθητὰς του στὸ σπίτι του ν’ ἀκούσουν τὴν «Ὠρα τοῦ παιδιοῦ» ἀπὸ τὸ ραδιόφωνό τους. —Μὰ γιὰ νὰ μῆπτε, τοὺς εἶπε, θὰ πληρώσετε γιὰ εἰσιτήριο, τι μπορεῖ ὁ καθένας. “Ἔτσι ὅσα πράγματα μαζευθοῦν θὰ τὰ πουλήσουμε «ὕπὲρ τῶν Μαθητικῶν Συσσιτίων!».

Τὸ τί ἔγινε δὲν περιγράφεται! Γέμισε, ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, τὸ σπίτι τοῦ Γιώργου μὲ Σκαπανεῖς καὶ μὲ Σκαπάνισες, καὶ τὸ σπουδαιότερο μ’ ἓνα σωρὸ μικροπράγματα: Ἴδι μανταλάκια τοῦ ἀπλώματος, τί μολύβια, τί καρφίτσες καὶ βελόνες, τί μπουκαλάκια, τί κουτιά, ἀφοῦ κι’ ἓνα

Ὁ Κωσταντῆς Γαρακῆς καὶ ὁ Ἀντωνῆς Πετροῦς, δύο φίλοι Σκαπανεῖς τοῦ Κίλικις.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

Μιά φορὰ κι’ ἔιναν καιρὸ, ὅταν ἤμουνα μικράκι, —τις ἔκανα θαρρῶ καὶ τίς ἔτρωγα λιγάκι.

..

Τώρα εἶμαι πιά μεγάλος. ἔχω σάκκα καὶ βελίο καὶ σὰ φουσκωμένους γάλους καμαρώνω στὸ σχολεῖο.

ΝΤΟΡΑ - ΛΗ

πιάτο μουσταλευριά ἐπῆγε κάποιος!

— Καλέ, μοῦ ἐκάματε τὸ σπίτι «φιλικατζίδικο», εἶπε γελώντας ἡ μητέρα τοῦ Γιώργου.

Καὶ ξέρετε πόσα εἰσπράξαμε ἀπὸ τὴν πώλησι ὅλων αὐτῶν; 187 δραχμές, πού τις ἔδωσαν τὴν ἄλλη μέρα στὸ δάσκαλό τους γιὰ νὰ τις στείλῃ στὴν Κυρία Λέλα Μεταξά, πού πρωτοστατεῖ στὸν ἔρανο γιὰ τὰ μαθητικά συσσίτια.

Εἶμαστε λοιπὸν ἢ δὲν εἶμαστε Σκαπανεῖς ὄνομα καὶ πράμα;

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΛΣ

Κόζα θαδῆματα

(Συνέχεια)

“Ἐξαφνα εἶδαν ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου νὰ ἔρχεται μιά συνοδεία περὶερη.

Μπροστὰ πῆγαινε ἓνας γεροπαληγάτος καὶ τραβοῦσε τρία χαριτωμένα σκυλάκια πού καθένα τους ἐφοροῦσε στὴ ράχι καὶ ἓνα παρδαλὸ πανωφοράκι. Πιὸ πίσω ἀκολουθοῦσαν δυὸ κοριτσάκια ξανθὰ ἡλίκιας τὸ ἓνα 10 καὶ τὸ ἄλλο 12 ἐτῶν. Τὸ ἓνα ἔπαιζε μιά μεγάλη φουσαρμόνικα καὶ τὸ ἄλλο ἓνα τύμπανο. Καὶ τέλος ἀκολουθοῦσε ἓνας ψηλὸς ἀράπης πού σῆκωνε ἓνα τραπέζι στὸν ὦμο του καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα περίεργα.

Ἡ συνοδεία πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸ Γιαννάκη καὶ τὸν Τάκη καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ χωριό. Τοὺς ἀκολούθησαν λοιπὸν καὶ οἱ δυὸ μας φίλοι. Ἐστάθησαν τότε στὴν πλατεία καὶ ἄρχισαν τὴν παράστασι... Ὁ γεροπαληγάτος ἄρχισε νὰ δίδῃ διαταγὰς στὰ σκυλιά καὶ αὐτὰ ἔκαναν διάφορα ἀστείότατα γυμνάσμα-

Ἐξυπνά-Κεῦτᾱ

Ὁ φοβιταίρης Νίκος πρόκειται νὰ κάμῃ μιά μικρὴ ἐγχείρησι καὶ τὴν ἀποφεύγει.

Μιά μέρα, λέει σ’ ἓνα φίλο του:

— “Ἀχ, ἀνακουφίστηκα! Πῆγα σήμε-
ρα στὸ γίατρο τὸν κ. Κ.

— Μὰ ὁ κ. Κ. δὲν εἶν’ ἐδῶ....

— Γι’ αὐτὸ ἀκριβῶς ἀνακουφίστηκα, ὅταν μοῦ εἶπαν πὼς λείπει σὲ ταξίδι....

Ὁ γυιὸς: Μαυὰ γιὰτὶ τρέμουν τὴ νύχτα τὰ ἀστρα;

Ἡ μαμά: Μὰ καὶ σὺ ἂν ἦσουν τό-
σο.... ψηλά θὰ ἔτρεμες ἀπ’...τὸ φό-
βο σου!

— Γιατὶ μπαμπὰ κυνηγοῦν καὶ σκο-
τώνουν τοὺς λύκους;

— Γιατὶ πνίγουν τὰ ἀρνάκια.

— Καὶ γιὰτὶ τότε δὲν κυνηγοῦν καὶ
τοὺς.... χασάπηδες πού τὰ σφάζουν;

τα, τὰ κοριτσάκια ἔπαιζαν τὰ δρ-
γανά τους κι’ ὁ ἀράπης ἔστησε τὸ
τραπέζι του καὶ πάνω-πάνω ἔθα-
λε μιά ρουλέττα.

Ὁ ἀράπης γύριζε τὴ σφαῖρα τῆς
ρουλέττας καὶ προσπαθοῦσε νὰ πεί-
σῃ τὸν κόσμον νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύ-
χη του.

Ὁ Ἀράπης ἔστησε
μιά ρουλέττα.

Ὁ Γιαννάκης,
ὅπως εἶπαμε, εἶ-
χε ὡς μόνη πε-
ριουσία ἓνα τάλ-
ληρο. Τὸ ἔδγα-
λε λοιπὸν καὶ
ἀφοῦ τὸ ἔκανε
πηνιηταράκι α,
ἄρχισε νὰ παί-
ξῃ στὴ ρουλέτ-
τα.

Ὁ δείκτης γύριζε, ἔχανε συνεχῶς
τὰ πηνιηταράκια του, σὰν νὰ ἤθελε
ἡ μοῖρα του νὰ τὸν τιμωρήσῃ.

Ὁ καυμένος ὁ Τάκης προσπάθησε
ἓνα-δυὸ φορές νὰ τὸν τραβήξῃ, μὰ
ὁ Γιαννάκης ἐπέμεινε νὰ συνεχίσῃ...

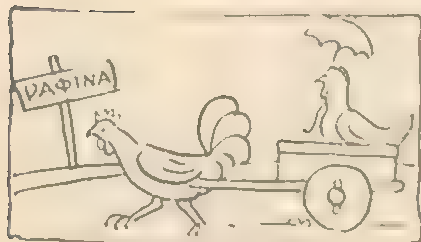
Πάει καὶ τὸ τελευταῖο πηνιηταρά-
κι... χάθηκε ἓνα ὀλόκληρο τάλληρο.
Ὁ Γιαννάκης τότε ἔδγαλε ἓνα ἄ-
γριο γέλιο καὶ σὲ λίγο τὸ γύρισε
σὲ κλάμα...

Ἀγαπητά μου παιδιά, δὲν σὰς εὔ-
χομαι νὰ φτάσετε ποτὲ στὴν κα-

των ΟΚΑΘΑΝΕΩΝ μας

Ο ΠΙΠΙΝΟΣ ΚΑΙ Η ΠΙΠΙΝΑ

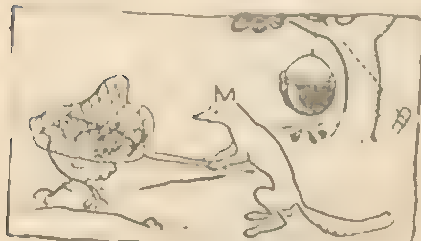
“Ένα διηγηματάκι σε στίχους

‘Ο Πιπίνος κι’ η Πιπίνα,
σάν αγαπημένο ταίρι,
πήγαν φέτος στη Ραφίνα
γιά νά κάμουν καλοκαίρι.

Μά εκεί πού κολυμπούσαν
ἀπ’ τόν κόσμο τραηγμένοι,
μι’ άλεπού είχε τή φωλιά της,
κάπου εκεί κοντά χτισμένη.

Τόν Πιπίνo χραπ τσακώνει
καί τόν σέρνει μάνι-μάνι
νά τόν βράση, τόν καυμένο,
σέ πελώριο καζάνι.

Μά ή Πιπίνα δέν τά χάνει,
μέγα σχέδιο καταστρώνει
κι’ απ’ τής άλεπούς τά δόντια
τόν Πιπίνo της γλυτώνει.

τάντια πού είχαν ό Γιαννάκης εκεί-
νη τήν ημέρα.

Τό πάθος του παιχνιδιού τόν είχε
κάνει κουρέλι...

Γιατί τά τυχερά παιχνίδια δέν
μάς άδειάζουν μόνο τό πορτοφόλι
άλλά μάς κάνουν και ψυχικά κου-
ρέλια! Νά φυλάγεσθε παιδιά μου....

‘Ο Γιαννάκης έπειτα, όταν πιά κ-
κλαψε άρκετά, τά έθαλε μέ τόν
Τάκη.

Τόν τράβηξε έξω απ’ τό χωριό....
‘Ο καθάρος άέρας τής έξοχής κα-
θησύχασε άμέσως τά νεύρα του.

Σέ μία στιγμή ό Τάκης άρχισε τά
παράπονα. ‘Η πείνα τούς θέριζε.

— “Ε, Γιαννάκη πεινώ, κατάλαβες;
Τά δυο παιδιά βρισκόντουσαν κον-
τά σέ μία βατομουριά....

— “Ε και δέν τρώς, ποιός σε κρα-
τάει;

Και ή καυμένη ή βατομουριά πα-
ρηγόρησε άμέσως πολύ καλά τά με-
ράκια του Γιαννάκη και τό στομάχι
του Τάκη. .Μετά τό... γεύμα τά δυο
παιδιά προχώρησαν...

— Πού πάμε; ρώτησε ό Τάκης.

— Θα δής, άπάντησε ό Γιαννά-
κης. “Ετσι έφτασαν στην άλρη ενός πο-
ταμού...

Μιά παμπάλαια βάρκα σιγοκινού-
ταν πάνω στά νερά του ποταμού ξε-
μένη από ένα κλαρί τής δχθής...

‘Ο ήλιος κόντευε νά δύση...

‘Ο Γιαννάκης ξετρελλάθηκε.

— “Ε Τάκη, τί λές ταξιδεύουμε;

‘Ο Τάκης διάσασε λίγο άλλά στό
βαθος ήθελε κι’ αυτός. “Ολα τά παι-
διά έχουν μέσα τους τή μανία γιά
τίς περιπέτειες. Και ή μανία αυτή
τόν έκανε στό τέλος νά δεχτή.

— Ναι, είπε, άς ταξιδέψουμε.

Και μπήκαν λοιπόν σάν καπετά-
νιοι... του γλυκού νερού στην παληό-
θαρκα και έκοψαν τό σκοινί.

Τό ρεύμα τούς τράβηξε άμέσως
πρός τά κάτω και ή βάρκα άρχισε
νά χορεύη...

‘Η βάρκα άρχισε
νά χορεύη.

Στήν άρχή τά
παιδιά ήσαν χα-
ρούμενα.

— Θα πάμε στην...
‘Αμερική έλεγε ό
Τάκης.

— Και μέ δικό
μας... καράβι έλε-
γε ό Γιαννάκης.

Σιγά-σιγά δ-
μως σκοτεινίαζε.

Όσο πηγαιναν
πρός τά κάτω τόσο και ή βάρκα άρ-
χισε νά χορεύη πιδ ψηλά! Είχε πά-
ρει άέρας και τό ποτάμι είχε άρκε-
τά κυματάκια.

(‘Η συνέχεια στό προσεχές)

Ο ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ Η ΑΡΑΧΝΗ

“Ένας άετός πέταξε πολύ ψηλά κι’
έκάθισε στην κορφή ενός βουιού.

— Τί ωραία πού φαίνονται από δω
δλα εκεί κάτω... Σ’ εύχαριστώ, Θεέ
μου, πού μου δώσες τή δύναμη ν’ άνε-
θώ σε τόσο ύψος, πού κανένα από τά
ζώα δέν μπόρεσε νά φθάση άκόμη,
είπε.

— Μπα!.. Σάν πολλά μάς τά λές,
καλέ μου, του άπάντησε μία λεπτή
φωνίτσα.

‘Ο άετός έστράφηκε κι’ είδε μιάν ά-
ράχνη, πού έπλεκε τόν ιστό της στο
διπλανό βράχο. Καί μέ περιέργεια τή
ρώτησε:

— Πώς μπόρεσες ν’ άνεθής ως εδώ
πάνω;... Δέν έχεις φτερά κι’ είσαι τό-
σο μικρό κι’ αδύνατο έντομο.

— Δέν είμαι τόσο κουτή όσο νομί-
ζεις... “Εφθασα εδώ χωρίς νά κοπι-
άσω....

— ‘Αλλά πώς; ρώτησε ό άετός.

— ‘Απλούστατα... “Επιάστηκε απ’
τά φτερά σου, είπε ή άράχνη γελών-
τας πειρακτικά.

— “Ωστ’ έτσι! άποκρίθηκε ό άετός
κουνώντας τό κεφάλι του.

— Και βέβαια έτσι.... Τώρα μπορώ
νά μείνω εδώ χωρίς νά σ’ έχω ανάγκη.

Μά πριν άποτελειώση καλά-καλά
τή φράσι της ή άράχνη, Ένα δυνατό
φύσημα άνέμου τήν άρπάξε από τό
βράχο και τήν γκρέμισε στό βαθύ και
σκοτεινό γκρεμό!

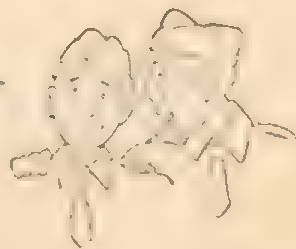
Μπορείτε νά βρήτε τί θέλει νά πη
αυτό τό παραμύθκι; Τήν πιδ καλή
άπάντησι θα τήν δημοσιεύσουμε στη
στήλη αυτή μέ τ’ όνομα εκείνου, πού
θα τήν στείλη.

‘Η μικρή Τσιταχόρα από τή Λήμνο
και ό μικρός τυμpanιστής Χρήστος
Γαϊτόνος.

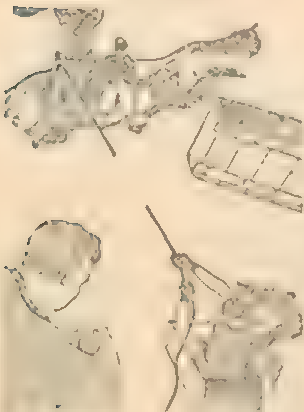

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ Η ΏΡΑ

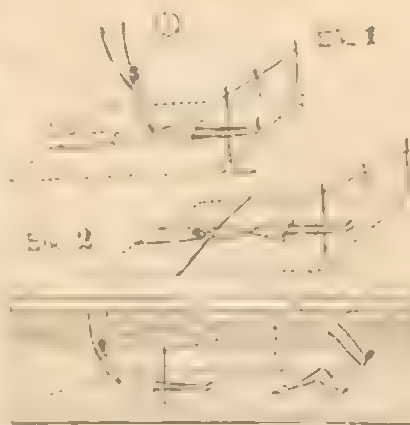
Γερά χέρια!...

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΤΗΣ ΜΠΑΛΛΑΣ

Είναι ένα ευχάριστο παιχνίδι που γυμνάζει το σώμα. Παίζεται στην άμμο ή επάνω σε χορτάρι από δύο παιδιά.

Το γήπεδο είναι ένα παραλληλόγραμμο, που χωρίζεται σε δύο μέρη. Κάθε μέρος έχει μήκος όσο το σώμα του παίκτη, ξαπλωμένου ανάσκελα, με τα χέρια τεντωμένα επάνω απ' το κεφάλι του. Το πλάτος είναι όσο το άνοιγμα των χεριών του παίκτη (είκων 2). Χαράσσονται στο έδαφος οι γραμμές του πασα: η λογογράμμου και η γραμμή που το χωρίζει σε δύο μέρη. Επάνω στη γραμμή τοθετείται σε ύψος 1 μέτρου ένα σχοινί δεμένο με στηρίγματα.

Οι παίκτες, ξεκινώντας από το κέντρο του γήπεδου, κρατώντας τη μπάλλα, απασχολούν τον κορμό του, απ' τη μέση και πάνω (είκ. 1) και ρίχνει τη μπάλλα επάνω απ' το σχοινί (ήτοι σε ύψος 1 μέτρου). Σ' ύψος 2 μέτρων από το έδαφος, η μπάλλα σπάζει στον αέρα, ξαπλώνεται ανάσκελα και τη ρίχνει στον αντίπαλο, ενώ ο ίδιος ξαπλώνεται εκ νέου.

Ο παίκτης χάνει ένα βαθμό, τον οποίον φυσικά κερδίζει ο αντίπαλός του, αν ρίξει την μπάλλα: 1) Εξω από τα όρια του γηπέδου του αντίπαλου, 2) κάτω από το σχοινί. Επίσης χάνει αν πέση ή μπάλλα μέσα στο γήπεδό του, χωρίς να την πιάση.

Κάθεσθε σε μία κάσα, κάτω απ' την οποία κρφώνετε προηγουμένως δύο τάβλες για να γλιστρά. Δένετε τη μία άκρη του σχοινιού σ' ένα γερό μέρος και κρατώντας την άλλη άκρη, τραβάτε με δύναμη το σχοινί. Η κάσα πρέπει να γλιστρήσει και να φθάσει στο μέρος όπου έδεθη το σχοινί. Κερδίζει όποιος πραγματοποιήσει τη διαδρομή σε μικρότερο χρονικό διάστημα.

Το παιχνίδι πρέπει να γίνεται επάνω σε πλούσιο χόρτο ή σε λεία επιφάνεια για να γλιστρά η κάσα.

Ποταμοί

Τα αρχικά των κάτωθι ζητούμενων ποταμών αποτελούν ποταμών της Γαλλίας.

1) Ποταμός της Γερμανίας, 2) Της Αφρικής, 3) Της Ευρώπης, 4) Της Ελλάδος, 5) Της Αιγύπτου, 6) Της Νοτίου Αμερικής, 7) Της Γαλλίας, διαρρέων το Παρίσι.

Ι. Δ. ΧΑΤΖΗΣ

Πυραμίδες

Οριζοντίως: Σύμφωνον, Νήσος των Κανάρων, Θεσσαλίας, Νομός της Πελοποννήσου, Περίφημος ναύαρχος της αρχαίας Σπάρτης.

Καθέτως οι σταυροί: Αρχαίος νομοθέτης.

Η. Α. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Μεσοστιγίες

Τα μεσαία γράμματα των κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελούν το όνομα Βασιμάνου.

1) Ορφέας, 2) Άρ...

Γ. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 7ου ΘΥΛΛΟΥ

Οριζοντίως: 1) Διότι...

Καθέτως: 1) Μέρος της χειρός, 8)...

Μ. Ε. ΜΑΥΣΑΚΗΣ

Πλήξη εύθυμεία

ΜΕΓΑΛΗ ΛΟΣΑ...

Δεν έχω δη άνθρωπο περισσότερο δυστυχισμένο απ' αυτόν. Φαντάσου! Ύστερα από κάθε χειρωνακία, μετρά τα δαχτυλά του, μή τού πέραν κανένα!

ΚΑΛΟ ΜΑΘΗΜΑ...

Μία φορά κι' ένα καιρό κάποιος πήγε σ' ένα ζωγράφο... ο παρηγγείλε τον πίνακα μέσους της Ερυθράς θαλάσσης...

Παρά το ότι, σε λίγο, ο...

— 2 000 δραχμές, απάντησε ζωγράφος.

— Μά ποιά είναι η Μωσής και 'Εβραίοι;

— Περσώνι

— Και οι Αιγύπτιοι;

— Πιλικανί...

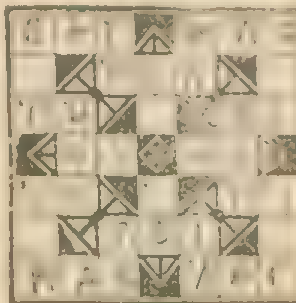
— Και ο πίνκας τί παριστά;

— Την 'Ερβά θαλάσσια, η οποία έινώθηκε μετά την διάδοσι των 'Ισραηλίων και κατέλυσε τους Αιγύπτιους...

ΑΠΟΡΙΑ

— Γιατί, πατέρα, γράφει 'Οικονομική λογιμική' άραυό κι' αση δύο δραχμές, σάν άλλες;

ΣΥΛΛΑΒΟΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Οριζοντίως: 1) Διότι...

Καθέτως: 1) Μέρος της χειρός, 8)...

Μ. Ε. ΜΑΥΣΑΚΗΣ

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ

Ο ΗΡΩΣ ΤΩΝ ΣΦΑΚΙΩΝ

Δέν θά τόν γνωρίζετε ασφαλώς! Κι' όμως, ὁ ἥρωας αὐτός, ὁ ἀνθρώπος πού ἔγραψε μιά ἀπ' τίς πιό ἐνδοξες σελίδες στήν Ἱστορία τῆς Κρήτης, ὁ μάρτυς αὐτός, δέν ὑστεροῦσε οὔτε σέ παλληκαριά οὔτε σέ πατριωτισμό ἀπ' τοὺς μεγάλους ἥρωες τοῦ Μωρηᾶ καί τῆς Ρούμελης.

Γεννήθηκε στήν Ἀνώπολι τῶν Σφακιῶν τὸ 1730. Τὸ πραγματικό του ὄνομα ἦταν Γιάννης Βλάχος, μὰ ἡ μεγάλη του μόρφωσι καί οἱ τέσσερις ξέγαιες γλῶσσες πού ἔξερε τοῦδωσαν τὸν τιμητικό τίτλο τοῦ Δασκάλου. Ἦταν ὁ πλουσιώτερος τῶν Σφακιῶν καί μέ τὰ τρία μεγάλα τριῦσια καράβια του εἶχε γυρίσει τὰ μεγαλύτερα κέντρα τῆς Εὐρώπης καί τῆς Ἀνατολῆς. Ἐκεῖ, ἀποφοιμένος, πλούσιος, κοσμοπολισμένος ἀποτελοῦσε τὸ στόλισμα καί τὸ καμάρι τῶν Σφακιῶν κι' ἐπειδὴ ἀπὸ ὅλη τὴν Κρήτη τὰ Σφακιά εἶχαν μείνει ἐλεύθερα, χωρὶς καμμιὰ πίεσι τορκικὴ, ὁ Δασκαλογιάννης ἦταν ἕνα εἶδος κυβερνήτου καί σ' ἐτιδήποτε καί ἀν' ἀποφάσιζαν οἱ Σφακιανοὶ πάντα ἡ γνώμη τοῦ Δασκαλογιάννη ἔπαιζε τὸ μεγαλύτερο ρόλο.

Ἄν καὶ ζούσαν ἐλεύθεροι στ' ἀπρόσιτα βουνά τους οἱ Σφακιανοί, ἐν τούτοις τὰ μαρτύρια κι' οἱ ἐξευτελισμοὶ πού πάθαιναν οἱ χριστιανοὶ τοῦ κάμπου κι' ὅλη ἡ ἄλλη ἀλύτρωτη ρωμιόσυνή τους γέμιζαν ἀπὸ μιά λύσσα κι' ἕνα ἀσπνίδο μῖσος γιὰ τοὺς Τούρκους, πού τόσα χρόνια τυραννοῦσαν τὴν ἀμοιρὴ Χριστιανώσυνή.

Ὁ Δασκαλογιάννης ἦταν ἐκεῖνος πού ἔπασχε περισσότερο ἀπ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Τὸ δειρο τῆς ἐπαναστάσεως φούσκωνε μέσα του καί γύρευε ἀφορμὴ γιὰ νὰ ξεσπάσει.

Κι' ἡ αἰτία ἦρθε.

Στὴ Ρωσσία βασιλεῦε ἡ Αἰκατερίνη Β' κι' ἕνας ἀπ' τοὺς εὐνοουμένους της, ὁ Γρηγόριος Ὁρλώφ, κατῴρθωσε νὰ πείσῃ τὴν Αἰκατερίνη νὰ τὸν στείλῃ στὴν Ἑλλάδα μὲ χρήματα νὰ ἐξοικήσῃ τοὺς Ρωμιούς σ' ἐπανάστασι. Σ' αὐτὸ συνετέλεσε κι' ὁ Παπάζωλης ποδτὰν φίλος τοῦ Ὁρλώφ καί παρίστανε στὴν Αὐτοκράτειρα πῶς μιά ἐπανάστασι στὴν Ἑλλάδα θά ἦταν κι' εὐκόλη μὰ καί ὠφέλιμη στὴ Ρωσσία πού βάδρισκε ἀφορμὴ νὰ κατέβῃ στὴ Μεσόγειο.

Ἐφτασε λοιπὸν ὁ Ὁρλώφ στὴν Τεργέστη μὲ τὸ σκοπὸ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τοὺς πλούσιους Ἑλλήνες πού βρίσκονταν ἐκεῖ. Ἐκεῖ ἐντελῶς τυχαῖα βρέθηκε τὸν ἴδιο καιρὸ κι' ὁ Δασκαλογιάννης. Συναντήθηκε μὲ τὸν Ὁρλώφ, κι' ὁ Ρώσος ναύαρχος μὲ μεγαλεπήβολα σχέδια καί πολλὰς ὑποσχέσεις κατῴρθωσε νὰ πείσῃ τὸν Δασκαλογιάννη νὰ ἐτοιμάσῃ μιά ἐξέγερσι στὴν Κρήτη καί νὰ χτυπήσῃ τοὺς Τούρκους ἅμα θὰ λάβαινε τὴν εἰδοποίησι ἀπ' τὸ Μωρηᾶ.

Γύρισε ὁ Δασκαλογιάννης στὴν Κρήτη γεμάτος διείρα κι' ἐνθουσιασμό, καί κάλεσε ὅλους τοὺς πρόκριτους τῶν Σφακιῶν σὲ συμβούλιο.

Τοὺς μίλησε ἐμπνευσμένα, τοὺς εἶπε πῶς ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ δοῦν τοὺς πόθους τους νὰ γίνωνται πραγματικότητες, πῶς ἡ εὐκαιρία δέν πρέπει νὰ πάῃ χαμένη. Τοὺς μίλησε καί γιὰ τίς ὑποσχέσεις τοῦ Ὁρλώφ, γιὰ τίς γιλιάνες τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ πού θὰ κατέβαιναν ἀπὸ πάνω νὰ σαρώσουν τὴ Τουρκία καί γιὰ τὸ ρωσικὸ στόλο, πού μόλις κήρυξαν τὴν ἐπανάστασι θὰ ἐρχόταν ἀμέσως νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Καί τοὺς ἔπεισε ὅλους νὰ συμφωνήσουν. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ ἐτοιμαστοῦν καί νὰ περιμένουν τὸ σῆμα ἀπ' τὸ Μωρηᾶ. Κήρυξαν τοῖς Δασκαλογιάννη γενικὸ ἀρχηγὸ καί διῶρσαι τοὺς ἄλλους ἀρχηγούς τῶν διαφόρων κέντρων τῶν Σφακιῶν.

Τὸν Αὐγούστο τοῦ 1769 τὸν καλεῖ στὸ Μωρηᾶ ὁ Παπάζωλης καί μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀρχηγούς τῆς Πελοποννήσου κάνουν συμβούλιο, καί ἀποφασίζουν πῶς τὸ ἔργο τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ καί στόλου πρέπει νὰ ὑποβοηθήσουν τοπικὲς ἐξεγέρσεις σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ὥστε νὰ φέρουν τοὺς Τούρκους σὲ ἀδιέξοδο μὴ ξέροντας πού νὰ πρωτοχτυπήσουν.

Γυρίζει πάλι ὁ Δασκαλογιάννης στὰ Σφακιά κι' ἀνακοινώνει καί στοὺς πρόκριτους αὐτὰ πού ἀποφάσισαν στὴν Πελοπόννησο.

Ὅλα ἦταν πιά ἔτοιμα δταν ξεσπᾷ ὁ Ρωσο-τουρκικὸς πόλεμος τοῦ

1770. Ἡ εὐκαιρία ἦταν κατάλληλη καί στίς 25 τοῦ Μάρτη τοῦ 1770 ὁ Δασκαλογιάννης ὑψώνει τὴν ἐπαναστατικὴ σημαία.

Τοῦ κάκου ὅμως περιμέναν τὴ ρωσικὴ βοήθεια. Ὁ ρωσικὸς στόλος στίς 28 Φεβρουαρίου μὲ κακὴ κυβέρνησι διασκορπίστηκε στίς ἀκτὲς τῆς Κορῶνης καί ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, ἀφίοντας πίσω του στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ τοὺς Ἑλλήνες.

Μόνοι πιά οἱ Σφακιανοί, δίχως βοήθεια καμμιὰ, ἀποφασίζουν σὲ μιά δραματικὴ συγκέντρωσι νὰ συνεχίσουν τὸν ἀγῶνα καί νὰ μὴν ἀφήσουν τὰ δόπλα μιά πού ὀπωσδήποτε εἶναι καταδικασμένοι.

Στὴν ἀρχὴ εἶχαν μερικές ἐπιτυχίες καί στὴ μάχη τῆς Κράπης κατῴρθωσαν νὰ συγκρατήσουν τίς 18 χιλιάδες τοῦ ἔχθρου, μὰ σιγά-σιγά ἐξαντλημένοι ἀπ' τὸ ἀδιάκοπο κυνηγητὸ, μὲ δίχως τροφὴ καί πολεμοφόδια εἶδαν τὰ χωριά τους νὰ καίγονται καί τὰ γυναικόπαιδα ν' ἀρπάζονται ἀπ' τοὺς λυσσαμένους ἔχθρους. Ἡ καταστροφὴ ἦρθε κι' ὁ Δασκαλογιάννης βλέποντας αὐτὲς τίς συμφορὲς καί τὸ μάταιο τοῦ ἀγῶνα πῆρε τὴν τραγικὴ ἀπόφασιν νὰ παραδοθῇ αὐτὸς στοὺς Τούρκους γιὰ νὰ σώσῃ ἀπ' τὸ θάνατο τοὺλάχιστο ὅσους ἀπόμειναν ζωντανοί.

Καί πραγματικά, μὲ τὸν ἀδερφό του Χατζῆ Σγουρομάλλη καί μὲ ἕξι παπᾶδες παραδόθηκε.

Ὁ Σερασκέρης σὰν εἶχε στὸ χέρι του τὸν Δασκαλογιάννη, ἔβαλε ἕνα σατανικὸ σχέδιον στὸ νοῦ του. Τοῦ προσκοιήθηκε φιλία καί τοῦ πρότεινε νὰ ὑπογράψουν συνθήκη κι' οἱ Σφακιανοὶ νὰ πληρώσουν μόνο 5.000 γρόσια τὸ χρόνο ὡς φόρο. Οἱ ἀρχηγοὶ δεχτήκανε καί τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1770 ὀδῶντα ἀπ' αὐτοὺς κατέβηκαν στὸ φρούριον τοῦ Σερασκέρη γιὰ νὰ ὑπογράψουν τὴ συνθήκη. Μὰ ὁ πασὰς τοὺς συνέλαβε καί τοὺς ἔκλεισε στὸ φρούριον τοῦ Ἀτ-Μεϊντάν.

Καί τὸ τέλος τοῦ ἐθνομάρτυρα ἔφτασε. Στίς 17 Ἰουνίου τοῦ 1771 τὸν δέσανε σ' ἕνα ξύλινο κρίωμα καί μπρὸς στὸν ἀδελφὸ του Χατζῆ Σγουρομάλλη καί σ' ἀπειρο πλῆθος τὸν γδάρανε ζωντανό. Καί γιὰ νὰ γίνῃ τὸ μαρτύριον μεγαλύτερο, εἶχαν ἕνα καθρέφτη καί σὲ κάθε λουρίδα πού τοῦ βγάζανε τὸν ἔθαζαν νὰ κυττάζῃ μέσα καί τοῦ λέγαν εἰρωνικά.

— Ἐάνοιγε, δάσκαλε, πῶς σοῦ πᾶνε τὰ κόκκινα!

Μπρὸς στὸ φρικιαστικὸ αὐτὸ θέαμα ὁ ἀδελφὸς του ἔχασε τὰ λογικά του καί τὸ δαιμονισμένον γέλιο τοῦ τρελλοῦ ἀνακατεμένο μὲ τὰ βογγητὰ τοῦ Δασκαλογιάννη καί τὴν ὀχλοβοὴ τοῦ πλήθους πού πανηγύριζε τὴ νίκη, ἔκαναν ἀκόμα πιό φρικιαστικὴ τὴν εἰκόνα.

Ἐάνοιγε, δάσκαλε, πῶς σοῦ πᾶνε τὰ κόκκινα...

Γρ. Γρηγορίου

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

Μαθηταὶ τῆς Σχολῆς ἔλαβον ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς Β' ἐπετείου τῆς Ε. Ο. Ν., ὁμιλήσαντες εἰς συγκεντρώσεις τοῦ σχηματισμοῦ των, πολλοὶ δὲ καὶ δημοσίως ἀκόμη, προκαλέσαντες ἀρίστην ἐντύπωσιν καὶ δικαιοῦσας τὰς προσδοκίας τὰς ὁποίας ἡ Ὀργάνωσις ἔχει δι' αὐτοὺς.

Τὰ μαθήματα γίνονται καθ' ἑκάστην Τρίτην καὶ Πέμπτην, ὥραν 6 μ. μ. ἀκριβῶς. (Σόλωνος 100).

Ἡ ἑιρμύς τῆς λειτουργίας τοῦ Α' τμήματος τῶν Σχολῶν Πολιτικῆς Διαφωτιστικῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὸ ὅποιον θὰ φοιτήσουν συναγωνισταὶ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν, ἤρχισεν ἀπὸ τῆς Δευτέρας 20ῆς τρέχοντος.

ΠΑΤΡΑΙ.— Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἔλαβεν ἀποδοχὰς ἀπὸ τῶν ἐπιτελῶν τοῦ ἐπικεφθῆ καὶ χωρὶς τῆς Ἀρχαίας Πατρῶν καὶ Καλαβρύτων ἵνα παρακολουθήσῃ αὐτοσχερῶς τὴν γεωργικὴν ἔργον τῶν τμημάτων Ε. Ο. Ν. ὑπαίθρου.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐπικεφθῆ καὶ χωρὶς Χαλανδρίτσας, Μάντισ, Ἰγναμειτίσας, Κάτω Κλειτορία, Κέρτεζ καὶ Σκεπαστο. Ὅλα ἀντιμετώπισεν τὰ τμήματα τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀγίας ἐπεβλήθη εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ τοῦτο δεικνύει σαφῶς τὴν βαθυτάτην ἀτήρησιν τοῦ ἔργου ἀπὸ τὸ Παιδαγωγικὸν τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ.

— Ἐπίσης οἱ Φαλαγγίται τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀγίας πωλοῦσιν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν κοινωφελῶν ἔργων. Ὅσοι οἱ Φα-

λαγγίται τοῦ χωρίου Πέττα διηνοῦν μίαν ὁδὸν.

— Περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐτελέσθη μετὰ ἐπιτυχίας εἰς Πατρὰς ἡ ἐορτὴ τῆς Ἰδίας Φάλαγγος. Εἰς τὴν ἐορτὴν οἱ Γενικοὶ ἑπὶ τῆς καλλιέργειας τῆς γῆς καὶ αἱ λοιπαὶ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐορτῆς ἀπενεμήθησαν ἀναμνηστικὰ μετὰλλια.

ΕΔΕΙΞΑ.— Ἀπαντὰ τὰ τμήματα ὑπαίθρου τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πέλλης καταβάλλουν πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ἐνιστάμενη καλλιέργειαν τῆς γῆς. Οἱ Φαλαγγίται τοῦ Γυμνασίου Ἐδέσης καλλιέργησαν δύο περίπου στρέμματα προσφερόντα εἰς τὴν Ε. Ο. Ν.

— Ὁ Ὑποφαλαγγάρχης τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀλμωπίας ἐπεκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς τῶν χωρίων Σωσάνδρας καὶ Λυκοστόμου.

ΛΑΡΙΣΑ.— Κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα οἱ Σχηματισμοὶ παρακολούθησαν μαθήματα στρατιωτικῆς προπαιδείσεως, κατηρτίσθησαν δὲ συνεργεῖα νοσοκόμων ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν ἱατροῦ Συνεργάτου τῆς Διοικήσεως.

— Καθ' ἑκάστην Παρασκευὴν λαμβάνουν χώραν συγκεντρώσεις βαθμοφόρων κατὰ τὰς ὁποίας συζητοῦνται διάφορα θέματα πολιτικῆς διαφωτιστικῆς.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἀποδοχὰς ἀπὸ τοῦ Ἐπιτελείου τοῦ ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν Συκουρίου, ἀνατίτο Φαλαγγίτας καὶ πρὸς τὸ συγκεντρωθῆν κατὰ τὸς σκο-

ποὺς τὰς ἡμέρας τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἔλαβον ἀποδοχὰς ἀπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λαρίσης. Ὁ μετῆθ εἰς Ἀμπελώνα καὶ ἔτιρα ὅσας εἰς Συκούριον.

— Ἡ Κυριακὴ 29ν τρέχοντος οἱ Φαλαγγίται Συκουρίου ἐξέδωσαν ἀποδοχὰς ἀπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λαρίσης.

— Ἡ Ὑποδιοικήτρια Τυριακοῦ ἀποδοχὰς ἀπὸ τοῦ γεωποιοῦ ἔλαβον ἀποδοχὰς ἀπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λαρίσης.

— Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Λαρίσης μετῆθ εἰς Βόλον, ὅπου ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν Βόλου ἐμμένον διὰ τὴν ἐνιστάμενη καλλιέργειαν τῆς γῆς.

— Εἰς ἄλλας τὰς Ὑποδιοικήσεις τῆς Διοικήσεως ἐπεβλήθη μετὰ τὴν ἐορτὴν τὸν ἡ ἐπὶ τῆς καλλιέργειας τῆς γῆς Ε. Ο. Ν.

ΛΑΜΙΑ.— Οἱ Φαλαγγίται τῆς Φάλαγγος Ἀμφικλίου ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων. Ἐπίσης δὲ ἐργάσθησαν διὰ τὴν ἐνιστάμενη καλλιέργειαν τῆς γῆς.

— Φαλαγγίται τῆς 44 ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— ΣΠΑΡΤΗ.— Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἡ 357η Φάλαγγε ἐξέδωσαν ἀποδοχὰς ἀπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Σπάρτης.

— Ὁ Διοικητὴς τῆς Φάλαγγος μετῆθ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν Γερακίου καὶ Γκορτσίου.

— Ἡ Ὑποδιοικήτρια Νεοπόλεως ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— ΛΟΥΓΟΥΣΙ.— Οἱ Φαλαγγίται τῆς Φάλαγγος Ἀμφικλίου ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Οἱ Περιφερειακοὶ Ἀρχαὶ τῆς Ε. Ο. Ν. ἀποδοχὰς ἀπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λαρίσης.

— Οἱ Περιφερειακοὶ Ἀρχαὶ τῆς Ε. Ο. Ν. ἀποδοχὰς ἀπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λαρίσης.

ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

— Ἐπίσης ἐπικεφθῆ καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν διὰ βελτιώσεως 9 στρεμμάτων.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

τά εδωκενικά μέτρα, τὰ ὅποια ἔλαβε τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου διὰ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἐπιπέδου τῆς ζωῆς τοῦ ἔργατου.

— Τὴν 5ην Νοεμβρίου αἱ Φαλαγγίται τῆς 281ης Φάλαγγος ἐξέδραμον σιδηροδρομικῶς εἰς Σέρρας γενόμενοι ἐνθουσιῶδως δεκτοὶ ὑπὸ τῶν συναγωνιστῶν Σερρῶν.

— Εἰς τὸ Δοξάτον ὑπὸ ὀπαλλήλων τῆς Γεωργικῆς Ὑπηρεσίας Δράμας ἐγένοντο πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τῆς Φάλαγγος Δοξάτου διαλέξεις καὶ μαθήματα ὅσον ἀφορᾷ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Παρόμοιαι διαλέξεις ἐλαβον χώραν εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς Καλαμπάκτου, Φεαλίας καὶ Κυρίων.

ΣΕΡΡΑΙ.—Ὁ Τετράρχης Δ. Ρωσιώδης προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ Σχηματισμοῦ Ε. Ο. Ν. Σερρῶν δραχμὰς 112.50.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΝ.—Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ναυπλίου ἐξακολουθοῦντὰ μαθήματα ποθητικῆς ἀεραγωγίας καὶ πρώτων βοηθειῶν, τὰ ὅποια αἱ Φαλαγγίται τῆς Ὑποδιοικήσεως παρακολουθοῦν μὲ ζωηρότατον ἐνδιαφέρον.

— Εἰς συγκέντρωσιν Φαλαγγιτιστῶν καὶ Σκαπανιστῶν ἐγένετο ὁμιλία ὑπὸ βαθμοφόρου τῆς Ὑποδιοικήσεως με θέμα: «Ἡ διαμονὴ μας εἰς τὴν Ἀσχίνην καὶ αἱ ἀποχρώσεις μας πρὸς αὐτήν».

— Αἱ Φαλαγγίται τοῦ τμήματος Ἀοίνης παρακολούθησαν μαθήματα ὀδικῆς, καὶ αἱ Φαλαγγίται τοῦ Πορτοχελίου μαθήματα οἰκοκυρικής, μαγειρικῆς καὶ χειροτεχνίας.

— Εἰς ὅλας τὰς Ὑποδιοικήσεις Ἀργολοκορινθίας συνεχίζεται ἡ ἐντατικὴ καλλιέργεια τῆς γῆς ὑπὸ τμημάτων τῆς Ε. Ο. Ν.

ΣΥΡΟΣ.—Ἡ Ε. Ο. Ν. Σύρου μετέσχε κατὰ τὸν πανηγυρικώτερον τρόπον εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς ἡμέρας τῆς Ἀποταμιεύσεως, διὰ συγκέντρωσε ἀπ᾽ ὅλης τῆς δυνάμεως εἰς τὸ Δημαρχιακὸν μέγαρον Ἑρμοπολείας. Ὁ Διευθυντὴς τοῦ III Γραφείου τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ἀντίπερ ἐὰν μακρὸν τὰ ἐκ τῆς ἀποταμιεύσεως ἀγαθὰ, τόνον διὰ τὸ ἄτομον ὅσον καὶ διὰ τὴν πολιτεῖαν ἐν γένει. Τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ ὁμιλητοῦ ἐκάλεσαν ἐνθουσιῶδεις ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς Ἑθνικῆς Ὑπηρεσίας Νεολαίας.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἀνδρου παρατηρεῖται ἐκτάκτως ζωρὰ καὶ ἐνθουσιῶδης κίνησις. Πρὸς τὰς Φαλαγγίτισσας τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐγένοντο ὁμιλίαι καὶ διαλέξεις σχετικαὶ μὲ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπανίσσαι ἐργάζονται διὰ τὴν φανέλλαν τοῦ Στρατιώτου.

— Ὁ ἑορτασμός τῆς Β' ἐπιτελείου τῆς Ε. Ο. Ν. ἐωρτάσθη ὑπὸ τῆς Ὑποδιοικήσεως μετὰ πάσης ἐπισημότητος.

— Οἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς τῆς Νήσου Τήνου ἠσυχήσαν εἰς διαφόρους ἀσκήσεις στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως.

Ἀπανα ἡ δύναμις τῆς Τετραρχίας παρακολούθησε μὲ ζωρὸν ἐνδιαφέρον διάφορα θέματα Ἑσωτερικῆς Ὑπηρεσίας ἀναπτυχθέντα ὑπὸ βαθμοφόρου.

— Πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πάρου ἀνεπτυχθήσαν αἱ ὁμιλίαι τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου: «Περὶ Ἑθνικῆς κυριαρχίας καὶ ἡθικῆς ἀνεξαρτησίας» καὶ: «Τὸ 4ον ἔτος».

ΣΑΜΟΣ.—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ Περιφ. Διοικητὴς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελείου του μετέβη εἰς τὰς κοινότητας Πόργου καὶ Παγώνου πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐκεῖ τμημάτων τῆς Ε. Ο. Ν.

Εἰς τὴν κοινότητα Πόργου εἶχον κατέλθαι καὶ τὰ τμήματα Ἀνω καὶ Κάτω Ἀρσανιτῶν.

Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐμεινεν ἀπολύτως εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν συντελουμένην ἐργασίαν. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ δ' Α' Ἐπιτελῆς τῆς Περιφ. Διοικήσεως Σάμου ὁμιλεῖ πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ πρὸς τὸ πλῆθος ἑξάρas τὴν δημιουργικὴν πνοήν, ἡ ὅποια ἐπνευσεν εἰς τὸν τόπον μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου.

— Οἱ Φαλαγγίται τῆς 262ας Φάλαγγος Σάμου μετέβησαν εἰς τὴν θέσιν «Κουμαριάνας», ὅπου τῇ βοηθείᾳ βασικῶν ὀπαλλήλων διήνοιξαν 1300 λάκκους πρὸς διεισροφέντων.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.—Οἱ ἰδιῶται Κ. Παπαδόπουλος καὶ Π. Πετρίδης νοσηλεύμενοι εἰς τὸ Κεντρικὸν Νοσοκομεῖον Θεσσαλονικῆς ἀπέστειλαν θερμωτάτην ἐπιστολήν πρὸς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Θεσσαλονικῆς, δι' ἧς ἐκφράζουν τὰς εὐχαριστίας τῶν διὰ τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὅποιας προσέβησαν εἰς αὐτοὺς Φαλαγγίται ἰθελονταὶ Νοσοκόμοι.

Ἡ Ἑθνικὴ Ὑπηρεσία Νεολαίας, ἐπιλέγει ἡ ἐπιστολή, τὸ ἰνδαγμα τοῦτο τῆς φιλάτης πατρίδος μας, κατέχει τὴν πρώτην καὶ ἐδέχονταν θέσιν ἐπὶ τῶν ἐπ' ἄλλων κάθε εὐγενούς, ὕψους καὶ ὄψεως ἀγώνος.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ.—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἡ δύναμις τῆς 186ης Φάλαγγος ἐξέδραμεν εἰς τὸ χωρίον Παναγιούδα. Ἐκεῖ ἀνέμενον τὰ Τμήματα Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανῶν τῶν περὶ χωρίων (Παναγιούδας — Ἀράλων — Παμφύλλων).

Περὶ ὧραν 8ην πρῶτὴν ἐτελέσθη λειτουργία εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Χωρίου Παναγιούδας καὶ μετὰ τὸ πέρας ταύτης οἱ Φαλαγγίται τῆς 186ης Φάλαγγος καὶ οἱ τῶν λοιπῶν τμημάτων προέβησαν εἰς τὸ προπαρασκευαστικὸν ἔργον ἀγρῶν, ἐκτάσεως 15 στρεμμάτων, προσφερόντων ὑπὲρ τῆς Ε. Ο. Ν.

— Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἐωρτάσθη εἰς Μυτιλήνην, μετὰ πάσης ἐπισημότητος, ἡ ἐπέτειος τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἀλδοῦ. Εἰς τὴν ὥραν 8ην, ἦτις συνεβούθη μετὰ τῆς ὀρεκτικότητος τῶν νεοσυλλέκτων τοῦ 22ου Συναγματοῦ, προσέδωκεν ἑταιρικὸν τόνον ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἑθνικῆς Ὑπηρεσίας Νεολαίας. Αἱ Περιφερειακ. Ὑποδιοικήσεις Ε. Ο. Ν. διαγράψαναι βασιμαίαν ἀναπαράστασιν ἀποδόσεως ἀγνημάτων. Τμήματα Ναυτοφαλαγγιτῶν, ἐπιβαίνοντα πλοιαρίων, ἀπεβίβασθησαν εἰς τὸν λιμένα τῆς Μυτιλήνης ὑπὸ τῆς ἐπιταγῆς τοῦ πλῆθους, ἐν ᾧ ἄλλοι τμήματα Φαλαγγιτιστῶν ἔργον τὸν τοῦ ἀποδοῦσιν ὅπως μὲ ἀνθρ.

Συταλοδρόμοι Φαλαγγίται τῶν περὶ κοινότητων ἐκόμισαν κλάδους δάφνης, τοὺς ὁποίους καὶ κατέθεσαν εἰς τὸ μνημεῖον τῶν πεσόντων, τὴν ὁπάραν δὲ ἐπικολούθησε λαμπροφωρία τοῦ Στρατοῦ καὶ τῆς Νεολαίας.

ΦΛΩΡΙΝΑ.—Ἀπαντες οἱ βαθμοφόροι τῆς 169ης Φάλαγγος Φλωρίνης συνεκέντρωσαν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως ὅπου ἄλφθησαν ἀποφάσεις ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων τῆς Ὑπηρεσίας.

— Ἡ III Τετραρχία τῆς ἰδίας Φάλαγγος συνεκέντρωσε εἰς Κάρτω-Κλεινὰς ἐνθα ἐγένετο ὁμιλία περὶ τῶν κατεβύσεων τῆς Ε. Ο. Ν.

— Εἰς μεγάλῃν συγκέντρωσιν τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς 163ης Φάλαγγος ὁμιλήσαν ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Περιφ. Διοικήσεως Φλωρίνης.

ΚΑΒΑΛΑ.—Ὁ Διοικητὴς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Καβάλλας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀνωτέρου Στρατιωτικοῦ Ἐπόστου, ἐπιθεώρησεν εἰς τὸ στάδιον τῆς πόλεως τὰς δύο Φάλαγγας, αἱ ὁποῖαι παρουσίασαν ἀρίστην ἐμφάνισιν.

— Ἐπίσης ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελείου του μετέβη εἰς Ἐλευθερούπολιν πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐκεῖ Σχηματισμῶν.

— Εἰς συγκέντρωσιν τῆς Ὑποδιοικήσεως Παγγαίου ὁμιλήσας συνεργῆς τῆς Ε. Ο. Ν. περὶ ὀγεινῆς, καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ V Γραφείου τῆς Περιφ. Διοικήσεως περὶ τῆς σημασίας τῆς γεωργικῆς ἐφορμῆσεως.

— Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἐγένετο εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Περιφ. Διοικήσεως συσκέψις τῶν Ἐπιτελῶν τῆς Διοικήσεως ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Νομάρχου ὡς Γενικοῦ Ἐπόστου τῆς Ε. Ο. Ν., καθ' ἣν συνεζητήθησαν πλείστα σχετικὰ ζητήματα ἀφορῶντα τὴν ζωὴν καὶ τὴν δράσιν τῆς Ε. Ο. Ν.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.—Τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Ε. Ο. Ν. Ἰωαννίνων Ἀρρέων καὶ Θηλέων ἐλαβε χώραν ἡ ἀναβασίς τῆς νηίδος τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων. Εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς ἀναβασίσεως ἔλαβον μέρος ὁ Γενικός Ἐπίσκοπος τῆς Ε. Ο. Ν., ὁ πρόεδρος τῆς Φιλοσοφικῆς Ἑνώσεως, κ. ἄ. Ἡ ἀναβασίς ἐκτασὶς ἀνέγκειται εἰς τριακοντα στρέμματα.

— Τὴν 8ην τρέχοντος ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Ἡπείρου καὶ Γενικός Ἐπίσκοπος τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Φιλοσόφου, ὁμιλήσαν εἰς τὴν μεγάλῃν αἴθυσαν τοῦ κινηματογράφου «Εὐάντια», ἐνώπιον πολυμελούς ἀσπλητοῦ ἐκ γονέων, ἐκπαιδευτικῶν, καὶ ἐπισχῶν καὶ τῶν Σχηματισμῶν Ἀρρέων καὶ Θηλέων Ἰωαννίνων, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἐπιτελείου τῆς Ε. Ο. Ν.

Εἰς τὴν ὁμιλίαν παρέστησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Σπυρίδων, ὁ Δημάρχος, ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, τὸ δικαστικὸν σῶμα καὶ ἀπανα αἱ λοιπαὶ ἀρχαὶ τοῦ τόπου.

Ὁ κ. Γενικὸς Διοικητὴς, ἐν μῶσιν ἐνθουσιῶδων ἐκδηλώσεων, ἐξέθεσεν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ὁμιλίας τοὺς λόγους, οἱ ὅποιοι ἐπέβαλον τὴν ἰδρυσὶν τῆς Ἑθνικῆς Ὑπηρεσίας Νεολαίας, ἡ ὅποια εἶναι καθαρὰ Ἑλληνικὸν δημιούργημα, τόνισας ὅτι κανεὶς δὲν θά λείψῃ ἀπὸ τὰς τάξεις τῆς.

ΚΑΛΑΜΑΙ.—Μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐγένετο εἰς μίαν τῶν κεντρικωτάτων αἰθουσῶν τῆς Πόλεως ἡ ἀπονομή ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐπόστου τῶν σημάτων καὶ τῶν πτυχίων εἰς τοὺς ἐπὶ τριμήνον ἐκπαιδευθέντας Σχηματιστοὺς τοὺς προκρίθεντας κατὰ τὰς ἐξετάσεις ἐνώπιον ἐιδικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ Ἐκπαίδευσις γενομένη ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιώδους Συνεργάτου τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Μάνθου Βάϊλα ὑπὲρ ἡμπεριστάτως καὶ προσεκτικῇ. Ὁμοίως ἀνεμνήθησαν σημεῖα καὶ εἰς ἑτέραν Ὀμάδα ἦτις ἤρτατο καὶ αὐτὴ ἐκπαιδευμένη μετὰ ἧλου. Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἀπονομῆς παρέστησαν ὁ Περιφ. Διοικητὴς μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του, οἱ Φαλαγγῆραι τῶν ἐνταῦθα Μονάδων καὶ πλείστα ἄλλα ἀνέτερα στέλεχη τῆς Διοικήσεως.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ.—Ζωρὰ καὶ ἐνθουσιῶδης κίνησις παρατηρεῖται εἰς τὴν Περιφ. Διοίκησιν Θηλέων Ζακύνθου.

Τακτικά γίνονται συγκέντρώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἀναπτύσσονται πρὸς τὰς Φαλαγγίτισσας διάφορα θέματα.

—Ὁ Γενικὸς Ἐπίσκοπος τῆς Ε. Ο. Ν. συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Περιφ. Διοικήσεως ἐπισκέψθη τὰ Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως, ἐξετάσας τὰς διαφόρους ἀνάγκας τῶν Τμημάτων.

ΚΕΡΚΥΡΑ.—Τὴν Κυριακὴν 5ην τρέχοντος ἐγένετο ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ ἡ Ἀγία τῆς Σαπτοῦ Λειψάνου τοῦ Πολιοῦχου τῆς πόλεως. Ἀγίου Σπυρίδωνος, εἰς ἣν ἐλαβε μέρος Τάγμα Φαλαγγιτῶν ἐν στολῇ. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ κ. Περιφ. Διοικητὴς ἀκολουθούμενος ὑπὸ 10 Ἀξιωματικῶν τῆς Ὑπηρεσίας μετέβη εἰς τὸ χωρίον Ποταμός καὶ Ὀρκισε τοὺς Φαλαγγίτας τῶν Σχηματισμῶν Ποταμοῦ, Ἀρκας, Καντόκαλι καὶ Εὐρωπόλων. Τὸ χωρίον ἦτο σημασιολογικόν. Ἀπὸ ἐνωρὶς εἶχε μεταβῇ ἡ μουσικὴ τῆς Ε. Ο. Ν. Κερκυρας ἦτις ἐπαίανει τὸν Ἑθνικὸν ὕμνον, τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας καὶ 4ης Αὐγούστου.

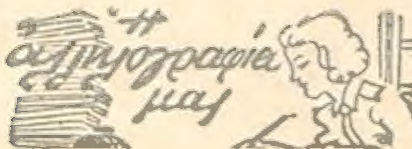
Πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας ὁμιλήσαν ὁ Περιφ. Διοικητὴς, τόνισας τὰ ὄφελα ἰδανικά τῆς Ἑθνικῆς Ὑπηρεσίας Νεολαίας.

ΚΟΜΟΤΙΝΗ.—Μετὰ πάσης σεμνότητος ἐτελέσθη ἡ ἑορτὴ τῆς ἐνσωματώσεως τῶν Προσκόπων εἰς τὰς τάξεις τῆς Ε. Ο. Ν. τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῷ Σταδίῳ Κομοτινῆς.

Τὴν ἑορτὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ἀπανα αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ὡς καὶ πλῆθος λαοῦ.

Ἀπὸ πρώτας τὰ τμήματα Ἀρρέων καὶ Θηλέων Ε. Ο. Ν., μετὰ τῆς Μουσικῆς τῶν ἐκνητοποιήθησαν διὰ τὴν ἑορτὴν.

Ἐξ ἄλλου οἱ Πρόσκοποι συνεκέντρωσαν στὴν Ἀσχίνην τῶν διὰ τὰ παραλάβων μὲ ὀπερφέαντα τὴν ἰερὰν τὴν σημαία καὶ τὴν δόξα τῶν οὐρανῶν τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Γεν. Διοικητοῦ κ. Χαζάρδου ἐγένετο ἐκπορὶς τῆς σημαίας καὶ ἐπικολούθησε πλήρης ἐσθρομὴ τοῦ προγράμματος. Ὁμιλήσαν οἱ κ.κ. Σ. Κομνηνός, ὅστις ἀνέπτυξε τὴν δράσιν τῶν Προσκόπων καθὰς καὶ τῆς Ἑθνικῆς σκοποῦς τῆς Ε. Ο. Ν. καλίσας κατόπιν τοὺς προσκόπους νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν δράσιν των ἐν τῇ Ε. Ο. Ν., συμφώνως μὲ τὰς κατεβύσεις τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ κατόπιν ὁμιλήσαν ὁ Ὑποδιοικητὴς Ε. Ο. Ν. Κομοτινῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Δ. ΤΣΩΝ. Πόσο όρασιότερο θα ήταν το ποίημά σου αν θύσαν μερικοί στίχοι εάν κι' αυτός:

«Έλλάς, οι νέοι σου βλαστοί
θερμώς σ' ακολουθούν»

Τό «θερμώς» είναι λέξις αντίποινη, αλλά και ξεκάφρωτη στην περίπτωση αυτή. «Ακολουθώ» επιτόως. Λοιπόν:

«Έλλάς, οι νέοι σου βλαστοί
μέ πιστι σ' ακολουθούν»

Ξανακοιτάζω το δόκλιτρο, διόρθωση δ.τι μπορείς και στείλε το τάδε σημειώνοντας Σ 48. — Μ. ΠΕΡ. Μπαρά σου που θυμήθηκες τους μεγάλους ήρωες του 'Αρκάδιου επί τη εοκαιρία της έστειλεις της ολοκαυτώσεως. Καλό και τό άρράκι, που έγραψες: «Τό 'Αρκάδι. Τό έστειλες όμως πολύ άργα και δέν είναι δυνατή ή δημοσίευσή σου. Το έρωλάδω για τόν έρωμένο χρόνο. Σού εύχομθα να είσαι καλά και να μάς τό υπεισέλθεις. Φέρει τα στοιχεία Π 15. — Σ. ΡΟΥΒΑΛΛΗΣ. 'Αν' όσα μάς γράφεις δέν έλάβαμε τίποτε άπολύτως, άλλως θα σου άπαντούσαμε. Στείλε αυτά που έχεις, αλλά έ να - έ να. 'Όχι έλα μαζί, ποιήματα, διηγήματα, διαλέξεις, εκθέσεις, παιγνίδια κ.λ.π. για τά όποια μάς γράφεις. — Κ. ΚΑΓΙΑΝ. Μάς γράφεις «ός άποστέλλω μερικά έργα μου προς δημοσίευση και αινίγματα τινά...». Πώς είναι δυνατόν να διαβάσουν δλ' αυτά που μάς στέλλεις προσεκτικά και έγκρίτως και τό κυριώτερο πως είναι δυνατόν να δημοσιεύουν, άν κριθούν κα' άλλα, την στιγμήν που περιμένουν πολλά άλλα προγενέστερα τή σειρά των; Τά αινίγματα έδίδονταν στον άρμόδιον συντάκτην. Θά σου άπαντήσω σχετικώς. Τό ποιήμα σου «Εύαγγελισμός» — Έλληνομύθος δέν είναι καλό. Τό ποίημα αυτό φέρει τά στοιχεία Σ 39. 'Αν θέλεις διόρθωσέ τό και ξαναστείλε τό. Τό διήγημα «Ο Γυιός» πολύ μακρό. Δημοσιεύω, άν καλύρη 2½ στήλες της σελίδος και 6' άφήνι έλάχιστο χώρο για τό δημοσίευσιν των άλλων, που έγουν σειρά. Τό διήγημα «Άλλον ζήτοσε και άλλον εύρησε» κανονικό ες μήκος, αλλά ή γλώσσα, παράλλω την μόνος σου μέ τή γλώσσα άλλων διηγημάτων, που είναι δημοσιευμένα στη 'Ηεολαία» — «Ωρα ή πρωινή. 'Ησυχία άπόλυτος βασιλεύει ες την συνουσίαν, Αίθνης φωνή σπαρτακτική και κραυγαί άπειλητικές άνάγκησι μέ ύβρεις έγγεμισσών την πρωινήν ήσυχον άτμόσφαιρον και άνοσταύων τους περίοικους. Αίτια: μία τρομερά παρελήρησις. Καί παρακάτω: — Ποιον ήττει, κοίρει; — Τόν κύριον...» — «Μοδ άπαντά. Τόν ξανακοιτάζω και τό είπα πως έδω δέν κάθεται κανένας. — Πώς, που λέγει, έδω κάθεται — Βρε δέν κάθεται, τό λέω. — 'Όχι, έδω κάθεται, μου' άπαντά έκείνος κ.λ.π. κ.λ.π. Βλέπεις, λοιπόν, ότι τά εκόκτασε ένα προς ένα και σου άπαντούσε έγκρίτως και έκτενώς. 'Αλλά κι' έσύ ες τό μέλλον στείλε λίγα και καλά, για να εύρισκώμεθα κι' έμεις στην εύχρηστο θέσι να σου άπαντούμε ότι θα δημοσιεύουν. Σ' εύχομαι: — ΝΤΟΡΑ - ΑΗ. 'Ελάδωμε τά εύθυμα τραγούδια σας, καθώς και τά δύο παιδικά. 'Έχετε άναμφισβήτητο σατυρικό

ταλέντο και εύκαλία στιχογραφική. 'Η γκάμη μας είναι να συνεχίζετε μέ τή βεβαιότητα ότι θα επιτύχετε πολύ καλά πράγματα. Βλέπετε, τό είδος αυτό της ποιήσεως άπαιτεί μάλλον... έξασκησι. Δημοσιεύω έδω τό ένα από τά δύο έθελγηματα που μάς έστέλλετε.

ΤΑ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙΑ

«Όλα τά μοντέρνα σπίνια
έχουν μπρός του ζαντινιέρες
μέ σπαράγγια, μπαμπούκοιες
και λουλούδια έκλεκτά.
Τώρα όμως τά σπουργίτια
θά περιούν καλές ήμέρες,
έπειδή οι νοικοκυρούες
θά φυτρώουν σπαρτά.

Τό «Η έδωρησι της σπαρτάς τό υπεισέλθω στην 'Επιτροπή. 'Αν έγκριθί θα δημοσιεύθι στο 'Εβήμα των νέων». Τά «παιδικά τραγούδια» όσα πολύ καλά έπίσης. Την ίδια σύστασι έχω να σας κάμω και γι' αυτά: να καταγίνετε. Διαβάστε τις παιδικές ποιητικές συλλογές τό κ. Στ. Σπαραγγία και της άδος Κατίνας Παίτζ. 'Έχουν γραφεί όρατότα ποιήματα για παιδιά. Τό ότι δέν είστε δασκάλια αυτό δέν παίζει άπολύτως κανένα ρόλο. 'Η 'Ηεολαία προθύμως θα σας βοηθήσθι — όσο μπορεί.

ΦΑΝΗΝ ΜΑΥΡ. 'Ελήφθι. Πολύ όραίο τό δημοσιεύθην στην κοπήν ήμερησία ρεπορτάζ σας. Γάλλος στρατη καί ρέουσα. Σ' άσ συνιστώμε ν' άποφύγετε τή συχνή χρησιμοποίησι ύποκοριστικών. Π. χ. «φαναράκι», «ελδωλιάκι» κλπ. Καλό έπίσης να προσέχετε την ορθογραφία μερικόν λέξεων. Γράφετε π ε ι α αντί πιά, ω μ ο ρ ο σ αντί δ μ ο ρ ο σ κ.ά. Αίτε άποφύγετε «βούλησε τό τονήτρι της». Νομίζω ότι ή λέξι «βούλησε» δέν ταιριάζει έδω. Βουλούμε κάτι που είναι κ τ ι ο μ ε ν ο μέ πέρες ή τούδια και μέ λάσπη, άόσθη ή άλλη συγκαλλιητική όσση. Κάποι άλλο χρησιμοποιείτε τή λέξι «ετίσιμον» ως έπίρρημα. Δέν είναι σωστό. Μπορούσατε να γράψετε: «μέ πέσιμα» ή «έπίμονα». Καί τό ένα όμως και τό άλλο είναι περίττα, άφού παραπάνω γράφετε ελπίμενα. Στην περίπτωση αυτή πηγαίνει τό έπίρρημα άνενδότης, λέξις και τύπος της καθαρεύουσας. Περιμένω τή συνηγορία σας. — ΑΡΧ. ΟΡΧΩΦ. Καί τό ποιημάκι σας: «'Αναμνήσεις» είναι άκατάλληλο. 'Απορούμε μαζί σας. 'Εκτός πιά άν άστειμώσε. 'Αλλά τι να σας πούμε; Δέν βρισκαμε διάλον έξυμνο τό άστίο σας. Μάς γράφετε: «'Έχετε δίκαιο. Τό ποιημάκι, που σας έστειλα, δέν ήταν για τό 'Ηεολαία, διότι δέν τή διαβάζω άλην, αλλά εν μέρι. Την διαβάζω όμως καλά και άλη τ' άσφένδια μου, που είναι φλογγγιτικά και τά καμάρωμεν. Πώς λοιπόν, έπειτ' από όσα μάς γράφετε, θέλετε να δημοσιεύωμε τό τελευταίο σας ποίημα; 'Αν τυχόν μάς ξαναγράψετε μη άμελήσετε να σημειώσετε τόν τόπον προελεύσεως της έπιστολής και την διεύθυνσι σας. 'Αλλά δέν θα σας άπαντήσωμε. — ΠΑΝΤ. ΚΑΒΟΥΡΙΝ. Μάς γράφεις: «Παρακαλούθι κι' έγώ μετάθι τόν άπείρον άναγνωστόν σου τάς άραίας προσπαθείας σου διά τήν έξέφωσιν του ήθικού όλων μας, όστε να δινηθώμεν να συμμέλλωμεν ες την δημοσιότητα τό Γ' 'Ελληνοκό Πολιτισμό». Εύχ. σου. Είσαι άόλιος φλογγγίτης. Φροντίζε να διαφωτίσης τούς σπουηλικούς σου. Τό ποιήμα σου «ήν Αύγουστο» λέγει άραία πράγματα, άλλ' είναι κάπως πρόχειρα γραμμένο. Να ένα τετράστιχο:

Τά πάθη από τότε σέβαν
κι' οι 'Εύλητες μέ μία φωνή
να δούν άρκιόσαν μία μέρα
την 'Ελλάδα μας τρανή.

Τό ίδιο και τό δεύτερο ποίημα «Στό μεγάλο μας 'Αρχηγόν. Θέλουν και τά δύο δούλεμα. Ξανακοιτάζω, διόρθωση και στείλε τα πάλι. Τό «ήν Αύγουστο» έχει στοιχεία Σ 51 και τό «Στό μεγάλο μας 'Αρχηγόν» Σ 52. 'Αν τά ξαναστείλες σημείωσε τά στοιχεία αυτά σε μία άπό τις γωνίες τό χαρτίου. — ΙΒΥΚΟΝ. Τό ποιημάκι σου «Τό πρώην ζήτημα» κλείνει πολλή τρυφερότητα. 'Ο τέταρτος στίχος των 4 στίχων πρέπει να είναι όξόντος. 'Ιδού:

«Τό ζήνα με μαρούλα
πρωί μέ τή δροσούλα
ν' άκούσω τά πουλάκια
να φέλουν στα κ λ α δ ι α.

Έτσι όλοι οι τέταρτοι στίχοι των λοιπών τετραστιχών πρέπει να όμοιοκαταληκτούν μεταξύ των. Σού παραθέτω μερικές σχετικές όμοιοκαταλήξεις: Παιδιά, καρδιά, άμμουδιά, βραδιά, μουριά κλπ. Είναι αυτό που καλούμε τόσο στην ποίησι όσο και στη μουσική εθ ε ι ο. Τό αντίθετο ε θ ρ ο ι ε ς. Προσπάθησε. Δέν είναι δύσκολο να τό καταφέρεις. Τό ποιήμα σου έχει τά στοιχεία Σ 53. — ΣΤΑΥΡΟΝ ΠΑΝΤΑΤΖΗΝ. Γράμμα, ποίημα, πνευματικά άσκήσεις στο ίδιο χαρτί και μάλιστα σε μία σελίδα! 'Ασφαλώς δέν διαβάσεις τή 'Ηεολαία. Γράψε

τα πάλι όπως πρέπει και ξαναστείλε τα. Σημείωσε Σ 54. — ΔΗΜ. ΒΑΝΔ. Μάς γράφεις: «... ός στέλνω τό έξής ποίημα, τό όποιον κατεσκεύασα μόνος ένα τό δημοσιεύετε έάν είναι καλό. 'Εάν όχι ός παρακαλώ να μή συμδημοσιεύσετε. Τό ποίημα φέρει τόν τίτλον: «Ο κουμπάρης».

Ίδού μερικοί στίχοι:

Μέ ιδούτα βγάζω
την περισσευόμενη δραχμή μου
και πάντοτε μου
γυμνάζει τό σασκί μου.
'Ω κουμπάρη μου, κουμπάρη.

Τό χρέμα τό πολύ δέν τό άγάπη,
διότι είναι ό άγγελός μου,
ό όποιος μέ κάνει να δυστυχώ.

Ω κουμπάρη μου, κουμπάρη.

Διάδασε τή στήλη ήλληλογραφίας μερικόν τωνών και καθοδηγήσου. 'Αν θέλεις όμως «συμβουλή» καί όχι οδηγία, τόπο έχωμε να σου πούμε: — Διάδασε μερικούς ποιητάς. — ΔΗΜ. ΜΗΝ. (:) Γράψε μάς δόκλιτρο τό έπίσημό σου για να σου άπαντήσωμε. Καί όχι έπιστολή καί ποίημα στο ίδιο χαρτί. — ΣΟΦ. ΧΡΥΣ. 'Ελάδωμε τό ποίημα σου «Στην 'Ελλάδα», μέ άστική τώρα. Γιατί δέν έσμιλεύσε τά στοιχεία του ποιήματός τα όποια σου έστέλλωμε; Ξαναστείλε τό. Πρέπει να είμεθα προσεκτικοί. 'Όχι Κεραλίνα, αλλά Κεραλίνα. 'Αφού άγαπήσ τόσο πολύ την πατρίδα σου όστε να τής κάμης ποιήματα, πρέπει να έλθης να τή γράψης σωστά. Σ' εύχομαι: — ΔΗΜ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΝ. Μάς γράφεις: «Έδω ες την Κέρκυρα χέσθι τό 'Αγιού Δημητρίου ήτο μεγάλη κακοκαιρία. Καθόνουν ες τό γρασίον μου καί προσπαθώσα να κάμω πνευματικές άσκήσεις, αλλά δέν κατόρθωνα τίποτε. 'Εξάρνα σκέψασθι να κάμω ένα ποίημα. Καί τό έκαμει. Τό ποίημα δίδει πιστήν εικόνα της κακοκαιρίας, που έκράτοσε την ήμερα που τό έγραψες, άλλ' είναι άτυχη. Γράβε κανένα άλλο και στείλε τό. — Α. ΑΛΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ. 'Όχι έπιστολή καί συνηγορία έλα μαζί. Ξαναγράφε τά ποιήματα ες χωριστά φύλλα χαρτίου και ξαναστείλε τα. Ρήνε μία ματιά και στη στήλη της ήλληλογραφίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ και Κ. ΔΡΟΣΟΝ. Ένταυθα. 'Η «καρδιά» δέν είναι δυνατόν να δημοσιεύθι. Διότι οι άναγνώσταί μας άγνοούν — άτυχώς... — τόν περίφημον Γάλλον...» — τόν όποιον καλόν θα ήτο να μην έγνωρίκατε ούτε και οίς. 'Από τά άλλα πιθανόν να δημοσιεύθι κάποιον. — Δ. Σ. ΓΕΡΜΕΝΤΙΝΗ. Ένταυθα. Δε γάμωμε τετράγωνα σαυρόλεξα. — Σ. Σ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ. Ένταυθα. 'Απορρίπτονται. — Α. ΜΠΕΝΑΝ. Πειραιά. 'Εγκρίνεται. 'Η λύσις όρθή. Αί άσκήσεις όμως μέτριαι. — Γ. ΖΙΩΓΑΝ. Άρδαν. 'Εγκρίνεται. — ΧΡ. Ν. ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΝ. 'Ηράκλειον. 'Απορρίπτονται. — Ε. Θ. ΣΟΦΙΑΝΟΝ. Μοσχάτον. Κα' ι, άλλ' όχι δημοσιεύονται. — ΣΤ. ΣΤΟΥΡΓΙΩΤΗΝ. Κορυψί. 'Εγκρίνεται τό κρυπτογραφικόν. — Α. ΛΟΥΜΟΝ. Πόλη μαύρα τετραγωνίδια. 'Απορρίπτεται. — Ι. Ν. ΚΑΡΑΜΑΝΟΝ. Τρίπολη. Συγχαρητήρια διά τά λύσεις. Καί να λώτε τά δημοσιεύόμενα και να επιθυνέτε και οίς. — ΣΤ. ΠΑΝΤΑΖΗΝ. 'Αργος. Γνωσταί αι άσκήσεις σας. — Α. ΜΟΣΧΟΝ. Πειραιά. 'Απορρίπτονται (πολύ «συγκεντρωμένα» τά μαύρα τετραγωνίδια). — Η. Α. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΝ. 'Εγκρίνεται μερικά. — ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΝ «ΤΑΣ». 'Απορρίπτεται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΜΙΖΑΡΑΝ. 'Ελάδωμε τό γραμματάκι σου. Σ' εύχαριστούμε που μάς θυμήθηκες. Τό δημοσίευσέ έδω δόκλιτρο. 'Ελαγιστή 'Ηεολαία, τόρα πιά κανένας Σκαπανέως δέν θα έχει παράπονο, γιατί έχωμε μία ξεχωριστή σελίδα: «Τόν κήπο των Σκαπανέων». Πόσο υποάρεσι ή αελλή αυτή! Μέ τόν Γιαννάκη Φασαρία σκάω στα γέλια. Σ' άσ παρακαλώ να μου άπαντήσετε άν μπορώ κι' έγώ να στέλνω συνηγορία στον «Κήπο των Σκαπανέων». 'Ο φίλος σου Νικόλαος Μιζάρας. Πρώτα - πρώτα, Νικόλα, σε συχαίρωμε γιατί τό γραμματάκι σου δέν έχει παρά μόνον ένα όρθογραφικό λάθος, που άν καλοσκέψης κι' αυτό δέν είναι λάθος, άφού πολλοί τό γράφουν όπως έσύ: «έθ έχει αντί «θά έχει». Τά γραμματάκια σου κοικι! - κοικι! και τό χαρτί πεντοκάθωρο. Φαίνεται τακτικό και προσεκτικό ποιά και σίγουρα ένα μέρα θα σπάσης ήφελ. Μπορείς να μάς στείλεις ό τι θέλεις, φθάνει να είναι πολύ σύντομο. Κατένα δικό σου έξυμνο καί κοινός ή τίποτε άλλο, που να πιάσθι 4—5 σειράς. 'Όχι περισσότερο. 'Αν τι, γιαά σου.

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

(Συνέχεια από τή σελίδα 240)

σκάλα. Πέρασε σάν άστραπή τό διάδρομο, φανάρινας: «Κυρά Μαρούλα, κυρά Μαρούλα...». Μία μικρή ύπερτιρούλα φανερώθηκε επί τέλους. Τό χρώμα της ήταν χαλασμένο και τά ματια της κοιτάζαν μέ άγωνία τόν μικρό.

— Πού είναι ή κυρά Μαρούλα; τή ρώτησε. — 'Αχ, Ντίνο μου, ή κυρά Μαρούλα... μά που είναι ή μαμά σου; Κάτι έπαθε ή κυρά Μαρούλα... να έκεί στο δωμάτιό της είναι. Μα...

«Ο μικρός έτρεξε στο δωμάτιό της γρηγόρας και στάθηκε στην πόρτα. 'Η κυρά Μαρούλα ήταν πέσιμένη μπροστάνα κάτω από τό εικόνημα της Παναγίας. Πλησίασε περισσότερο καί σκουίζοντας την άγγισε στην πλάτη. Μουρμούρισε δυό φορές: «Κυρά Μαρούλα, συχωρέσε με...». Μά ή γρηγόρα δέν άπαντούσε. Βούθη και βαρεια έξακολουθούσε να βλέπη προς τή γή, που θάπαινε για πάντα τό κορμί της. Δέν άνθεζε στη στενοχωρία ή καυμένη ή γρηγόρα!

Θ. ΚΑΜΙΓΙΑΝΝΗ

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

Ο 'Αθηναϊκός τύπος για την «ΝΕΟΛΑΙΑ»

ΠΡΩΙΑ

Με τὸ κυκλοφορήσαν τεύχος του τὸ περιοδικὸν «Ἡ Νεολαία» εἰσέρχεται εἰς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς του. Ἡ «Νεολαία», καίτοι ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἑθνικῆς Ὁργανώσεως τῆς Νεολαίας, δὲν ἀπασχολεῖ ὅλας τὰς σελίδας τῆς μετὰ τὴν κίνησιν τῆς Ὁργανώσεως. Ἀντιθέτως αἱ περισσότεραι τῶν 40 σελίδων τῆς περιλαμβανόμενης γρήσιμα ἀρθρα καὶ εἰδικὰς μελέτας διὰ τὴν Ἑθνικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν νέων, καθισταμένη οὕτω καὶ ὠφέλιμον ἐξωσχολικὸν ἀνάγνωσμα, ἀλλὰ παραλλήλως καὶ πολῦτιμος βοηθὸς τοῦ διδασκάλου, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν Ἑλλάδα τόσοις ὀλίγοις μέσαις διαθέτει διὰ τὴν ἐκτὸς τῆς αὐστηρῶς καθωρισμένης ὕλης μόρφωσιν τῶν μαθητῶν.

ΒΡΑΔΥΝΗ

«Ἡ Νεολαία», τὸ περιοδικὸν ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ τὸ ἀπόκτημα καὶ τὸ καμάρι κάθε παιδιοῦ, κάθε ἑλληνικοῦ σπιτιοῦ, εἰσέρχεται εἰς τὸ δεύτερον ἔτος του. Τὸ τελευταῖον τεύχος εἶναι γεμᾶτο ζωντανῇ ὕλῃ καὶ πρὸ παντὸς πάλλεται ἀπὸ τὸ νέον πνεῦμα ἐθνικῆς υπερφανεσίας, αἰσιοδοξίας, αὐτοπεποιθήσεως, ποὺ ἀφύπνισε στὶς ψυχὰς ὧν ἡ 4ῃ Αὐγούστου. Ἡ καλλίτερη κριτικὴ, ἡ γενναίω-
τερη ἐνθάρρυνσις γιὰ τὸ ὠραῖο ἔργον, εἶναι τὰ λόγια τοῦ Ἑθνικοῦ Κυβερνήτου ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς εἰσόδου τοῦ περιοδικοῦ εἰς τὸ δεύτερον ἔτος. Ἰδοὺ τὰ λόγια: «Συνεπληρώθη ἕνας χρόνος ἀφ' οὗ ἀρχισε νὰ ἐκδίδεται ἡ «Νεολαία». Εἰ-
μαὶ καὶ ἐγὼ ἕνας ἀπὸ ἐκείνων, ποὺ εἰργάσθησαν διὰ τὴν ἑκδοσὶν τῆς. Ἐννοῶ δὲ ὅτι ἐργασθῆκαμε εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς. Τὸ περιοδικὸν ἔγινε καλὸ, πολὺ καλὸ μάλιστα καὶ πιστεύω ὅτι παιδιὰ καὶ κορίτσια τῆς Νεολαίας θὰ εἶναι εὐχαριστημένα ἀπὸ αὐτό. Ἐγὼ τὸ διαβάζω κάθε ἑβδομάδα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος, καὶ ἰδιαίτερος ὅτι ποιήματα ἢ πεζὰ ἢ γράμματα ποὺ γράφουν τὰ μέλη τῆς Νεολαίας. Χαίρω ποὺ ἡ κυκλοφορία τοῦ περιοδικοῦ εἶναι τόσο καλὴ. Ἀλλὰ πρέπει ὅλα τὰ παιδιὰ, Φαλαγγῖτες, Φαλαγγίτισ-
σες, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανίσσες νὰ τὸ ἀγοράζουν. Τώρα πιά εἰμαι βέβαιος γιὰ τὴν πρό-
οδὸν τοῦ καὶ τὴν ἀνάπτυξίν του. Τοῦ εὐχομαι χρόνια πολλὰ, πάμπολλα». Τὴν ἰδίαν εὐχὴν τοῦ ἀπευθύνει καὶ ἡ «Βραδυ-
νὴ» ὅπως καὶ ὅλος ὁ κόσμος.

Ν. ΕΛΛΑΣ

Δὲν εἶναι, πράγματι, εὐ-
κολὸν νὰ εὕρῃ κανεὶς λό-
γους διὰ νὰ χαιρετήσῃ τὸ
περιοδικὸν «Ἡ Νεολαία»,
τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται ἀπὸ
σήμερον εἰς τὸ δεύτερον ἔ-
τος τῆς ἐκδόσεώς του. Καί
τοῦτο, διότι ἐφρόντισε μό-
νον τοῦ νὰ πραγματοποιή-
σῃ εἰς τὸ σύντομον διάστη-
μα τοῦ ἐνὸς ἔτους, πᾶσαν
εὐχὴν ποὺ θὰ εἴχε κανεὶς
νὰ τοῦ ἀπευθύνῃ. Τὸ γεγο-
νὸς τοῦτο μαρτυροῦν αἱ
1712 σελίδες του. Τὸ μαρτυ-
ροῦν ἀκόμη αἱ ἐκλεκταὶ συ-
νεργασίαι του, ἡ ποικιλία
τῶν θεμάτων του, ἡ πλου-
σία εἰκονογράφησίς του καὶ
μὲ μίαν λέξιν, ἡ ἀριότης
ἐνὸς προωδευομένου περιο-
δικοῦ καταλληλοτάτου διὰ
τὴν Ἑλληνικὴν Νεολαίαν,
βασίζομένου εἰς τὴν πείραν
ἐκείνων ποὺ τὸ ἐκδίδουν καὶ
στηριζομένου εἰς τὰς ἀρ-
γὰς καὶ τὰ ἰδανικά τῆς 4ῃς
Αὐγούστου.

Ἀντί, λοιπόν, ἄλλου χαι-
ρετισμοῦ θὰ τοῦ εὐχηθώ-
μεν νὰ μὴ τελειώσῃ ποτὲ ὁ
δημιουργικὸς δρόμος του.
Ὁ δρόμος ὧν μας — ἔχει
τῇ ὁ Ἀργηγὸς — δὲν τελει-
ώνει ποτὲ, ὅπως δὲν τελειώ-
νει ποτὲ ἡ Ἑλλάς.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΝΕΑ

Ἡ ἑλλειψις ἐνὸς περιοδικοῦ
διὰ τοὺς νέους μας ὑπῆρξεν
ἀπὸ ἐτῶν ἑκδηλος εἰς τὸν τό-
πον μας, ἀπιστοῦντες δὲ πάν-
τοτε τοὺς εἰδικούς, οἱ ὁποῖοι δὲν
εἶχον τίποτε νὰ προσφέρουν εἰς
τοὺς νέους πλὴν τῶν διδακτι-
κῶν βιβλίων, καὶ τῶν ὁποίων
ἄλλως τε ἡ χρησιμότης ὑπῆρξε
τόσον ἀμφίβολος.

Ἡ ἑκδοσις τοῦ περιοδικοῦ «Ἡ
Νεολαία», ἐπίσημου ὁργάνου
τῆς Ἑθνικῆς Ὁργανώσεως Νε-
ολαίας, τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται
διὰ τοῦ κυκλοφοροῦντος σήμε-
ρον φύλλου του εἰς τὸ δεύτε-
ρον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς του, συν-
επλήρωσε τὸ κενὸν καὶ μάλιστα
κατὰ τρόπον ἱκανοποιῶντα τὰς
ἀπαιτήσεις τῶν εἰδικῶν, οἱ ὁ-
ποῖοι εἰς τὰς 40 σελίδας εὐρή-
καν ὅτι ἐζήτουν διὰ τὴν ἐξω-
σχολικὴν μόρφωσιν τῶν νέων
μας.

Δικαίως λοιπὸν χαιρετίζομεν
ὅλοι τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἔ-
τους τῆς ἐκδόσεως τῆς καὶ τῆς
εὐχόμεθα κάθε πρόοδον.

ΕΣΤΙΑ

Ἡ στήλη αὕτη εἶχε καὶ ἄλλοτε
τὴν εὐκαιρίαν νὰ γράψῃ δι' ἕνα
περιοδικόν, τὸ ὁποῖον ἐκδίδεται
διὰ τὰ παιδιὰ καὶ ἐφήβους καὶ τὸ
ὁποῖον ἀλματικῶς προοδεύον, ἡμ-
πορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὅχι μόνον εἰς
τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ ὅπουδήποτε
τῆς γῆς, ἀπὸ τὰ καλλίτερα τοῦ
εἴδους του. Τὸ περιοδικόν τοῦτο
— «Ἡ Νεολαία» — συνεπλήρωσεν
ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του καὶ
ἕνα νέον φυλλομέτρημα τῶν σε-
λίδων του μᾶς πείθει ὅτι βαίνει
πρὸς τὴν ζηλευτοτέραν ἀριότητη-
τα. Ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐθνικὴν
διαπαιδαγώγησιν τοῦ παιδιοῦ,
προσφέρει εἰς αὐτὸ ὅ,τι ἡμπορεῖ
νὰ τὸ τέρψῃ, νὰ τὸ φρονηματίσῃ,
νὰ τὸ κάμῃ νὰ υπερφανεύεται
διὰ τὴν καταγωγὴν του, νὰ τὸ
συγκινήσῃ, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ
ὅ,τι ἡμπορεῖ νὰ τοῦ διδάξῃ χρῆ-
σιμα καὶ ὠφέλιμα πράγματα. Εἶ-
ναι, συνεπῶς, δυνατόν νὰ μὴ τὸ
συνοδεύουν αἱ θερμότεραι εὐχαί:

ΕΛΕΥΘ. ΒΗΜΑ

Ἐξεδόθη πανηγυρικὸν τὸ
τελευταῖον τεύχος τοῦ περι-
οδικοῦ «Νεολαία». Μετὰ τὸ
τεύχος αὐτὸ συμπληροῦται
ἕνας χρόνος ἀπὸ τῆς ἐκδό-
σεως τοῦ μετὰ τὴν ἐπιμελει-
αν ἐκδιδομένου περιοδικοῦ,
ὁ σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ
διαπαιδαγώγησις καὶ ἐξύψω-
σις τῆς ἑλληνικῆς νεότητος.
Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ
ὅτι ἡ «Νεολαία» μετὰ τὴν ἐκλε-
κτὴν συνεργασίαν ἐπὶ ὧν
τῶν ζητημάτων ἐξεπλήρωσεν
ἀπολύτως τὸν προορισμὸν
τῆς καὶ ἐδικαιώθησαν αἱ
προσδοκαίαι ὧν. Τὸ περιο-
δικὸν πιστεύει — καὶ πολὺ δι-
καίως — ὅτι θὰ προχωρήσῃ
καὶ εἰς τὸ δεύτερον ἔτος με-
τὰ τὴν αὐτὴν προσπάθειαν καὶ
τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμὸν, τὸν
ὁποῖον χαλυβδώνει ἡ ἀνάπη
τῶν ἀναγνωστῶν του.

ΕΘΝΟΣ

Μετὰ τὸ κυκλοφορήσαν σή-
μερον τεύχος ἡ «Νεολαία»,
τὸ ἐβδομαδιαῖον ἐπίσημον
ὄργανον τῆς Ε. Ο. Ν., εἰσέρ-
χεται εἰς τὸ δεύτερον ἔτος
ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της μετὰ
καινούργιες δυνάμεις καὶ μετὰ
νέαν ἐντατικὴν προσπάθειαν
πρὸς συμπλήρωσιν τῆς γονι-
μου δράσεώς της. Εἰς τὴν
νέαν τῆς προσπάθειαν τὴν
συνοδεύουν ὅλων αἱ εὐχαί.

